

ŘÁD

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
A INFORMACE Z CÍRKVE

1/96

*„Být věrný Bohu vyžaduje boj.
Boj tělo na tělo, muž proti muži,
muž starý kontra muž Boží,
boj o každý centimetr,
bez ochabování.“*

(bl. Josemaria Escriva de Balaguer)

Vydává: Řád
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Slovo čtenářům

Jde to podle mých předpokladů. Časopis i nakladatelství patrně nezaniknou. A to díky Vašemu zájmu. Časopis Řád bude vycházet v 1.000 výtiscích. Tedy něco jako lepší samizdat v době totality. Časem jistě počet čtenářů stoupne. Prosím, abyste časopis propagovali. Kněží mohou rozšiřovat mezi svými farníky, což se dosud většinou neděje. To mě mrzí, vždyť v tolika kostelech se prodává pokleslé AD ve velkém. Mám radost, že se mezi spolupracovníky objevil PhDr. Radomír Malý. To jistě prospěje časopisu. Vždyť máme na paměti ještě jeho šéfredaktování ve Světle. Vydávat Řád není snadná záležitost. Lze počítat s útoky liberálního tisku a nepřátelstvím liberálů. Proto se na Vás také obracím s prosbou o modlitbu. Vím dobře, že bez Ježíše nelze nic činit.

Také se budu těšit na Vaše ohlasy, které mě velmi povzbuzují. Už proto, že jsem dostal několik anonymů a nevrkých dopisů. To se však musí nějak „překousnout“.

Váš

P. Karel Dachovský

Recenze knihy „Krev mučedníků“

Arthur J. Brew

Je jedno stále v bitvě proti interrupcím - čím víc jeden bojuje, tím větší rizika podstupuje a čím víc je známější v obraně života - tím intenzivnější bude opozice a kritika. O tom svědčí dlouhé uvěznění Joan Andrewsové-Bellové a Randy Terryho, mnohamilionové procesy proti Joe Scheidlerovi a pomluvy P. Paula Marxe a Human Life International.

Přidejme k tomuto skvělému kvartetu jméno P. Richarda Welche, mladého redemptoristického kněze, který přenesl záchranné akce na Portoriko a takřka sám probudil tento karibský ostrov kvůli velkému zabíjení dětí, které se děje uvnitř jeho hranic. Povzbudil mladé lidi, zorganizoval pokojné demonstrace před interrupčními středisky a skončil upadnutím nejen do nenávisti od provozovatelů kliniky, ale také do nechuti ze strany mnohých z katolické hierarchie a svého vlastního řádu. Byl kopán, vězněn, žalován, lháno se o něm a byl špehován, ale nikdy neustoupil v boji za záchranu nenarozených.

V sevřeném a úderném účtování jeho života bojovníka proti interrupcím P. Welch vyznačuje účinné taktiky a zaznamenává některé důvody, proč zabíjení Božích nejvíc bezbranných bytostí pokračuje ve všech částech světa. Jeho nová kniha „Krev mučedníků: Cesta katolického kněze k záchrannému hnutí“ sděluje, jak on informoval ostrovní lid, co se opravdu děje za stěnami zdí interrupční

kliniky. Píše s nefalšovaným nadšením k statečným teenagerům, kteří zasvěcují své životy a budoucnost, aby zachránili ty, kteří jsou jen o nemnoho let mladší než oni.

P. Welch, který byl vážně varován svými představenými, že jeho aktivita pro život by mohla být „konečnou“ v jeho kariéře, definuje záchranná hnutí jako „rozhodnutí, že odmítáme dovolit stav, ve kterém bychom se zvrhli na lidské roboty“... je to výkřik lidství, kosmické NE do tváře státem povolené vraždy. Vyzývá katolickou Církev, aby zaujala pevnější a pozitivnější postoj v naší kulturní válce proti smrti.

Poznámka redakce: Kniha bude vycházet na pokračování od příštího čísla.

V Itálii je nejnižší evropská porodnost v důsledku interrupcí

P. Paul Marx OSB

V roce 1978 italský parlament schválil zákon dovolující interrupce v prvních 12 týdnech těhotenství a až do 20 týdnů v důsledku ohrožení fyzického nebo psychického zdraví. V roce 1984 se konalo referendum o interrupcích, na neštěstí text referenda byl velice zmatený, a zatímco většina Italů byla proti interrupcím a pravděpodobně by hlasovala proti, ve skutečnosti jen 30 procent hlasovalo ne. Takže Italové mají vlastně interrupce na požádání.

Italští interrupčníci zabíjejí asi 300 tisíc dětí ročně. Movimento de la Vita je italské národní hnutí pro život, ale je slabé a málo aktivní. V Itálii nejsou žádná modlitební shromáždění před nemocnicemi provádějícími interrupce, žádné poryady na chodníku, žádné transparenty a svědčení, málo se proti tomu káže.

Padre Pio, který zemřel v roce 1968, vždycky zdůrazňoval, že modlitby dětí se nejvíc líbí Pánu a jsou velmi důležité pro vykoupení světa. Z toho vyrostla „Bílá armáda“ z tisíců dětí, které se modlí za nenarozené v duchu Fatimy. V roce 1989 žák Padre Pia P. Andrea D'Ascanio OFMCap. zorganizoval program, při němž potracené děti jsou získávány z nemocnic a umístěny do malých bílých rakví, s uctivostí jsou nesený ulicemi s modlitbou a potom řádně pohřbeny s úplným obřadem. Tyto obřady se konají v Abruzzo, na Sardínii, v Lombardii, Lasegne a ostatních místech.

Zákon v Itálii dovoluje, aby část amputovaného těla byla pohřbena na požádání. Na tomto základě aktivisté pro život požadují těla potracených dětí. Nemocnice je váhavě poskytují, raději by je spálily. Zdravotnický personál, kterého se to týká, není příliš nadšen tímto zákonem a těmito pohřby. Ale pohřební obřady na hřbitovech mají obrovskou svědeckou cenu a připomínají příliš lhostejným Italům zabíjení, které se děje.

Na každém hřbitově je malý kříž. Jedna skupina pracovníků této Bílé armády

mi řekla, že ze zvláštní státní nemocnice v Miláně pohřbili 65 potracených dětí za krátkou dobu. V katolických nemocnicích se interrupce neprovádějí. Pro některé kněze je toto braní potracených dětí a jejich církevní pohřeb „příliš radikální“. Žádost o takové vydání musí být mimochodem podána do 48 hodin po interrupci k pohřbení zbytku po vysání. Přirozeně potracené děti jsou běžně pohřbívány na požádání.

Zatím bohatá Itálie překonala Německo s nejnižší porodností v západním světě: 1,22 dětí na rodinu (k reprodukci je nutné 2,2). Příčin je několik: bohatství, propagování sdělovacími prostředky ideální ženy jako štíhlé, mladé, atraktivní - velmi vzdálené od typické mammy minulých let s jejími mnoha bambini. Další příčinou je vzrůstající počet pracujících žen, tendence mladých Italů opustit rodinné hnízdo později a pozdní manželství nebo přímo žití pospolu bez dobrodiní manželství.

V Itálii se přesto jen 5 procent manželství rozvádí, je to nejnižší v Evropě - ve srovnání s 50 procenty v Dánsku. Minulý rok Camillo kardinál Ruini řekl, že nižší porodnost je největším problémem Itálie a Církve. Ruini zahájil kampaň za „třetí dítě“, Italové milující zábavu odpověděli zívnutím. Až se probudí, může být příliš pozdě.

Causa: katakombální církev

Čas od času se objeví v denním tisku zamyšlení nad Církví u nás. Stalo se to koncem roku 1995 v Lidových novinách. Jde o deník, který převzal odběratele z řad příznivců zaniklé Lidové demokracie. Tedy značné procento křesťanů čte Lidové noviny a musí trpět urážky a mnohdy nekřesťanské postoje tohoto liberálního deníku. Na druhé straně, každá informace je cenná, abychom věděli, „na čem jsme“

O co šlo? Pisatelka článku tvrdí, že jediné katakombální církev byla autentická a veřejná církev se nutně zaprodala s režimem, protože vše v kostelích se dělo jen ve spolupráci a se souhlasem státu. Není těžké pochopit, že autorka problematice nerozumí, informace má „z druhé ruky“. Nakonec i ten, kdo žil během éry komunismu „uvnitř“, může mít různý pohled a názor. Autorka tvrdí, že se s tajnými kněžími po převratu špatně zachází - hlavně ze strany Říma a ordinářů. Je citován případ tajného biskupa Fridolína Zahradníka, který nemá působit ani jako kněz v pastoraci. Případ ženatých kněží svěcených pro řeckokatolickou církev dosud nebyl uspokojivě vyřešen.

Jak to tedy je a jak to bylo? Je pravda, že po invazi Sovětů byla nejistá a nejasná situace. Pesimisté předpovídali, že čeští a slovenští intelektuálové budou deportováni na Sibiř, jak se to stávalo po potlačení revoluce v Maďarsku. A hrozilo krvavé pronásledování Církve. V této situaci se chopil iniciativy P. dr. Felix Davídek, tajně vysvěcený na biskupa v roce 1967. Po sovětské invazi vysvětil celkem

nejméně 24 tajných biskupů - ovšem bez souhlasu Říma. Vznikla dosti rozsáhlá struktura církve v podzemí. Postavu P. Felixe Davídka lze těžko jednoznačně hodnotit. Nepochybné je jeho utrpení - jak v kriminále, tak i potom. A značná aktivita. Pokud jde o jeho biskupy - několik jsem jich poznal. Byli to jednoznačně opravdoví muži Církve, prozkoušení dlouholetým pobytem v kriminále. Působili jako faráři nebo kaplani v duchovní správě většinou na „zapadlých štacích“. Světli tajné kněze, působící kněžsky ve skrytosti ve svých bytech a po bytech známých či přátel. Měli rozličné profese. Protože šlo o biskupy napůl v ilegalitě, napůl však v oficiální pastoraci, nemůže se dnes Řím distancovat od výsledku jejich činnosti. Tou je svěcení kněží celibátníků i ženatých kněží, svěcených pro řeckokatolickou církev. Zdá se, že šlo o obejití předpisů o celibátu, který je závazný pro muže - římskokatolíky. Výjimky jsou ovšem možné - a děje se to i dnes ze strany oficiálních biskupů - nejen tedy v minulosti v katakombální církvi. Byla to mimořádná situace - domněnka, že ženatí kněží snadněji ujdou pozornosti policie. Nechtělo se jít svéhlavně proti nařízením Církve, jak to dnes prosazují liberálové.

Biskup Davídek se dopustil osudové chyby - vysvětil na jáhenky a kněžky několik žen (i několik řeholnic). Takové svěcení je neplatné. Tím zpochybnil a poškodil i celé své dílo a mnozí se od něj odvrátili. Byl vytěsněn z celého dění katakombální církve. Řím mu zakázal jakoukoli biskupskou činnost - tento zákaz mu předal osobně kardinál František Tomášek. P. F. Davídek svou činnost nezařadil. Je znám případ tak zvané kněžky, která „celebruje“ ve svém bytě dodnes.

Nelze odmítnout zdravou aktivitu tajných kněží. Byli to ti, kteří se nemohli dostat do semináře. Ty nejlepší kandidáty do semináře Státní bezpečnost zamítla. Svou činností tajní kněží riskovali uvěznění. Do tajné církve patřili i tajně přijatí řeholníci, jejichž působení lze podle mého názoru hodnotit jednoznačně kladně. Je pravda, že část katakombální církve přestala být tajná. Bezpečnost slídila po tajných kněžích a patrně se snažila celé hnutí (stejně i celou Církev) prošpiťovat tajnými agenty. Část tajného kléru odhalili, ale myslím, že spolupráci s bezpečností patrně nepodepsal takřka nikdo. Tady byla katakombální církev méně zranitelná, její kněze nemohli trestat přeložením či odnětím státního souhlasu.

Ale nyní k postavě Fridolína Zahradníka. Byl svěcen na tajného biskupa pro řeckokatolickou církev údajně v roce 1969. Bez souhlasu Říma. F. Zahradník je ženatý, měl 4 děti (syn se zabil tragicky na motocyklu). Žije v Rychnově nad Kněžnou. Vytvořil kolem sebe skupinku kněží. Pracoval jako pokrývač. Na začátku 80. let byl zatčen spolu s dvěma tajnými kněžími. Byli protiprávně drženi ve vyšetřovací vazbě čtyři roky. Pak odsouzení za pokládání plechu v síle 6 mm místo 8 mm na střechy státních ústavů. F. Zahradník byl odsouzen nejprve na 11 let nepodmíněně, poté mu byl na odvolání trest o něco zkrácen. Tolik let se nedává ani vrahovi, proces byl politický, ač se stále mluvilo o tloušťce položeného plechu. Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných se těchto vězňů odmítl ujmout,

a když se později zpráva o tomto případě vysílala na Hlasu Ameriky, naši chartisté pokračování akcí na Západě za propuštění těchto 3 obžalovaných zarazili. Po převratu se dal F. Zahradník na charitativní činnost. Ve veřejné pastoraci není. Vzbudil pozornost liberálních médií na Západě i liberálů v Církvi na Západě. Ti činnost ženatých kněží podporují a ženatého kněze oslovují. Byl jsem svědkem, jak se v Anglii pořádala pro něj peněžní sbírka.

Co se stalo po „sametové revoluci“? Kněží vysvěcení tajně řádnými biskupy, uznanými Římem, to měli jednoduché. Složitější to bylo s Davídkovou skupinou. Případ těchto biskupů a kněží se musel řešit v Římě. Jako sprcha působila slova jednoho ordináře, který řekl: „Děkujeme, bratři, za vaši minulou činnost. Teď však už nic nedělejte až do prošetření jednotlivých případů.“ Prošetření v Římě trvalo poměrně dlouho. Pro celibátníky to dopadlo příznivě. Měli být přesvěcováni podmienečně - sub conditione. To, myslím, přivítali už z toho důvodu, že dostali dokument o svém svěcení, a tedy možnost celebrovat u jakéhokoliv oltáře ve světové Církvi a zapojit se do veřejné pastorace. Nikdo z tajných biskupů se nestal ordinářem či pomocným biskupem, aby se tak ocenil přínos katakombální církve. Na Slovensku ano - kardinál Ch. Korec a biskup Dubovský.

Pokud vím, ženatí kněží v duchovní správě nejsou. Je to jistě choulostivá a složitá záležitost. Poněkud se nabízí ke srovnání situace se ženatými kněžími - bývalými anglikány. Ti po přestoupení ke katolické Církvi dostali možnost po novém svěcení sub conditione působit v pastoraci - jsou na farách i s manželkami. Snad případ našich ženatých z katakombální církve bude vyřešen - asi nejlépe převedením pod řeckokatolického ordináře.

V českém tisku se neobjevil počet tajně svěcených kněží. Ve francouzském tisku vyšla zpráva, že těchto kněží bylo v Československu 280 (z toho 60 ženatých). Zdrojem této zprávy byl údajně tiskový mluvčí České biskupské konference. Z tohoto údaje vyplývá, že se patrně přihlásila většina celibátníků a naopak menšina ženatých kněží. Takže část katakombální církve dosud nevypílula na povrch. Příčiny mohou být různé. Neochota měnit svůj zavedený životní rytmus, neochota nechat se vést současnými ordináři, považování metod katakombální církve jako vhodnější pro určité situace. Útoky některých politických činitelů a tisku proti Církvi dávají důvod pro tvrzení, že ještě nenadešel čas, aby se Církev zcela zviditelnila. Je diskutabilní tvrzení, že Církev je jako skleněný dům. Ještě pamatuji slova P. dr. Halíka na jedné kněžské konferenci, že Církev by se neměla vzdávat dobrých zkušeností neveřejné církve. „Sametovou revolucí“ Církev nedostala vše, co by si přála, a mnozí politici by chtěli, aby zcela zmizela nebo se stala jakýmsi periferním spolkem.

Je faktem, že katakombální církev stále trvá. Nelze říci, že to je jenom ona, ta pravá církev a bez hříchu, spíš naopak zneklidňuje skutečnost, že není fakticky napojena na Řím.

Tento článek je jen pokusem nastínit některá fakta, neznám úplně globálně

celou problematiku, byl jsem v tajné církvi, ale informace se utajovaly, jednalo se často konspirativně. Třeba bude diskuse pokračovat v dalších číslech Řádu.

Jaroslav Lička

Kněžství a celibát

V západním tisku se v roce 1995 objevila slova australského biskupa Briana Heenana a kněze Davida Coffeye, vedoucího teologických studií na St. Patrick's College. Biskup Heenan uvedl v anglickém katolickém časopise Tablet, který je znám svým protipapežským zaměřením, že mnoho kněží se cítí odlidštěno a odkřesťanštěno celibátem. „Mnoho kněží z mé diecéze by chtělo dobrovolný celibát, protože viděli některé ze svých nejlepších spolubratrů, kteří milují kněžství, že se oženili. Mnoho říká, že by chtěli tyto kněze zpátky... protože věřili, že jejich kněžství může být žito jen ve společenství manželství.“ Biskup Heenan zdůraznil, že v Austrálii mnoho lidí nemůže jít na mši, protože je nedostatek kněží. „Vidíme, že potřeba eucharistie je důležitější než zákon.“ Domnívá se, že by dobrovolnění celibátu znamenalo, že větší počet mladých mužů bude mít zájem o kněžství.

Je směšné, že oba považují celibát jako hlavní příčinu odchodu kněží nebo nedostatku seminaristů. Profesor Goyret z Athenea svatého kříže v Římě k tomu uvedl: „Tam, kde katolická Církev neukládá celibát (církve východního ritu), je problém s povoláními také“

Nemůžeme říci, že to je problém osamocení. Problém mizí, jestliže je víra, láska ke Kristu a život modlitby. Nedostatek povolání je zapříčiněn krizí víry. Představení seminářů by neměli dávat falešný dojem, že až budou bohoslovci svěceni, bude celibát dobrovolný. Nedostatek povolání je také způsoben seminárním systémem, který potřebuje reformovat. Znam příklady, že biskupové přijali kandidáty, ale seminář nikoli příčinou bylo, že kandidáti pocházeli z tradičního, ortodoxního prostředí.

Tam, kde se semináře vrátily k systematickému učení filozofie, Písma a teologie, vzrostl počet seminaristů. Jejich formace bude v souladu s pravou povahou Církve a Krista - její Hlavou. Termín „hypostatická unie“ je stejně platný dnes jako kdysi. Kristus je božskou Osobou s dvěma přirozenostmi - božskou a lidskou. Není lidskou osobou. Velký problém je nepatřičný důraz na psychologii Karla Junga. Jungovy závěry jsou nevhodné pro seminaristy.

Homilie - Svatá Trojice - A

TOLIK LÁSKY

P. Denis Mc Bride CSSR

BŮH TOLIK MILOVAL SVĚT

V temnotě noci se opatrný diplomat z Jeruzaléma setkává s vyhlášeným prorokem z Galileje. Nikodém má nyní dojem ze zpráv, které slyšel o Ježíšovi, ale jako člen Velerady nechce riskovat otevřenou podporou. Přemýšlí o své budoucí kariéře, takže tato temnota jej zahluje a je pojištěn tajností. Ale Ježíš se nepojišťuje, odpovídá na tuto opatrnost, jasně vyhlašuje Boží postoj ke světu: „Bůh tolik miloval svět, že dal svého jediného Syna... Protože Bůh poslal svého Syna na svět ne aby ho odsoudil, ale aby jeho prostřednictvím svět mohl být spasen.“ A to zahrnuje i Nikodéma.

Ježíš odpovídá na osobní opatrnost Nikodéma s potvrzením Boží univerzální lásky. V srdci evangelia slyšíme, že Boží vztah ke světu je zakořeněn v lásce. Není zakořeněn v podezírání nebo odsouzení. Je to Boží radikální láska, která dává světu jeho důležitost, je to stejná láska, která nám všem dává podstatnou důstojnost. Boží láska je ještě závažnější, protože si je plně vědoma hříchu a narušenosti a hlouposti, které jsou součástí našeho života. Není to láska, která se chrání před člením negativní stránce života, je to láska, která čelí komplexnosti skutečnosti.

Tato stejná pravda je podložena v dnešním prvním čtení, kdy slyšíme rozhovor Boha s Mojžíšem. Mojžíš připouští pravdu, že lidé jsou tvrdohlaví, a připisuje jim litanii hříchů a chyb. Ale to nemění Boží přirozenost bytí. Je Bohem něžnosti a soucitu, pomalým v hněvu a bohatým v laskavosti a věrnosti. Cokoliv se děje, Boží láska není nikdy spornou otázkou.

LÁSKA, KTERÁ JE VĚRNÁ

Ve středu Božího tajemství je stálá láska a věrnost. Dostává špatnou odpověď. Stálost Boží lásky lze stěží uchopit: láska, která je stále věrná, dokonce i tehdy, když vidí stálou nevěrnost v těch, které miluje. Boží neustálá láska ke světu je tak velká, že k nám posílá svého milovaného Syna. Věrná láska Syna je tak velká, že se setkal s nejvyšší nevěrností - byl usmrcen těmi, které miloval. Ale Boží láska přežívá smrt Ježíše: Bůh pozdvihl svého Syna a poslal svého Ducha, takže můžeme sdílet opravdový život Boží lásky. Bůh je láska. Při dnešní oslavě Trojice oslavujeme děsivou usmířenost Boží extravagantní lásky ke světu. Patří k přirozenosti Boha, že jeho láska vytrvá navždy. A jestliže je jedna věc, kterou toužíme zakoušet v našich životech, je to láska, na kterou se můžeme spolehnout, láska, která nepomine, když přijde neštěstí, láska, která hledí za naši křehkost a chyby, protože neklade žádnou hranici k odpuštění. Nikdo z nás nezakusil plnost této

autentické lásky, přesto je to tato láska, po níž touží celé naše bytí. Můžeme postřehnout její záblesky, když hledíme na naši vlastní zkušenost lásky v komunitě. Jak říká sv. Pavel v dnešním čtení: „Žij v pokoji, a Bůh lásky a míru bude s tebou.“

LÁSKA A DŮLEŽITOST

Otec, Syn a Duch svatý, všechny tři osoby odhalují plnost jednoty Boží lásky. Máme zkušenost s něčím z této lásky, když je sdělována v jednoduchých způsobech prostřednictvím lidí milosti, které potkáváme v našich životech. Většina z nás zakusila nejprve velkodušnost lásky našich rodičů, té, která je tak důležitá v růstu každého Božího dítěte. Irská spisovatelka Clare Boylanová uvažovala v interview v rozhlase o trvalé síle lásky svých rodičů:

„Moji rodiče udělali pro mě dvě věci: dali mi smysl pro mou vlastní důležitost a nechali mě poznat, že jsem milována. Myslím, že mnoho rodičů nechce dát dětem smysl jejich vlastní důležitosti v případě, že by se stal nadutý, ale nám bylo vždy řečeno, že jsme absolutně úžasní, a kdyby někdo řekl opak, nemluvil by pravdu. To vám dává úžasnou důvěru - a ta trvá. Jestliže vaši rodiče vám dali tyto dvě věci - smysl pro sebe a lásku - máte je celý život. Jestliže ne, stále je hledáte. Nemyslím, že by na něčem jiném záleželo.“

Láska je základní atmosféra pro každé dítě, ve které vyrůstá, a když je tato láska jistá, můžeme čelit jakékoliv potíži. Všichni jsme děti jednoho Boha a láska je základní atmosféra pro náš stálý růst. Všichni jsme zodpovědní za hru vlastního partu: nikdo z nás nemůže se odtáhnout od úlohy pomoci při budování místa v naší rodině a komunitě, kde Boží láska dává tvar všemu, co se děje. A proto Pavel povzbuzuje rozdělenou církev v Korintě: „Buďte sjednoceni, žijte v míru a Bůh lásky a míru bude s vámi.“

Nic z Trojice se neodtahuje od úlohy milovat svět. Boží láska je jistá a stále trávající. Jako děti jednoho Boha nikdy nevyrosteme z potřeby jeho lásky. Ani nevyrosteme z odpovědnosti sdílet ji s ostatními.

Nebezpečný zákon v Číně

Čínský parlament pravděpodobně schválí návrh Ministerstva zdravotnictví, který nařídí sterilizaci těch, kteří trpí pohlavní nebo duševní nemocí. Stejný zákon nařídí interrupce u žen, které trpí infekční nemocí nebo nosí znetvořené zárodky. Každý rok se v Číně narodí 300 tisíc handicapovaných dětí. Mnoho organizací protestovalo proti novému zákonu. Obávají se, že bude uplatněn u politických disidentů, kteří mohou být klasifikováni jako nenormální. Mnohé mezinárodní

instituce protestovaly proti uvěznění politických disidentů na psychiatrických klinikách.

Opomenutí sdělovacích prostředků

Sdělovací prostředky masivně šířily falešné zprávy o údajných sexuálních prohřešcích kardinála z Chicaga - Josepha Bernardina. Nyní se u soudu prokázalo, že nařčení nemá žádný podklad. O tom už noviny mlčí. A také o tom, že kardinál odpustil osobám, které poškodily jeho dobré jméno, a pozval je modlit se s ním za smíření.

Jižní Amerika

V letech 1990-92 bylo v Brazílii každý týden otevřeno 5 nových protestantských svatyní. V Rio de Janerio byla v této době otevřena jen jedna nová katolická farnost, ale 700 protestantských společenství. Přisuzuje se to jejich dobrým organizačním metodám. Protestantským kazatelům stačí malé vzdělání a jedna místnost v domě. Jak společenství roste, vybuduje se nová svatyně.

V poslední době počet katolíků v Chile klesl o 4 %, zatímco u protestantů vzrostl o 5 %. Průzkum ukázal, že Chileanům vyhovuje jednoduchost svědectví, jistoty, přímý přístup k Bohu bez prostředníka a účast na sociálních projektech.

Irsko

Z Říma jsem letěl do Dublinu. Každý by měl navštívit Irsko. Je tam také pobočka Human Life International (HLI). Jejím ředitelem je mladý a energický Peter Scully. Ten mě čekal na letišti v Dublinu (které má mimochodem překrásnou kapli). Hned jsme jeli do kanceláře HLI, která má podobné rysy jako podobné kanceláře jinde na světě: obětavý štáb lidí a zařízení, včetně zásob knih. Vychází zde protiinterrupční dvouměsíčník.

Irsko má 3,5 miliónů obyvatel. Před hladomorem v roce 1840 zde žilo 10 miliónů obyvatel. Dnes jen v USA žije 40,3 miliónů lidí s irským původem. Irsko je známo jako „Země světců a učenců“. Její vzdělávací systém je stále vynikající. Irové rádi čtou. Kamkoli je Bůh pošle, všude přinášejí s sebou střežený poklad víry. V cizině jsou tisíce irských misionářů. Irsko je perlou v koruně západního křesťanství. Dodnes 80 % Irů chodí pravidelně na nedělní mši. Irsko je nejbezpečnější místo na světě, pokud jde o donošení a porod dítěte. Je zde nejnižší úmrtnost novorozeňat na světě (2 na 100.000 porodů). Planned Parenthood v USA šíří pověru, že bez bezpečných a legálních interrupcí v případě obtížných nebo nechtěných těhotenství by mnoho matek zahynulo. Irsko a nyní Polsko vyvracejí tuto

pověru. V Polsku klesl počet interrupcí ze 124 tisíc v roce 1987 na 777 v roce 1993! Ale také úmrtnost matek při porodu v Polsku klesá. Zákon, který chrání životy nenarozených dětí, chrání také jejich matky.

V Irsku jsou ale síly, hlavně sdělovací prostředky, kterým nesedí současný stav v Irsku. Chtějí, aby se Irsko zapojilo do proudu „progresivního Západu“. Aby byly zavedeny interrupce, rozvody, snížen počet obyvatel a odstraněna křesťanská sexuální etika. Je dnes úkolem pro irské katolíky šířit potřebu ocenění pravého dědictví. Kdyby nebylo Irů - měl by svět méně vřelosti, humoru, vtipu, odvahy a víry.

HLI přišlo do Irska v době ohrožení nenarozených. Byl to případ X, kdy soud v roce 1983 povolil jednu interrupci v případě znásilnění. Tehdy ministr zdravotnictví usiloval převést tento soudní případ na praxi povolující určité limitované množství interrupcí. Dnes je na Irsko velký tlak zvenčí. Spojené národy propagují myšlenku, že interrupce je „služba“, ne-li přímo lidské právo. Evropská unie a Spojené národy zvyšují svůj vliv na irskou politiku. V roce 1992 bylo celonárodní referendum o interrupcích - interrupce v Irsku byly zamítnuty, ale schváleno „právo“ za interrupcemi vycestovat do zahraničí. Prošlo také „právo“ inzerovat zahraniční interrupční kliniky.

Irská rada lékařů jasně uvedla, že interrupce není nikdy nutná z lékařského hlediska. Nejvíce interrupcí na Západě je ale prováděno ze sociálních důvodů, a to zkorumpovalo lékařské povolání. Irští lékaři mohou být vzorem pro okolní svět.

Po mém přeletu jsem byl v Cherry Orchard - obytné čtvrti, kde je šedesátiprocentní nezaměstnanost. Mohlo by to být považováno jako spodek ekonomického žebříčku, ale domy byly pěkné a nové s vhodně umístěnými parky. Všude se dalo pozorovat množství dětí. Mnoho rodin má 4 - 6 dětí. V Irsku stále manželství a rodina jdou ruku v ruce! Irsko nemá příliš lidí, má jen nedostatek práce - nezaměstnanost je 30 %. Řekl jsem pro místní noviny: „Irové a irské děti jsou tak drahocenné zdroje, že potřebujeme každého z nich. Nemůže být příliš irských dětí. Nedbám na to, co si myslí Angličané.“

Mluvil jsem také o sexu. Je dalším pokusem populačních fanatiků - učit mládež, že je svět přelidněn. Jde o úsilí nahradit cudnost nemorálností a zničit katolickou sexuální etiku. Mnoho škol dokonce i v Irsku neučí dobře - jako by se mladí lidé nedokázali udržet čistí až do manželství. Jako dostatečné léky nejsou mnohdy považovány milost, vůle a ctnost.

Poněkud opadl zájem o kněžství a řeholní život. Velký seminář Maynooth v Dublinu má jen 140 seminaristů. Také trpí v důsledku působení teologů, kteří nechtějí zůstat pozadu za „progresivním Západem“ - tak zasévají zmatek v mysli budoucích kněží. Seminaristé musejí vlastním úsilím sytit svou víru četbou osvědčených klasiků. Aby Irsko zůstalo věrno své tradici hojných kněžských povolání, musí čelit kultuře smrti. Mládež potřebuje zdravé vzory. Řekl jsem mladým li-

dem: ať na vás nedělá dojem svět a představa úspěšné kariéry. Nemějte slepou důvěru ve vymírající „progresivní“ Západ.

Nestačí, aby se Irsko samo uchránilo metly interrupcí. Musí se stát vzorem pro okolní svět. Musí se stát baštou pro antiinterrupční hnutí v celém světě. Stejná víra, která podporuje Iry, může podporovat všechny národy.

P. Matthew Habiger OSB

Revolta řeholníků v Austrálii

22. května 1994 napsal papež dopis o svěcení žen. V něm vylučuje toto svěcení definitivně, to znamená, že to nikdy nemůže být změněno. Kardinál Ratzinger také zveřejnil, že „každý, kdo nerespektuje papežovo učení v této záležitosti, je odloučen od víry Církve“

Nicméně Australská konference řeholních představených tento dokument okamžitě zavrhl. Ve svém dopise srovnávají svou situaci se sv. Pavlem na prvním koncilu v Jeruzalémě, kdy tento muž prosazoval, že také pohané smějí být přijímáni do Církve.

Svěcení anglikánek

Za jediný rok bylo vysvěceno na kněžky 1.000 anglikánek jenom v Anglii. To na druhé straně znamená rezignaci na úřad týdně 10 anglikánských kněží, které zpravidla doprovází ven z anglikánské církve 20 - 50 jejich farníků. Mnoho z nich chce přestoupit do katolické církve.

Antikatolicismus na australských univerzitách

Austrálie potřebuje nutně ortodoxní katolické univerzity. Potřeby nemůže naplnit ani diskutabilní Australská katolická univerzita nebo Notre Dame Australia. Když přijdou katolíci na běžné univerzity, jsou atakováni sekulárně-humanistickou, marxistickou, feministickou, sexuálně uvolněnou kulturou. Na univerzitách dominují levičáci považující ideu Boha jako nepřijatelnou pro rozum a svobodu. Proto chtějí katolíky „osvobodit“ Katolíci jsou zatracováni pro jejich „útlak“ žen (kněžství, zavrhování antikoncepce, interrupce a homosexuálních aktů). Studenti jsou povzbuzováni k experimentování se sexem - např. skupinový sex. Při samotném studiu jsou učeni ve směru velmi odlišném od učení Církve. Jaký je výsledek? Ztráta víry, přeskupení k sektám, nebo „osvobození“ a vstup do pseudokatolické skupiny. Situace volá po založení solidní ortodoxní katolické univerzity.

Bernard Finnegan

Co k tomu dodat?

Vatikán schválil žádost Irské biskupské konference odstranit při liturgickém čtení z epistol sv. Pavla verše, které nakazují ženám, aby byly poslušné svým mužům. Kongregace pro svátosti souhlasila, že Kol 3,12-21 smí být zkráceno na verše 12-17. Taktéž Ef 5,21-32 zkráceno na 5,25-32. Obě čtení byla používána při svatebních obřadech.

V Británii

Po zavedení legálních interrupcí žádný katolík nevstoupil do britského porodnictví. Ani by tam nebyli připuštěni. Parlament zavedl nový zákon povolující zabíjení „defektních“ dětí až k momentu narození, dokonce při samotném porodu.

New Age

Časopis Fidelity otiskl seznam některých zlořádů, které vycházejí z hnutí New Age. Jsou to:

- Neuznávání absolutních morálních zásad
- Pravda je chápána individualisticky
- Všechno je jedno a vše je Bůh, proto člověk je Bohem
- Odmítnutí autority Církve a bible ve prospěch východních filozofií a náboženství. Sekundární humanismus a východní mysticismus jsou silami, které se doplňují
- Hřích je sociální - ne osobní
- Inkulturace Církve - afrikanizace
- Budou se opouštět současné církevní budovy
- Feminismus - kněžky. Bůh je osločován současně jako muž a žena
- Liturgický tanec
- Teologie osvobození z malé křesťanské komunity
- Sebekontrola a oběť jsou považovány za podivné

Protiklady v Austrálii

Na svátek Zvěstování se u katedrály v Melbourne konala dvojí demonstrace. Jedna skupina žádala svěcení žen, druhá zastávala stanovisko papeže. Oba tábory byly vzdálené od sebe 30 metrů. Obě skupiny se modlily růženec a nesly své transparenty. Například: „New Age - stará hereze“, „Kněžství je služba, ne moc“, „Řím řídí, ne ego feministek“.

Fragment 7Q5

Po 20 letech usilovného bádání bylo potvrzeno, že jeden kousek ze svitku nalezeného u Kumránu je částí Markova evangelia a pochází z roku 50 po Kristu.

Neshody v Británii

Britská laická organizace Pro Ecclesia et Pontifice (P.E.P.) obhájí ortodoxii v Církvi. Kritizovala novou sexuální výchovu ve školách a brání nový katechismus vůči disidentům. Kardinál Hume si vyžádal seznam všech členů P.E.P.

V listopadu 1994 Biskupská konference Anglie a Walesu diskutovala o nové sexuální výchově, kterou schválil a připravil biskup David Konstant. Arcibiskup Courve de Murville z Birminghamu se vyjádřil, že nedovolí, aby nová sexuální výchova byla šířena v jeho arcidiecézi. V tomto bezpochyby správném rozhodnutí je izolován a je na něj vyvíjen tlak.

(Z AD 2000)

Nový řád

Nejvíce dynamický je nyní řád Legie Krista. Založen P. Marcialem Macielem v Mexiku - v roce 1941. Řád má 350 kněží, 2000 seminaristů a přes 200 noviců. Je rozšířen v mnoha zemích. Má svůj seminář v Římě. Ten je jediným novějším seminářem v Římě po koncilu. Řád se vyznačuje eucharistickou adorací, úctou k Panně Marii a aktivním apoštolátem. Je velmi oddaný Svatému otci. Za posledních 20 let postavili řeholníci v jižním Mexiku 219 kostelů a kaplí. Mají zde misii o rozloze 32 tisíc čtverečních kilometrů. Vystavěli mnoho škol a dílen, v roce 1989 pokřtili 128 404 lidí.

Čínská církev

V Číně existují dva proudy katolíků. Čínské katolické vlastenecké sdružení, které je závislé na státu, má i biskupy, vysvěcené bez souhlasu Říma, a většinou odmítá papežskou autoritu. Nedávno bylo několik těchto biskupů v Římě omi-
lostněno a papež je uznal.

Mimo to existuje katakombální Církev s biskupy a kněžími věrnými Římu. Tato skupina byla a je tvrdě pronásledována.

V současné době studuje v USA na 40 kněží a bohoslovců z Vlastenecké církve. Pokud jde o postoj amerických katolíků k nim - je velmi rozdílný. Někteří mají názor, že to je urážka katakombální církve. Prorektor v semináři St. Joseph's P.T. Mc Aree však říká: „Nikdo z nich zde není bez souhlasu Svatého stolce. Všichni skládali přísahu a vyznání víry, které zahrnuje věrnost Svatému otci.“ Tito kněží udělují svátosti v amerických farnostech.

Seznam nepřátel

V USA vydalo liberální sdružení „Katolíci pro svobodnou volbu“ seznam svých nepřátel. Brožura má 91 stran. Začíná Janem Pavlem II. Číslo jedna je však kardinál John O'Connor z New Yorku, o kterém se brožura zmiňuje 10 x (o papeži jen

9 x). Biskupové v USA jsou jako celek také zmiňováni. S lítostí se vzpomíná na dobu, kdy biskupové byli dobrým partnerem pro liberální Demokratickou stranu a odbory.

Dále je uváděno: Catholic Campaign for America, Human Life International, Knights of Columbus, řád Maltézských rytířů a Opus Dei.

Také se mluví o financích - Knights of Columbus věnovali za rok 13 milionů dolarů na charitu (z toho 2,7 miliónů na protiinterrupční programy), Human Life International dal na tyto aktivity 1,8 milionů dolarů.

Pokud jde o jednotlivce: je zmiňován mluvčí Knights of Columbus - Russell Shaw a kardinálové O'Connor a Bernard Law jako naklonění kněžím Opus Dei.

Tradiční, ale ne tradicionalistické

Msgr. Javier Echevarria, 62letý Španěl, byl loni vysvěcen na biskupa. Je prelátem Opus Dei a vede světové hnutí 75 000 členů, převážně laiků (mužů i žen), jejichž duchovní cíl je posvěcení každodenní práce. Na kněze byl vysvěcen v roce 1955 a přes 20 let byl sekretářem zakladatele Opus Dei - blahoslaveného Josémaria Escrivy. V roce 1982 se stal generálním vikářem a v dubnu 1994 se stal prelátem Opus Dei.

Italské noviny *Avvenire* s ním pořídily interview. Z něho vyjímáme některé části:

Avvenire - Jaká je situace Opus Dei dnes?

Echevarria - Je částí Božího lidu, zahrnuje 75 000 laiků a 1500 kněží, kteří, ponořeni do všech oblastí společnosti, ruku v ruce s mnoha ostatními se snaží zlepšit den za dnem a stát se autentickými křesťany a přinést Krista do vlastního světa. Nechápe se jako supermani, jsme jako ostatní, schopni dělat chyby, ale také schopni milovat Boha až k šílenství „uprostřed ulice“, jak říkával blahoslavený Josémaria. Jistě, náš apoštolát není prost těžkostí. Nicméně v současné společnosti „světla“ jsou mnohem četnější než „stíny“ - dokonce i když jde o zvlášť obtížné podmínky. Dám vám příklad. Poslední cesta, kterou jsem vykonal v březnu minulého roku s biskupem del Portillo, byla do Svaté země. Několik členů prelatury nás přivítalo v Jeruzalémě. Byli tam už přes rok a vykonávali civilní práci. Bylo pěkné vidět, jak pracovali společně s Židy i Araby v duchu souladu. To je křesťanský ideál, a tedy i ideál Opus Dei.

Avvenire - Po pádu berlínské zdi se Církev zaměřila na země, kde byla evangelizace takřka nemožná. Co dělá Opus Dei v této oblasti?

Echevarria - tato expanze je logická. Katolická Církev je na to dobře připravená, nejen pro úlohu, kterou sehrál papež při zbourání berlínské zdi. Opus Dei má aktivity v Polsku, České republice, Maďarsku a Litvě. Půjdeme také brzy na Kubu a do Angoly. Nedávno jsme začali apoštolát v Indii. A v Africe pracujeme v pěti zemích. Jak nás učil zakladatel Opus Dei, apoštolská práce vždy začíná pokusem

naučit se ctnostem lidí z těchto oblastí. Nemůžeme zapomenout, že museli trpět pro dobro všech nás v Církvi.

Avvenire Všichni papežové měli vždy Opus Dei ve velké úctě a Opus Dei vždy propojovala věrnost Kristovu náměstkovi. Tato věrnost byla tak bez poskvrny, že se o Opus Dei mluvilo jako o „papežově moderní armádě“. Myslíte, že je to přiléhavý obraz?

Echevarria: Papežovou armádou je celá Církve, protože všichni křesťané jsou zodpovědní za její poslání. Ale je třeba opatrnosti při užití vojenské metafory. Je důležité upřesnit, že je to armáda zasvěcená boji „míru a radosti“. Jedinými zbraněmi Církve jsou pravda a láska. Členové prelatury se pokoušejí sloužit této pravdě a lásce s úplnou loajálností náměstkovi Kristovu a ve spojení s celou Církví.

Avvenire - Někdy se mluví, že Opus Dei má velkou moc. Při beatifikaci zakladatele bylo plné náměstí sv. Petra. Jaká je síla Opus Dei?

Echevarria - Předpokládám, že již znáte odpověď. Opravdová moc Opus Dei spočívá v modlitbě, jak mnohokrát řekl náš zakladatel. Množství při beatifikaci Josémaria Escrivy nebylo „mobilizací“ Víra pohnula všechny tyto lidi, chtěli se modlit s papežem a děkovat Bohu za dar svatého muže, jehož příklad byl velkou pomocí v denním životě milionů lidí. Toto je jediná síla Opus Dei: modlitba a denní práce bezpočtu řadových křesťanů proměněná na modlitbu. Je pravda, že několik členů Opus Dei je bohatých a vlivných. Ale mnohem početnější jsou chudí. Členstvo prelatury obrází sociální stratifikaci společnosti a Církve. Jsou zde chudí a dělníci, obyčejní lidé, často bohužel nezaměstnaní. Všichni jsou zavázáni žít velkomyslně a v odloučenosti od pozemských dober křesťanským způsobem, aby byla zachována svoboda v aktivitě. Jak by jinak bylo možné posvěcovat se uprostřed světa?

Dobrý voják Švejk po americku

Delší dobu televize na obrazovky uvádí seriál M.A.S.H. Jde o dění v malé polní nemocnici během korejské války. Vcelku jde o vtipnou podívanou, ačkoliv poplatnou době a americké společnosti, jejíž úroveň obrází i se všemi klady i záporry. Komédie v mnohém připomíná vojáka Švejka, ačkoliv její úroveň je vyšší. Švejk byl primitiv. Zde však jsou lékaři - chirurgové s poněkud vyšší úrovní. Jaká byla americká armáda, pokud bereme seriál také vážně jako obraz určité společnosti? Bez drilu, s Američany nelze disponovat jako se slepými figurkami - ne jako s Němci. Jsou to svobodomyšlní lidé, tu svobodomyšlnost ale někdy přehánějí. V žádné jiné armádě se nemůže pohybovat podivín, který chodí i do služby v ženských šatech. Vojáci dost pijí, hrají karty o peníze a nejsou vzorem, pokud jde o 6. příkazů! Dá se pochopit, proč prohráli ve Vietnamu. Vyhrát válku stojí nejen mnoho rozumu a techniky, ale také sebezapření a obětování. Ti vojáci z M.A.S.H. sice věděli, proč bojují, komunismus by se zajídal jejich svobodomyšlností, ale položit

za něco život žádá opravdu silné přesvědčení. Proč ale vůbec o seriálu píšu? Je to postavička feldkuráta, tentokrát ne zdegenerovaného Katze, ale Američana. Je to beze sporu hodný člověk vybírající peníze na charitu, vtipný a svým způsobem ctnostný, připravený kázat Boží slovo vhod či nevhod, ač jeho kazatelské schopnosti mají nízkou úroveň. Co mě však mrzí, že podle přání velitele je ochoten sloužit metodistickou bohoslužbu. Katolický kněz, který svérázně vzal ekumenismus do vlastních rukou deset let před koncilem.

P. Karel Dachovský

Quo vadis, Anno Domini?

Začalo to slibně, salesiáni začali vydávat vlastní časopis - AD. Nalezli poměrně hodně odběratelů. Uveřejňovali na pokračování i můj román „Umlčený zvon“ o františkánském knězi Janu Bártovi, vězněném komunisty 16 let pro víru. Byl jsem jim za to vděčen. Později mě poněkud zarazilo, když zveřejnili můj dopis, ve kterém jsem psal, že husitské hnutí bylo zkázonosné pro náš národ. Redakce odpověděla zveřejněním dopisu o Janu Husovi, který napsal známý spolupracovník StB. Není vyloučeno, že se k uvedené záležitosti ještě vrátím.

Pak se však začalo měnit. Přišli noví redaktori - vesměs nezkušení mladíci, pokud jde o Církev. Počet čtenářů začal klesat. Ale co horšího, začaly se objevovat články nic neprospívající Církvi, často zavádějící na scestí, tím hůře, že časopis je určen pro mladé. Jako by salesiáni podcenili význam časopisu a jako by se jim vše vymklo z rukou.

Podle zprávy z tisku se ordináři radili o AD, církevní souhlas byl však ponechán. To vypovídá o slabosti. Má slova přesvědčivě potvrzuje, co se stalo v čísle 1/96. Úvahy kněze Guy Gilberta jsou trapné. Na jedné straně nás autor ubezpečuje o své lásce k Církvi, na druhé straně ji boří. Vadí mu to, co všem liberálům. Humanae vitae, celibát kněží. To, že představitelé Církve mluví bez problémů o sexualitě, aniž by ji žili. Nemůže překousnout, že byl brzy blahořečen otec Balaguer, zakladatel Opus Dei. To nejhorší na konec: „Trpím, když vidím, jak odmítáš podat rozvedeným a znovu seždaným křesťanům nejvydatnější pokrm, Kristovo tělo.“ Těmito slovy je kárán Kristus, který jasně prohlásil, že kdo žije neplatné manželství, cizoloží. Jaký zmatek musejí cítit mladí čtenáři. Jakou medvědí službu AD koná! Odebírám časopis z Austrálie - rovněž se jmenuje AD - je však pravověrný. Vydávají ho redemptoristé. Tady je možné se učit. České AD si vylepšuje svou pověst uveřejňováním rozhovorů s ordináři - kardinálem Vlkem a biskupem Radkovským. Divím se tomu, reklamu si AD dosud nezaslouží.

P. Karel Dachovský

Srovnání dvou světců

3. prosince 1995 byl v Římě svatořečen Eugene de Mazenode, zakladatel kongregace Oblátů neposkvrněné Marie (OMI). Když jsem pročítal jeho životopis, napadlo mi srovnání se sv. Františkem z Assisi. Oba muži mají mnoho společného, což nepřekvapuje, protože je sjednocuje právě svatost.

Charles Joseph Eugene de Mazenode se narodil v Aix en Provence koncem francouzské absolutistické monarchie. Jeho osobnost byla štedrá a vřelá, jiskřící vitalitou a živostí. Nebylo mu ještě deset let, a byl donucen opustit svůj domov a emigrovat. Exil trval 11 let. Jeho mladý život byl tak vystaven hrůzám občanské války, nejistotě a nestabilitě způsobené vyhnáním. Navíc byl vystaven falešným půvabům a lákáním dvorního života během svého exilu v Itálii. Měl rád sport a divadla. Když se vrátil do vlasti, byl zvyklý na luxus a musel zakusit mnoho příkoří zaviněných chudobou. Nedostatek peněz způsobil, že myslel na sňatek s nevěstou, která by mu poskytla život v pohodlí a klidu.

Tedy obě země Středomoří formovaly život uvedených světců. František měl matku Francouzku a jeho jméno znamenalo „Francouzíček“. Sv. František vyrostl také v bohaté rodině a byl zvyklý na luxus. Jeho zemi rovněž poničila občanská válka (Assisi proti Perugii). V mládí měl rovněž rád zábavy. František se domníval zpočátku svého obrácení, že má opravovat zpustlé kostely. To také dělal. Jeho obrácení nastalo v okamžiku oslovení Kristem z kříže v kostele.

Eugen de Mazenode našel po návratu z emigrace kostel, kde byl pokřtěn, v rozvalinách. Víra mnohých lidí byla mrtvá nebo umírající. Když viděl ubohý stav náboženství, byl vážně otřesen a zakusil svou nejvážnější krizi, z které se dostal na Velký pátek roku 1807. Toto obrácení nebylo způsobeno náhlou vizí, ale postupným uvědoměním si Boží lásky. Mladý Mazenode napsal: „Byl jsem povolán... do armády Krista... byl jsem odveden pod jeho prapor v době křtu... ale jakmile jsem začal používat rozum, byl jsem oklamán nepřitelem... Pán potom na mě pohlédl, aby mě zachránil. De Mazenode svolil, aby Duch svatý pracoval úžasným způsobem v jeho životě.

Jak nevzpomenout na Františka ve zbroji rytíře jedoucího se připojit ke křížákům ve Spoletu! Dostal příkaz ve snu a zapojil se pod korouhvi Krista.

Mazenode později napsal: „Děkuji ti, ó Pane, že jsi učinil, aby toto světlo vytrysklo vpřed z posvátného fondu tvých svatých Písem.“ Umiňuje si: „Budu číst půlhodinu denně svaté Písmo.“ Jeho hlavním zájmem je seznámit se důvěrně s Kristovým způsobem jednání a myšlení, aby reagoval tak jako on.

Jak nevzpomenout na Františka, který dal svému hnutí jediný program, a to život podle evangelia!

De Mazenode se stal knězem a biskupem v době, kdy byla Církev ve Francii zpustošena a s nedostatkem kněží. Cítil se nehoden stát se knězem, ale rozhodla

aktuální potřeba církve. František se stal jáhnem, kněží bylo tehdy dost a tudíž i ve františkánském hnutí bylo jen málo kněží.

Chudoba! Jak je spojena s osobou „prostáčka Božího“ a Poverella Františka! Jak to bylo s Mazenodem? Oba založili církevní řády - de Mazenode Obláty Neposkvrněné Marie. Zakladatelé nemají stejnou myšlenku o chudých. Někteří jsou zvlášť vnímaví k ekonomickému rozměru, jiní ke kulturnímu nebo zdravotnímu nebo sociálnímu faktoru. Eugene byl zasažen stavem náboženské nevědomosti a často duchovního rozpadu, v kterém se lidé nacházeli na venkově a v chudých předměstích. Pro něj evangelizace chudých v budoucnu bude spočívat hlavně v hlásání Krista chudým a nejvíc opuštěným duším. Napsal: „Vy chudí Ježíše Krista, postižení a ubozí, nemocní a trpící a pokrytí ranami, které bída přemáhá, moji bratři, moji drazí bratři, moji drazí ctihodní bratři, slyšte mě. Jste Boží děti, bratři a sestry Ježíše Krista...“

Kříž! Jak je důležitý u františkánů, jak málo se zdůrazňuje, že patří k pilířům spirituality řádu. Také u oblátů. Nejen tím, že jej nosí zavěšený na krku. V jejich konstitucích je: „Nebudou mít jiné rozlišovací znamení než to, které je vhodné pro jejich službu, a to je obraz ukřižovaného Pána. Tento krucifix bude jako potvrzení jejich misie pro různé lidi, ke kterým jsou posláni. To bude pro ně jako stálý instruktor, který jim připomíná pokoru, trpělivost, lásku, skromnost a všechny ostatní ctnosti, kterými mají prokazovat svou velmi svatou a vznešenou službu.“

Bůh uvedl de Mazenoda do velmi zvláštní intimnosti k Pánu a Ježíšova láska měla potom první místo v jeho srdci. Nejprve smysl pro úžas roste v jeho srdci při pohledu na Boží lásku. Postupně se vyvíjí do adorace, do chvály. Bůh se mu stává nesmírně blízký: „Ó můj Pane, ó můj Otče, ó má lásko! Pomoz mi, abych tě miloval, nic nežádám než toto, protože vím, že v tom je vše. Dej mi svou lásku!“

Jak nevzpomenout na kontemplaci světce z Assisi. Když kráčet po rozkvetlých lukách, modlil se: „Můj Bože a mé všechno!“ Když se modlil u Panny Marie Andělské nebo v doprovodu bratra Lva na Alverně. Zakusil lásku i bolest ukřižovaného Krista. Dostal stigmata - znamení, které mohl nést na svém těle málokdo.

S kontemplací souvisí apoštolát. Provází ji a doplňuje. Jak řekla sv. Terezie z Avily: „Trpět, modlit se a jednat!“ Sv. František se neomezil na svou domovinu (viz Řehole a misie u Saracénů). Sám dorazil až do Svaté země. A františkáni doprovázeli plavby mořeplavců. Stali se misionáři v Americe a jiných zemích. Jak nevzpomenout na kroky jejich nohou po pláních Mexika.

De Mazenode chtěl použít své obláty při evangelizaci odkřesťanštělých lidí Francie. Později jeho apoštolská horlivost objala celý svět. Cizí misie začala v Kanadě, pak následoval Oregon, Ceylon, Texas, Alžír, Mexiko, jižní Afrika. Později kladl misie k nevěřícím nad misie ve farnosti. Napsal: „Cizí misie ve srovnání s našimi misiemi v Evropě mají zvláštní charakter vyššího druhu, protože to je pravý apoštolát v hlásání Radostné zvěsti k národům, které dosud nebyly povolány k poznání pravého Boha a jeho Syna Ježíše Krista.“

Stává se často, že v misiích oba řády pracují v sousedství a bok po boku. Přeje-
me jim požehnaný apoštolát a jsme rádi, že máme takové vzory a takové světce,
které prosíme o přímluvu.

P. Karel Dachovský

Nemocnice ve Dvoře Králové

Nemocnice ve Dvoře Králové byla privatizována. Dostala se do rukou společnos-
ti Aktis, tvořené třemi lékaři v čele s MUDr. Alexandrem Rybníčkem. Nemocni-
ce má porodnické oddělení, chirurgii, internu a pediatrii. Slouží 50 000 obyvatelům.
Personál čítá 200 lidí. Nemocnice je zasvěcena sv. Zdislavě, a co je zajímavé, má
první porodnickou kliniku, která respektuje právo na život a neprovádí interrup-
ce. Dvě budovy slouží jako útočiště pro těhotné a matky s dětmi, které nemohou
jít domů.

Ratzinger podporuje odpůrce interrupcí

Prefekt vatikánské Kongregace pro nauku víry kardinál Joseph Ratzinger navští-
vil benediktinský klášter v Le Baroux ve Francii, aby vyjádřil svoji bezvýhradnou
podporu jeho opatu Gérardu Calvetovi, který byl odsouzen do vězení pro „výtrž-
nost“. Opat Calvet se loňského roku spolu s dalšími katolickými aktivisty nechal
připoutat na klinice v Grenoblu v sále, kde se provádějí potraty, a znemožnil tak
výkon objednaných vražd nenarozených dětí. Za to ho místně příslušný soud
v Grenoblu odsoudil k peněžitě pokutě a vězení několika měsíců nepodmíněně.
Opat se odvolal. Kardinál Ratzinger celebroid v klášteře Le Baroux v liturgii sv.
Pia V. (předkoncilní). Benediktini tohoto kláštera zůstávají věrni starému ritu, na
rozdíl od stoupenců arcibiskupa Lefébvre jsou však plně sjednoceni se Sv. stol-
cem, od něhož získali r. 1988 povolení celebroid v předkoncilní liturgii.

Bratr Efraim pro pluralitu ritů

Zakladatel charismatického společenství „Blahoslavenství“ bratr Efraim, konver-
tita z protestantismu, řekl v rozhovoru pro francouzský časopis „France
Catholique“, že by uvítal v Církvi pluralitu všech platných ritů. „Jsem šťasten, že
jsem se mohl účastnit liturgie sv. Pia V., která velmi silně zdůrazňuje vertikální
dimenzi,“ řekl bratr Efraim.

Neexistuje „rakouská cesta“

Rakouští biskupové kategoricky odmítli požadavky tzv. „církvního lidu“, tj. pod-
pisové akce ve prospěch údajně tzv. „rakouské cesty“ v Církvi, znamenající od-

stranění kněžského celibátu, povolení kněžského svěcení pro ženy a volby farářů a biskupů lidem. Biskupové ve svém prohlášení konstatují, že neodmítají s iniciátory akce dialog o obnově Církve, nicméně realizace zmíněných požadavků nepřichází v úvahu. Požadavky podepsalo cca 500 000 lidí, jsou však vážné pochybnosti, zda se ve všech případech jedná o praktikující katolíky.

Svěcení žen neplatná

„Jestli byla v tzv. podzemní církvi v bývalém Československu udělena kněžská svěcení ženám, jsou neplatná,“ prohlásil tiskový mluvčí Svatého stolce J. Navarro-Valls. Dále připomenul, že celý aspekt tzv. podzemní církve komunistického Československa nutno vidět pod zorným úhlem tehdejšího pronásledování. Bez zřetele k této skutečnosti by bylo jakékoliv hodnocení tzv. podzemní církve nespravedlivé.

Vraždy řeholnic v Alžírsku

Sv. otec Jan Pavel II. v telegramu alžírskému arcibiskupovi Henrimu Teissierovi vyjádřil svou lítost nad nedávným zavražděním sestry Odetty Prévostové z kongregace Malých sester Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a těžkým zraněním její spolusestry Chantal Galichetové. Od začátku roku 1994 bylo v Alžírsku zavražděno už 18 katolických kněží a řeholních sester.

Dr. Nathanson katolíkem

Proslulý odpůrce interrupcí v USA, gynekolog dr. Bernard Nathanson, jenž natočil filmový dokument o chování plodu při potratu, známý pod názvem „Němý výkřik“, se stal katolíkem. Tento 60letý lékař vyrostl v Kanadě v rodině ortodoxních židů, vystudoval medicínu na McGillově univerzitě v Montrealu, stal se vášnivým ateistou a na klinikách v USA provedl celkem, jak sám uvádí, 75 000 interrupcí. Když se mu v sedmdesátých letech podařilo natočit pomocí ultrazvuku chování plodu při vražedném zákroku a zjistil, že tento jedná jako skutečný lidský tvor (uhýbá před kyretou, pláče atd.), změnil své smýšlení a stal se bojovným obráncem nenarozeného života. Letos se rozhodl dát se pokřtít v katolické církvi, neboť poznal, jak sám uvádí, pravdivost její nauky. K tomuto kroku velmi napomohlo jeho letošní setkání s papežem Janem Pavlem II., které podle vlastních slov bylo „nejhlubším zážitkem celého života“

Přichází „německá katolická církev“?

Pod tímto titulem publikoval v časopise „Fels“ Walter Brandmüller svou studii o německých a rakouských podpisových akcích ve prospěch požadavků zrušení

celibátu, kněžského svěcení žen a liberalizace sexuální morálky, antikoncepce a interrupcí. Brandmüller, který je církevním historikem, dokazuje, že tyto postuláty nejsou originální, nýbrž zaznívaly už od první poloviny 19. století na samozvaných „synodách církevního lidu“ (V Trevíru, Würzburgu, Lipsku apod.), svolaných vždy proti vůli místního biskupa a útočících především proti papeži. Současné akce, pokračující v tomto tradičním duchu „německé katolické církve“, vymykající se z vlivu Říma, se však nadto pojí se ztrátou víry, která stojí za všemi těmi požadavky, říká Brandmüller. Reformátorům nejde o reformu z pozice opravdové víry, nýbrž z pozice těch, kdo víru ztratili a přijali smýšlení „tohoto světa“, jak říká Spasitel.

Podle pramenů
(Fels, Glaube und Kirche, Gość niedziełny)
připravil R. Malý

Strach z více dětí v rodině

Objevil jsem zajímavý seznam. Uvádí se v něm, že z početných rodin vycházeli velcí umělci nebo světci. Opisují z dlouhé řady: hudební skladatel Bach byl z 8 dětí, Shakespeare byl z 18 dětí, filozof Emanuel Kant z 9 dětí, hudební skladatel Haydn z 12 dětí, Bedřich Smetana z 13 dětí, podobně z mnoha dětí byli Dürer, Rembrandt, Mozart, Schubert, Lessing, Franklin aj. Sv. Kateřina Sienská byla z 25 dětí, sv. Ignác z Loyoly byl ze 13 dětí, sv. Klement Maria Hoffbauer z 12 dětí, sv. František Xav. ze 7 dětí, sv. Terezie z Lisieux z 9 dětí, sv. Pavel od kříže ze 16 dětí, sv. Antonín Marie Klaret z 10 dětí atd.

Z rodin početných vždy vycházely děti ukázněné, pracovité a samostatné. V houfu se učí jeden od druhého a pomáhá jeden druhému a všichni pak pomáhají rodičům. Sobectví tam nemá místo.

Dnešní konzumní občan se pozastavuje nad tím a nevěřícně kroutí hlavou, jak je to možné, že jsou ještě i u nás početné rodiny. Přesexualizovaný člověk nad tím vyprskne smíchem a asi si myslí něco o hlupácích, kteří si nedovedou poradit. Ti chytrí si přece dnes užijí, nemají žádné starosti a mohou bez problémů pít z kalichu rozkoše. Podobně se chovali občané kdysi mocné římské říše. Jejich slavné impérium nakonec nevydrželo nápor fyzicky a mravně silných národů a zhroutilo se. Požitkáři byli vždy hrobaři vlastního národa.

Zajímá nás, odkud a z jakých společenských vrstev vycházely početné rodiny. Nebyly to rodiny příliš zámožné, a především byli rodiče věřící. Byla to poctivá víra v Boha, která jim ukládala žít přirozeně podle vůle Nejvyššího. Mnozí tak činili a činí dodnes a mají třeba jen jedno dítě nebo žádné, zatímco některá rodina jich má tučt. Je to tajemství při rozdělení darů. V tomto případě je darem od Boha dítě. Některým rodičům Bůh svěří více dětí do péče a výchovy, aby se posílila Církev a též národ aby získal pomoc pro život dobře připravených občanů.

Víra a důvěra v Boží pomoc bohatě dodává rodičům velkou míru milosti, protože komu Bůh svěřil více dětí, poskytne mu též mimořádné prostředky ke zdárnému chodu rodiny. V takové rodině se dějí divy Boží prozřetelnosti. Rodiče to dobře vnímají, proto při večerní modlitbě děkují na kolenou dobrotivému Otci na nebesích. Početné rodiny tiše a nenápadně ukazují před veřejností, že obětovat se pro děti vyžaduje velkou míru pracovitosti a trpělivosti, ale přinese to radostné ovoce. Z početných rodin vycházejí děti vychovávané především příkladem obětavých rodičů, a to je nejlepší výbava pro život. Taková rodina nevychovává lenochy, sobce nebo zbojníky. I když v tom houfu se vyskytne vadný jedinec, celek si uchová vzácnou pečeť kvality rodného hnízda.

Na otázku, proč jsou v naší době početné rodiny raritou, nelze dát odpověď. Působí to zřejmě úpadek víry v Boha, a tím i schopnost obětovat se a sloužit. Zahnízdilo se sobectví.

Oslabená důvěra ve všemohoucí prozřetelnost Boha oslabila manžely natolik, že pozbývají sílu i odvahu pokorně plnit vůli Nejvyššího. Značně k tomuto rozkladu správného myšlení přispívá oblbovací televize a všeobecný špatný příklad v naší společnosti.

Lidský život jako takový, a tím i život dítěte, se dostal do stavu neúcty, ba pohrdání. Přispěly k tomu hlavně poslední války i občanské revoluce. Lidé byli zabíjeni a masakrováni po statisících a milionech. Potom to vraždění pokračovalo vybíjením bezbranných nenarozených. Toto všeobecné běsnění zdeformovalo lidské myšlení, křesťany nevyjímaje. Taky oni nemají odvahu jít proti proudu. Většina se zařadila do zákrytu s občany, kteří si nemíní komplikovat život starostí o děti. Nad hlasem sobeckého a požitkářského světa převládá hlas Božího Syna: „Kdo by přijal dítě ve jménu mém, mě přijímá!“

Více dětí nemívají bezvěrecké rodiny. Mimořádný úkol mohou na sebe vzít zase jen věřící manželé, kteří důvěřují v pomoc Boží a mají takovou víru, jakou měla např. matka sv. Klementa M. Hoffbauera. Když stála se svými 12 dětmi okolo rakve otce, živitele rodiny, ukázala dětem na kříž, visící na stěně, a řekla: „Děti, od nynějška Bůh se bude o nás starat.“ A staral se dobře. Ona všechny vyživila i vychovala a syn Klement se stal světce. V dřívějších dobách nebyly žádné přídavky na děti, a přesto početné rodiny nestrádaly. Věděl přece Otec nebeský, co potřebují. Dříve nebyly vychovatelské nebo manželské poradny, a rodiče věděli, jak mají hospodařit a jak děti vychovávat. Moudrost i sílu si odnášeli z bohoslužeb, od stolu Páně a z modlitby růžence.

Více dětí v rodině zaměstnává natolik oba rodiče, že se nenudí a nemají čas ani na myšlenku nevěry. Děti jsou tmelem, který pevně poutá oba partnery k sobě. Dítě, odstraňované z důvodů sobectví nebo z ohledu, co by tomu řekli lidé, (dodejme hloupí), vytváří vakuum, které se může brzo vyplnit hříchem, o kterém říká Písmo, že bídné činí národy.

Malé srovnání: v roce 1900 v rakouském impériu, do něhož jsme tenkrát též

patřili, bylo na sto tisíc manželství 96 rozvodů. V roce 1980 bylo v naší republice na sto manželství, ne na sto tisíc, 30 rozvodů!

Citlivým ukazovatelem, zda je manželství a rodina v pořádku, bývá dítě. A dítě, jeho přijímání nebo odmítání ukazuje zase na náboženskou víru manželů. Úpadek víry nese s sebou i úpadek rodin. Podle toho, jak upadá víra, takový je i pohled lidí na dítě. Nepovažují ho za dar Boha, ale produkt přírody, s kterým mohou nakládat, jak chtějí. Dříve bývalo mnoho početných rodin, protože bývalo mnoho hluboce věřících manželství. Díky Pánu početné rodiny ani v současné době v naší republice nevymřely. Svět mívá pro zbožné matky početných rodin posměch a pohrdání. V obojím se skrývá obyčejná závist. Považoval jsem za prospěšné povědět něco o kráse a velikosti početných rodin, které svědčí o lásce a požehnání Božím.

Jaroslav Olšava

Poslušnost v Církvi

Před nedávnem jsem obdržel od jednoho duchovního otce útlou knížečku od Chiary Lubichové s názvem „Hierarchie“

Přiznám se, ač nejsem členem hnutí FOCOLARE, že je mně toto v mnohém velmi blízké. Autorka má opravdu charismatický dar vnikání do jádra věci. Její meditace a vnímání problematiky otevírá širokou propast víry.

Nebudu zde analyzovat knihu, ve které začíná své úvahy autorka Petrem.

„Tu est Petrus!“ - Skála, a na ní založím svou Církev.

Ano, odtud všechno pochází. Když jsem mohl před dvěma roky stát svou nohou na kameni v chrámu Mensa Christi u Genezaretského jezera, tak jsem hluboce vnímal dimenzi vyvolení a poslání spolu se svým místem v Církvi, Pánem hierarchicky uspořádané.

Dnes je vytýkáno kněžím, že se vytrácí úcta k jejich biskupům. Jak je to možné, co je příčinou skandálních projevů, jako byl případ Francouze J. Gaillota? Je možné, aby byla zachována úcta takovému biskupovi, kterého musí suspendovat sám papež? A co ty desítky jiných, které ještě nedosáhly této „špičky ledovce“ a ocitly se de facto mimo Církev svými modernistickými a liberalistickými názory? Jak je to s poslušností zde?

Odpověď zní jasně: Pokud biskup nenařizuje hříšné jednání, jsme povinni poslechnout. Je však nutné, aby autorita jednala v duchu „Roma locuta causa finita“. Je velký rozdíl, když autorita, řekněme biskup, řekne toto: „Měl by sis to rozmyslet, nedělalo by to dobrotu, věřím, že na to přijdeš sám atd.“, anebo: „Nařizuji ti jménem Trojjediného Boha a Církve svaté, abys upustil od toho či onoho a zanechal toho.“

Zde pak není co řešit a poslušnost se realizuje ihned. Není-li zde ale tato vůle vyjádřena dosti jasně, dochází k liberalistickému rozměňování a polemice. Ne-

lze si pak ale poslušnost vynucovat autoritativními postupy, neboť se zde vytratila důvěra a akt nařízení se plní vnitřní nesvobodou, pramenící z často nespravedlivého rozhodnutí.

Je dnes nesmírně těžké požadovat poslušnost, když dochází k něčemu tak neslýchanému, jako je vyšší neposlušnost v Církvi. Je například jasně zakázáno, viz např. § 1374 CIC, členství v tajných spolcích, a na druhé straně se tyto vesele šíří a působí. Na jedné straně vzosné řeči o jednotné Evropě, a na druhé straně pokračující tajnůstkářství vybraných výlučných osob libujících si v kabalistické symbolice.

Dnes již jen člověk ignorant nebo naivní popírá mnohé protichůdné proudy v Kristově Církvi. Mnozí biskupové zastávají odlišná stanoviska. Jaký je tedy postoj? Na rozdíl od daleko složitější doby středověku, kdy došlo k neslýchanému rozdělení Církve vzdoropapežstvím, máme dnes díky Boží Prozřetelnosti v Církvi vynikajícího a svatého papeže, který je nám vzorem a příkladem. Poslušnost tomuto muži je nejen samozřejmostí, ale i štěstím. Nikdy nezapomenu na chvíli, kdy jsem mu směl v Římě políbit ruku. Je pro mne zdrojem nesmírné vnitřní síly.

Všichni biskupové a kněží s ním ve spojení vytvářejí pravou, živou Kristovu Církev. Jenže dnes s papežem nejsou ve spojení všichni. Čteme třeba, že Svatý otec udělal to či ono, třeba zasvěcení světa Panně Marii, a bylo přítomno tolik a tolik biskupů, třeba ani ne polovina! Kde byli ti ostatní? Při návštěvě je možno i v televizi sledovat tváře některých biskupů, nevypadá to, že by byli v naprostém souladu s náměstkem Kristovým! De iure snad ještě ano, ale jak to vypadá v jejich srdcích? Co si třeba můžeme myslet o biskupech Kasperovi nebo Lehmanovi, kteří bez vědomí papeže hovoří o možnosti udílet svátosti rozvedeným?

U nás je vytvářena jednota, ale i zde můžeme vnímat bující excesy. Byla zde třeba snaha prosadit u nás podávání na ruku. Svatý otec však jasně ve své moudré prozřetelnosti řekl: „Počkejte.“ Jak dlouho? Kolik je zde vnitřních tlaků modernistů souhlasících se zrušením celibátu nebo papežské neomylnosti. Kolik je zde skrytých pokusů odsouvat Boží Zjevení, Eucharistii nebo svátost smíření na vedlejší kolej. O mariánské úctě ani nemluvě. Toto všechno ještě dnes je díky pontifikátu Svatého otce Jana Pavla II. Poslušnost lze vnitřně prokazovat jen autoritě, jinak se poslušnost mění v dril a nechutné představení. Jde tedy o to, aby biskupové s vědomím, že nosí purpur barvy krve, byli za všech okolností ochotni položit život za Ježíše Krista a Jeho Evangelium a svatou Církev, kterou On hierarchicky založil. Potom zde budou i poslušní a oddaní kněží, budou i kněžská povolání. Je třeba se umět vymanit z vlivu světské moci a dát jasně „černým bestiím“ na vědomí, co je to interdikt.

P. Petr Dokládál

Cesta k znemravenění národa

Před nějakým časem známý ruský spisovatel a bojovník proti komunismu Alexander Solženicyn napsal v jednom článku, že už tvůrci sovětského zločinného režimu, Lenin a později Stalin, se vážně zabývali myšlenkou zlikvidovat západní demokracie pomocí uvolnění sexuální morálky. Není prokázáno, jestli současný pansexualismus na Západě je jejich dílem, či nikoliv, ale o to nejde. Ať už novověké znemravenění západní společnosti je dílem bolševiků, osvícenských racionalistů nebo liberálů a svobodných zednářů, stává se vážnou hrozbou pro celý svět.

Naše země není výjimkou a uvedený olomoucký „Seminář“ jenom jasně dokazuje, co je záměrem a cílem tzv. sexuální výchovy, jež byla nedávno zavedena ve školách. Jedná se zcela jednoznačně o revoluci proti šestému a devátému přikázání Božímu. Vzpomínám si, že ještě hluboko za totality si mi jeden duchovní správce v nábožensky zchovalém regionu jižní Moravy postěžoval, že ho po výuce náboženství navštívily dvě žákyně sedmé třídy s nevšedním požadavkem: „Pane faráři, chceme, abyste zrušil šesté přikázání, my ho dodržovat stejně nebudeme.“

Sv. otec Jan Pavel II. neustále varuje před tímto nebezpečím, naposledy v encyklice „Evangelium vitae“. Tím spíše je zarážející, že mnoho katolíků u nás se tváří jakoby nic, vůbec nevnímají hrozící nebezpečí. Historie naopak s neomylnou jistotou ukazuje, kolik minulých civilizací zaniklo právě v důsledku morálního rozkladu, na jehož začátku stálo rozsáhlé uvolnění v sexuální oblasti. Řeckořímská civilizace to dokumentuje nejmarkantněji.

Nemylme se, že se jedná o nějaký „přirozený vývoj“ nebo „požadavky doby“. Vždycky tomu bylo tak, že tyto „požadavky doby“ nevznikly spontánně, ale jistá vlivná lobby, která získala monopol ve sdělovacích prostředcích, systematicky vnucovala své názory všem a nepřipustila žádný opoziční. Tak pracovali osvícenci ve Francii v 18. století, tak si počínají dnes zastánci potratů a sexuální revoluce. Zatímco ve vyspělých západních státech vlna pansexualismu pomalu opadá, neboť lid se tím už unavil (každá rozkoš dřív nebo později unaví), vnucují ony mocenské skupiny tyto nemravnosti rozvojovým a postkomunistickým zemím.

Světová „Společnost pro plánované rodičovství“, nejvýrazněji reprezentovaná u nás doc. dr. Radimem Uzlem, nemá nic jiného na mysli než realizovat právě tento záměr, za nímž nelze nevidět miliardy z prodeje antikoncepce a z prováděných potratů. Tomuto cíli slouží i sexuální výchova na školách, která má probíhat tak, jak dokumentuje publikovaný záznam z olomouckého semináře. Nebudme jako katolíci naivní!

Také u nás přes všechnu halasně proklamovanou demokracii nemají odpůrci interrupcí a sexuální nevázanosti stejné publikační možnosti s jejich zastánci. Níže podepsaný učinil smutnou zkušenost, když chtěl proniknout na stránky některých listů, dokonce i katolických. Nepochodil. O televizi a rozhlase raději ani nemluvit.

Nicméně v mezích své působnosti, která nám zbývá, i když je nepatrná, je každý ve svědomí zavázán učinit proti tomuto zločinu maximum. Když už nic jiného, nikdo není v stavu zabránit nám působit od úst k uším: vysvětlovat, argumentovat, přesvědčovat. Hlavně však se nebát demaskovat celý současný trend liberalizace sexu včetně tzv. sexuální výchovy ve školách jako zločin proti národu. Věřícím rodičům nic nebrání, aby protestovali u učitelů a školských úřadů. Čím více lidí se bude ozývat, tím spíše budou nuceni organizátoři těchto záměrů jednat, lavírovat a korigovat své postupy. V tom je naše jediná šance.

Dr. Radomír Malý

Proč ne růženec?

V Západní Evropě, ale také u nás, se rozvíjí hnutí „Hare Krišna“, jež fascinuje především mladé lidi. V západních velkoměstech je dosti častým zjevem vidět, jak procházejí ulicemi s neustálým opakováním monotónního „Hare Krišna, Hare Krišna, Hare Rama, Hare Rama, Hare Krišna, Hare Krišna...“ Používají k tomu tzv. „džapas“, který se skládá ze 108 malých kuliček a jedné velké. Tato jednotvárnost a neustálé opakování dvou až tří slov jim vůbec nevadí.

Proto je na místě otázka: Když jim nevadí tato monotónnost, proč by jim měla vadit modlitba růžence, která má některé podobné znaky? V dnešním přeintelektualizovaném světě se stalo módou podceňovat modlitbu růžence jako prý nemoderní, která svým mechanickým opakováním stále těch samých slov prý je únavná hlavně pro mladé lidi, jimž údajně nic neříká. Hnutí „Hare Krišna“ dokazuje opak. Jestliže mladé lidi naopak fascinuje a nikoli odrazuje opakování dokonce pouhých tří slov celé dlouhé hodiny, tím spíše je nebude odrazovat opakování ne pouhých slov, ale biblických vět (neboť co jiného je Otčenáš a andělské pozdravení), nad nimiž se dá hluboce rozjímat.

Proč se tedy bát propagovat modlitbu růžence z obavy před prý zápornou reakcí mladých? Proč ji odsouvat stranou kvůli mechanickému opakování modliteb? Zkušenost ukazuje, že když mládeži nenabídneme růženec, nabídnou jim jinou - dokonce ještě více „mechanickou“ modlitbu - sekty. A mají dokonce úspěchy. Takový vývoj si jistě nepřejeme.

R. Malý

Turínské plátno je pravé

Turínské plátno, v němž podle tradice bylo ovinuto tělo Spasitelovo v hrobě a které je uchováváno v turínském katedrále, bude podle informace kardinála Saldariniho veřejně vystaveno r. 1998. R. 1988 skupina badatelů na základě výzkumu pomocí tzv. karbonové metody prohlásila, že jde o padělek ze 13. století. Dnes podle posledních výzkumů je však zřejmé, že metoda byla falešná, a znovu se potvrzuje pravost plátna. Jeho stáří je odhadováno na 2000 let.

Gość niedzielný

Dostane katolická komunita Nobelovu cenu?

Již skoro třicet let působí v Římě komunita Sant Egidio, nazvaná tak podle stejnojmenného farního kostela ve „věčném městě“. Její jméno zná dnes každý Říman. A nejen on. Dnes čítá společenství Sant Egidio 15 000 členů v asi 20 zemích světa. V italském hlavním městě se k němu hlásí zhruba 8 000 aktivistů.

Co přispělo k takovému rozmachu hnutí, které započalo zcela nenápadně a tiše v jedné předměstské farnosti Říma, ve čtvrti, v níž žily hlavně asociální živly?

Psal se rok 1968. V Československu probíhal tzv. obrodný proces, na Západě studentstvo vysokých i středních škol vybíjelo svou energii v bouřlivých demonstracích proti stávajícímu společenskému pořádku. Zaznívala levicová, marxistická a anarchistická hesla. Přesto se vyskytli i takoví studenti, kteří s tím nebyli srozuměni a místo hluku v ulicích zvolili jinou cestu, méně nápadnou a vyzývací, zato však nesoucí trvalé hodnoty. Gymnazisté, scházející se na studentských mších v kostele Sant Egidio, formovaní spiritualitou Opus Dei, se rozhodli pro „trucpodnik“ vůči svým demonstrujícím spolužákům a místo řevu v ulicích zvolili modlitbu a charitativní péči o ty nejchudší a nejpotřebnější. Vzniklo centrum s prostým a jednoduchým názvem: Komunita Sant Egidio.

Německý katolický týdeník „Tag des Herrn“ ve svém vydání z 1. října publikuje reportáž z restaurace tohoto hnutí, jež se nachází v budově bývalého kláštera karmelitek. Na první pohled jídelna jako každá jiná - s obsluhou, s pestrým výběrem jídel. Jenže - a to je nejpozoruhodnější - naprosto bezplatná. Proto jí využívají vydědenci společnosti. Reportáž Tag des Herrn popisuje rozhovor s jedním nemocným na AIDS, jemuž na tuto chorobu zemřela manželka i dcera. Je mu 45 let, bývalý dekoratér výkladních skříní, dnes v invalidním důchodu, který nestačí na živobytí, proto rád chodí do jídelny Sant Egidio. Dále jsou tam nejrůznější tuláci a vagabundi, kteří nikdy v životě nepracovali, Cikáni, a hlavně přistěhovalci z rozvojových zemí, ale i z východní Evropy. Ti všichni zde dostanou zadarmo najíst a napít - jen alkoholické nápoje se nepodávají.

Není to však jen jídelna pro bezprizorné, kterou komunita obhospodařuje. Její členové zorganizovali také bezplatnou výuku italštiny pro přistěhovalce, rovněž tak mateřskou školu, lékařskou ordinaci, poradnu pro narkomany aj. K dispozici je také knihovna s náboženskou i profánní literaturou.

Snadno někdo namítne: Cožpak to nedělá mnoho jiných organizací? Není to přece pouze Sant Egidio, kdo se zabývá charitativní péčí o potřebné. Jistě, není. Jenže u jiných charitativních organizací a hnutí se jejich členové věnují svému ušlechtilému poslání buď jako placené síly, nebo jako řeholníci a řeholnice v rámci svého řádového povolání. Osm tisíc aktivních členů komunity Sant Egidio obětují své vzdělání a schopnosti ve volném čase mimo občanské zaměstnání či studium - a to naprosto bezplatně. Přesně v duchu evangelia zde vidí službu Kristu, přítomnému v těch nejchudších a nejopuštěnějších, i když si mnozí zavinili svou

situaci sami. Komunita se ovšem na to neptá... potřebuješ, bude ti pomoheno, a basta.

Duší komunity je 45letý kněz a profesor Papežské univerzity Urbanianum Ambrogio Spreafico, praktickou organizátorkou 39letá paní Francesca Zuccariová, povoláním sociální pracovnice, jež bohatě využívá svých profesionálních zkušeností pro práci komunity.

Jen jedno u komunity Sant Egidio chybí: domovy pro důchodce. Tiskový mluvčí společenství Mario Marazziti řekl redaktorovi Tag des Herrn toto: „Staří lidé se cítí lépe ve svých bytech a domech než v těchto zařízeních.“ Proto místo útulků pro staré občany se věnují členové komunity návštěvám přímo u nich doma. Pomáhají jim s nákupy, úklidem, zavolají lékaře, když je zapotřebí, apod.

Sv. Otec Jan Pavel II. již několikrát poctil centrum komunity svou návštěvou a vyzvedl především jako nový prvek v charitativní práci to, že tito lidé ji vykonávají naprosto bezplatně mimo své zaměstnání ve volném čase. Zatímco jiní po práci odpočívají nebo shánějí další možnosti výdělku, aktivisté společenství jdou do „další šichty“ - bezplatně - pro naprosto neznámé lidi, kteří tím, že trpí, pro ně představují Krista. Taková oběť je doslova fackou současnému konzumismu a snaže maximálně využít každou minutu k většímu výdělku a vyšší životní úrovni. Snad právě pro tuto „novotu“ se stala komunita Sant Egidio, společenství lidí bez jakýchkoliv řeholních či jiných slibů a bez všech formálních závazků, tolik populární a oslovující. A to nejenom v katolické církvi, i když samozřejmě naprostá většina členů jsou praktikující katolíci (několik málo jich náleží k evangelickým církvím). Zajímal se o ně i sám bývalý sovětský prezident Gorbačov, který je v Římě párkrát navštívil, a dokonce navrhl celou komunitu na udělení Nobelovy ceny míru.

Upozorňujeme, že i naši občané se mohou s komunitou Sant Egidio setkat, a dokonce použít i jejích služeb. Ne samozřejmě tím, že se budou u nich zadarmo stravovat, ale tím, že v jejích sídle na Via Dandolo 10 mohou zadarmo obdržet turistického průvodce Římem se základními informacemi o tom, kde se levně najíst a vyspat. Díky Bohu za toto společenství, které je dalším důkazem působení Boží milosti mezi lidmi.

Radomír Malý

Mimo Církev není spásy!

Málokdo ví, že tato kategoricky formulovaná věta je článkem víry, jemuž je katolík zavázán věřit. Jenže už sv. Augustin věděl, že spasení mohou být i nekatolíci, kteří nikdy o Kristu neslyšeli. Sv. otec Jan Pavel II. o tom řekl na generální audienci 31.5.1995 toto:

„Ve své encyklice ‚Redemptoris misio‘ jsem napsal, že dar spásy je určen ne

pouze těm, kteří věří v Krista a náleží Jeho Církvi. Vysvětlil jsem, že pro mnoho lidí je prakticky nemožné přijít s Kristovým poselstvím do styku.

To ale, co jsem právě řekl, nikterak neospravedlňuje relativistický postoj těch, kteří tvrdí, že prý je možno dojít spásy v kterémkoliv náboženství, jež si člověk vyvolí a oblíbí, dokonce prý nezávisle na víře v Krista Spasitele. Dialog různých náboženství prý dává dostatek důkazů pro mnohoznačnost cest ke spásy. To však je v naprostém rozporu s evangeliem, které vybízí k hlásání Krista jakožto jediného Spasitele všech lidí a jednoznačně potvrzuje, že mimo Krista není spásy. Proto Církev nesmí slevit ze svého misijního poslání, a naopak vyvinout maximální úsilí, aby Kristovo evangelium bylo hlášáno v každé době, na každém místě a v každé kultuře.

Musí být jasně řečeno, že cesta spásy pro ty, kteří Krista neznají, není cestou mimo Krista a Církev. Kristus nabízí spásu prostřednictvím svého mystického Těla - Církve. Proto cesta spásy je nerozlučně spjata s Církví. Věta, že „mimo Církev není spásy“, kterou formuloval už ve 3. století sv. Cyprian, náleží ke křesťanské tradici a stala se pro katolíky závaznou dekretem IV. Lateránského koncilu, bulou „Unam sanctam“ Bonifáce VIII. a dekretem Florentského koncilu. To znamená, že ti, kterým není neznámo, že Církev pochází od Boha skrze Ježíše Krista, mají povinnost, chtějí-li být spaseni, do ní vstoupit a setrvat v ní až do smrti. Ti však, k nimž Kristovo evangelium nepřišlo, mohou být spaseni silou Boží milosti jakožto důsledku Kristovy vykupitelské oběti na kříži bez vnější příslušnosti k Církvi, ale nikdy ne bez vztahu k ní. Spásu přinášející milost vyžaduje, aby mohla skutečně působit, věrné spolupůsobení, jisté „ano“ k nabídce Božího daru. Tato věrnost je, alespoň skrytě, zaměřena ke Kristu a Církvi. Proto lze uvedený výrok interpretovat také tak, že „bez Církve není spásy“. Příslušnost k církvi, alespoň skrytá a tajemná, je bytostnou podmínkou spásy.

Proto neztrácí na aktuálnosti misijní činnost Církve. Naopak, dnes je možná potřebnější než dříve. I ten, kdo Krista bez vlastní viny nezná a přece bude spasen, zůstává přesto bez Něho ve stavu tmy a duchovního hladu, často s negativními důsledky v kulturní a morální oblasti. Misijní činnost Církve mu tak může zprostředkovat podmínky k plnému rozvinutí spásné milosti Kristovy ve všech oblastech.“

Tolik slova Sv. otce. Zbývá jen otázka, proč je právě tato pravda v důsledku falešně chápaného dialogu odsouvána bokem nebo zcela zamlčována?

překlad -rm -

Církev přišla o třináct miliard

Jak oznámil Institut pro německé hospodářství (IDW), přišla katolická církev ve Spolkové republice od r. 1970, kdy započala vlna výstupů, o 13 miliard marek. Lidé, kteří z Církve vystoupili, přestali platit církevní daň. K odpadům dochází především ve velkých městech. Tradičně katolické oblasti Bavorska a Porýní

nejsou odpady vůbec zasaženy. K výstupům z Církve došlo časově ve stejné době, kdy se započaly v německé jazykové oblasti šířit mylné názory v teologii a morálce, odporující učitelskému úřadu Církve.

Deset argumentů proti

Nové znění potratového zákona v Německu, schválené bohužel i většinou poslanců koalice CDU/CSU, počítá s povolenou interrupcí do tří měsíců těhotenství. Podmínkou je pouze to, aby žena navštívila některou z poraden, kde má být poučena, že potrat je zabitím člověka. Poradna jí vystaví potvrzení, že tam byla. Bez tohoto „glejtu“ nemůže být potrat vykonán.

Německá Biskupská konference se rozhodla zapojit církevní poradny do tohoto systému. Ženy, které chtějí jít na interrupci, mohou získat potvrzení o tom, že byly poučeny i od poraden vydržovaných Církví. Biskupská konference argumentuje tím, že církevním poradnám se snad podaří přesvědčit některé ženy, aby si dítě ponechaly - proto Pán Bůh zaplať za každý zachráněný lidský život!

Jediný z německých biskupů, který zakázal církevním poradnám ve své diecézi připojit se k tomuto systému, byl arcibiskup z Fuldy mons. Johannes Dyba. Namítal, že svou účastí se Církve vlastně podílí na vraždách nenarozených, neboť potvrzení vystavené církevní poradnou je právě tak jako potvrzení vystavené poradnou státní či soukromou rozsudkem smrti pro člověka pod srdcem matky. Německý katolický časopis „Fels“ ve svém letošním 10. čísle podpořil stanovisko arcibiskupa Dyby, které schválil i Sv. otec ve svém dopise německým biskupům těmito deseti argumenty:

1. Zákon ponechává rozhodnutí o tom, zda si dítě ponechat nebo je utratit, výlučně na ženě, což je z hlediska katolické morálky nepřijatelné. Potvrzení o tom, že žena byla poučena, v podstatě nic neřeší, když umožňuje ženě realizovat záměr zabít své dítě. Profesor rodinného práva v Oxfordu John Finnis nazývá rozhodnutí německých biskupů „pomocí k interrupci“

2. Poradenství samo je pouhou formalitou. Zákon hovoří pouze o povinnosti ženy poradnu navštívit, nikoli o povinnosti sdělit své konečné rozhodnutí. Poradna má povinnost vystavit ženě potvrzení i tehdy, když ona, pevně rozhodnutá pro interrupci, pouze přijde a mlčky vyslechne poučení, aniž by se jediným slovem vyjádřila.

3. Poradny, které od potratů odrazují, přitom však vystavují potvrzení, jež potrat legálně umožňuje, jsou proti logice. Je jasné a přirozené, že mezi klientkami takových poraden budou mít absolutní převahu ženy, kterým půjde pouze o papír, aby mohly jít na interrupci, neboť jsou pro ni pevně rozhodnuty už dávno. Ženy, které jsou skutečně v těžké životní situaci a váhají, jestli na potrat jít či nikoliv, ochotně a rády navštíví každou poradnu bez ohledu na to, jestli vydává nebo nevydává potvrzení, neboť jim nejde o „glejt“, ale o reálnou pomoc a radu.

4. Ženy, které navštíví církevní poradnu skutečně proto, poněvadž potřebují radu, a nikoli proto, že potřebují papír, jakmile obdrží potvrzení, které je opravňuje k potratu, se octnou ve vážném pokušení i přesto, že je poradna přesvědčila o lepším řešení dítě si ponechat. Vliv rodiny a prostředí může totiž kdykoliv původní rozhodnutí ženy zvrátit.

5. Církevní poradny nevydávající potvrzení opravňující k interrupci se stanou skutečnou zárukou, že je budou navštěvovat jen ženy v nouzi, které zvažují možnosti, a nikoli ženy, jimž jde pouze o potvrzení.

6. Argument o záchraně třebas i jediného nenarozeného života neobstojí. I když se církevní poradně podaří některou ženu přesvědčit, aby na potrat nešla, jakmile jí vydá potvrzení, není zde žádná záruka, neboť rodina a prostředí mohou uplatnit ve větší míře svůj opačný vliv, který díky potvrzení může být rozhodující.

Nelze také zapomenout, že tady se nejedná pouze o záchranu jednotlivých lidských životů, ale o spásu nesmrtelných duší, o záchranu jejich věčných životů. Jde o pravdu, a tím i o věrohodnost Církve. Toto dobro není vyčíslitelné. Jestli Církev nestanoví jasné principy, stává se pouhým sociálním spolkem.

7. Zapojení církevních poraden do sítě všeobecné poradenské služby, jež vlastně napomáhá potratům, nese s sebou ztrátu věrohodnosti katolické církve. Jestli si Církev počíná takto kompromisticky vůči interrupcím, kde je záruka, že nebude úplně stejně postupovat v případě eutanázie a genetických manipulací? Zákony na povolení těchto skutků odporujících katolické morálce jsou připravovány. Jak budou na Církev pohlížet lidé, kteří k ní nenáleží, ale jsou rozhodnými odpůrci jak interrupcí, tak rovněž eutanázie i genetického inženýrství? Na jedné straně se chceme přizpůsobit „světu“, abychom získali pro evangelium lidi, kteří jsou mu svým morálním postojem vzdáleni, na druhé straně však si odrazujeme ty, kteří svým morálním postojem mají k evangeliu a tradiční katolické morálce blízko (a není jich málo). Je to správné?

8. Je posláním Církve stát na straně slabých a malých. Když se zapojí do státního poradenského systému napomáhajícího potratům, staví se na opačnou stranu. Nadbíhá silným, těm „darwinistům“, místo těch slabých a nejslabších. Tím poškozují také ty ženy, které už byly na potratu, neboť už nevědí, kde by našly autentickou radu a pomoc ve svém duševním zranění.

9. Již nyní je možno zaznamenat úspěch těch poraden, které nevydávají žádné potvrzení, například ty, které vede protipotratová organizace „Birke“, i když ji masmédia napadají jako fundamentalistickou. Příklady ze zahraničí rovněž ukazují stoupající klientelu poraden řízených radikálně protipotratovými sdruženími.

10. Nejsilnější argument však zní: Nezapomínej!

Časopis Fels dále připojuje úryvek z dopisu papeže Jana Pavla II. německým biskupům v této záležitosti: „V souvislosti s novou zákonnou úpravou potratů ve vaší zemi je vaší povinností pastýřů zintenzivnit své úsilí při obraně nenarozené-

ho života. Prosím vás, abyste nově definovali činnost církevních poraden, které nesmějí v žádném případě být spoluvinnými při usmrcování nevinných dětí.“

Radomír Malý

Postoj biskupů USA nezměněn

Katoličtí biskupové v USA publikovali společný pastýřský list, v němž připomínají, že jejich kategoricky odmítavý postoj k interrupcím a eutanázii zůstává nezměněn. „Musíme to však stále znovu připomínat,“ zdůraznil předseda Biskupské konference kardinál William Keller. „Jsme přesvědčeni,“ píší v listu američtí biskupové, „že nevěrnost v rodině je kořenem všeho zla, které vládne v naší zemi...“ Dále biskupové vyzývají věřící, aby se modlili za úmysl obrany nenarozeného života.

Cikán blahoslavený?

Jak oznámil vatikánský deník Osservatore Romano (26/1995, něm. vydání), chýlí se k úspěšnému konci proces blahořečení španělského Cikána Ceferina Jiméneze Mally, který zemřel jako mučedník katolické víry. Narodil se r. 1861 v rodině kočujících Cikánů mezi Katalánskem a Aragonií. Nechodil do školy a zůstal celý život analfabetem. Původně vedl kočovný a dobrodružný život bez jakéhokoliv vztahu ke katolické víře. Ke zvratu došlo po jeho sňatku s Terezií Castrovou, rovněž Cikánkou, která byla zbožnou a horlivou katoličkou. Poněvadž nemohli mít děti, adoptovali její neterž.

Ceferino Jiménez Malla se rozhodl vést řádný život drobného obchodníka, usadil se ve městě Barbastro. Jeho cikánský původ přestal být velice brzy místnímu obyvatelstvu na závalu, když se přesvědčilo o jeho poctivosti, svědomitosti, dobročinnosti a zbožnosti. Ačkoliv sám nebyl příliš bohatý, přesto podporoval místní chudé všude, kde mohl, a věnoval se evangelizaci Cikánů. Každý večer se s rodinou modlíval růženec, denně přijímal Eucharistii, často ho bylo vidět v kostele klečet před obrazem P. Marie, kde někdy i plakal. Byl aktivní v mnoha církevních organizacích, zvláště charitativních. Po smrti své manželky, která mu byla za všech okolností oporou, se stal františkánským terciářem.

Jako správný katolík se na začátku španělské občanské války postavil proti komunisticko-zednářskému pronásledování Církve. Pomsta nenechala na sebe dlouho čekat, Malla byl 8. srpna 1936 spolu s jinými místními nejhrolivějšími katolickými laiky zastřelen Církvi nepřátelskými fanatiky, kteří ho nejprve nutili zapřít svou víru. Odmítl a zvolil raději mučednickou smrt.

Ceferino Jiménez Malla se tak stane už brzy prvním blahoslaveným cikánské národnosti a zároveň i závažným protiargumentem vůči všeobecnému klišé, že „každý Cikán je zloděj a kriminálník“ Malla je důkazem, že byli a jsou i mezi nimi světci.

Návrhy na blahořečení východoevropských biskupů

Podle informace německého katolického týdeníku Tag des Herrn (44/1995) shromažďují ve Vatikánu návrhy na blahořečení hierarchů, kteří se stali obětmi komunistického pronásledování. Mezi nimi je šest kardinálů: Josef Beran z Prahy, Stefan Wyszyński z Varšavy, József Mindszenty z maďarské Ostřihomi, řecko-katolický Josef Slipyj z ukrajinského Lvova, Alois Stepinac z chorvatského Záhřebu a Iuliu Hossu z rumunské Alby Iulii.

Dále se v návrzích nejčastěji objevují jména 20 biskupů, kteří vydali odvážné svědectví víry za komunistické éry, zejména z Litvy a z Albánie.

Bezplatné interrupce v Moskvě

Od 1. října mají moskevské občanky, které jsou zdravotně postižené, nárok na bezplatné provedení interrupce v případě „neplánovaného těhotenství“. Rozhodl o tom magistrát města Moskvy. Dosud v Rusku byly bezplatně prováděny pouze miniinterrupce a interrupce z důvodů zdravotních a sociálních. Teď získají moskevské ženy právní nárok na potraty z jakýchkoli důvodů, kdykoliv a v kterémkoliv měsíci těhotenství zcela bezplatně. Podle neoficiálních údajů je v Rusku každoročně vražděno 2,5 milinu nenarozených dětí, v důsledku potratů legálních umírá každoročně kolem 100 žen. V samotné Moskvě bylo provedeno v loňském roce 137 000 potratů, zatímco dětí se narodilo pouze 64 000.

Gość niedzielný 15. 10. 1995

Oběti revoluce blahoslaveny

Sv. otec Jan Pavel II. prohlásil 1. října v Římě blahoslavenými 64 kněží, kteří se stali obětmi Velké francouzské revoluce. Byli utýráni v přístavu La Rochelle r. 1794, když čekali na deportaci lodí na některý z pustých ostrovů v Karibském moři. Rozhodly o tom úřady revoluční Francie. Z Francie bylo tou dobou vypovězeno 829 kněží, z tohoto počtu 547 zemřelo na lodích nebo ještě v přístavech v důsledku špatného zacházení nebo utýrání revolučními bandami. Stovky dalších duchovních, řeholníků a řeholnic byly gilotinovány nebo zastřeleny.

Zároveň papež Jan Pavel II. blahoslavlil 45 obětí z řad kněží, řeholníků a řeholnic španělské komunisticko-zednářské diktatury let 1934-9. Mezi nimi byl i biskup Anselmo Polanco z Tertuelu, jakož i ženatý laik a otec rodiny Vicente Vilar David, povoláním inženýr. Španělští bolševici a zednářští republikáni povraždili a umučili celkem 7 biskupů a cca 16 000 kněží, řeholníků a sester a desetitisíce věřících laiků, jejichž jediným proviněním bylo, že se nechtěli vzdát své víry.

Mučedníci španělského republikánského režimu právě tak jako Velké francouzské revoluce jsou důkazem toho, že i dnes tolik oslavovaný liberalismus se

svými svobodami si v pronásledování Církve nezadá s bolševickým totalitarismem, když se cítí být ohrožen radostnou zvěstí Kristovou. Miliony povražděných nenarozených dětí právě v liberálních a demokratických státech varují.

Gość niedzielny 15. 10. 1995

Církev má důvěru

Podle demografických průzkumů je katolická církev druhou institucí (po policii), k níž mají Italové největší důvěru. Církvi bezvýhradně důvěřuje 56 procent občanů.

Gość niedzielny 12.11.1995

Potrasy nezletilých stále častější

Během posledních pěti let se v Rusku počet potratů děvčat mladších 15 let zdvojnásobil. Oznámila to agentura ITAR-TASS. S odvoláním na údaje Sdružení pro plánované rodičovství agentura uvádí, že v minulém roce v celém Rusku podstoupilo interrupci více než 3 tisíce děvčat v tomto věku.

Nad jednou zprávou o nás

Polský týdeník Gość niedzielny přinesl 12. 11. 1995 tuto informaci: „Naposledy byl 1. listopad normálně pracovním dnem v České republice. Od příštího roku bude svátkem. Na českých hřbitovech nejsou vidět takové zástupy jako v Polsku. Tato slabá vzpomínka na zesnulé je dávána do souvislosti s praktikou kremací mrtvých, která je v této zemi všeobecná. Nedávno česká televize informovala o četných případech, kdy si pozůstalí ani nevyzvedli urnu. Stává se také, že někteří občané nechtějí své rodiny zatěžovat starostmi s pohřbem a žádají, aby jejich popel byl rozprášen na loučce.“

Tolik lakonická zpráva zahraničního média. Faktem je, že jsme v Evropě zemí s nejvyšším počtem kremací zemřelých (snad s výjimkou skandinávských států). Katolická církev původně kremace zakazovala, neboť byly symbolem ateismu a antiklerikalismu minulého století. Dnes sice tento důvod pominul, nicméně otázka, co je důstojnější, stále trvá. Venkovský a městský pohřeb do země za účasti kněze či jáhna, kdy se nepospíchá a vše se děje s náležitou pietou vůči zesnulému, se diametrálně liší od továren na zpracování mrtvých, jimiž jsou dnešní krematoria. To snad pocítí každý, kdo byl přítomen kremaci ve velkém městě a krátce nato venkovskému pohřbu. Rozloučení se zesnulým je často pro kněze jedinou příležitostí, jak oslovit i nevěřící, kteří do kostela nepřijdou. Jestliže má na to v krematoriu jenom pět minut, koho stačí oslovit? Co hodnotného je schopný během tak krátké doby říct?

A ještě něco: Proč kněz musí mnohem častěji chodit do krematoria než na hřbitov? Odpověď je jednoduchá: Protože katolíci se nechávají ve větším počtu spalovat než pochovávat do země. Kremace byly Církví povoleny r. 1963. Musíme být opravdu „papežštější než papež“ a honem se vzdávat tradiční a vždy důstojné formy uložení tělesných pozůstatků do země ve prospěch méně důstojné a velice často i neuctivé formy spalování mrtvých jen proto, že teď je to „povoleno“? Není v tom kus dětinskosti a duchovní nedospělosti?

R. Malý

Důvodem odpadu zesvětštění

Jak oznámil rakouský katolický měsíčník „Groschenblatt“, ředitelka německého Institutu pro výzkum veřejného mínění v Allensbachu Renate Kocherová na základě podrobné analýzy kategoricky odmítá tvrzení četných sdělovacích prostředků, že prý hlavním důvodem výstupů z Církve, které trvají už dvacet let, je neústupné stanovisko církevních autorit k sexuální otázce a k potratům. Kocherová vychází z rozhovorů, které její ústav vedl se 193 000 katolíky, kteří v r. 1992 odmítli nadále platit církevní daň. Naprostá většina jich uvádí jako hlavní důvod zesvětštění Církve, jež podle nich přestala být v tomto bodě něčím stabilním a neměnným, oázou nadpřirozena uprostřed konzumní společnosti. Tito odpadlí naopak tvrdí, že ústup katolické církve od tradičních hodnot víry a morálky, mimo jiné i v názorech na sex a interrupce, je znechutil a přivedl k odpadu. I když papež a biskupové zastávají podle těchto lidí správný postoj, nelze to bohužel říci o teologích a mnoha duchovních, kteří vytvářejí v německé církvi zcela jinou atmosféru, v níž se bohoslužby v kostele příliš neliší od schůzí politických stran a kulturních spolků. Proto tyto nespokojenci volí raději sekty, nebo si vytvářejí svůj vlastní duchovní život bez jakékoliv účasti církevních institucí.

R. Malý

Ruská iluze

Jako „iluzi“ označil apoštolský nuncius v Rusku mons. John Bukowsky ztotožňování pravoslaví s ruským národem. Řekl to v nedávném rozhovoru pro italský deník „Avvenire“. Rusko nemůže po sedmdesáti letech kruté ateizace být nadále nazýváno pravoslavnou zemí. Podle průzkumů veřejného mínění se 30-40 procent Rusů prohlašuje za nenáboženské bez jakéhokoliv vztahu k Bohu a některé z církví.

Jako řvoucí lev

Anarchie ve zvěstování Evangelia, v liturgii a katechezi, odboj proti papežské autoritě, slabost některých nositelů církevních úřadů a barbarské zdivočení mravů v manželství i ve společnosti, jež vrcholí vraždami milionů nenarozených dětí, poskytují dostatečný důvod k obavám, že nemůžeme nadále doufat v uniknutí Božím trestům. Nesmíme podceňovat nebezpečí, v němž se současné křesťanství nachází. Tím je padlý anděl, satan. Jde o geniálního organizátora zla. Bůh je sice i jeho Mistr a Pán, ale přesto mu byla dána velká moc. Ne bezdůvodně ho nazývá Kristus „knížetem tohoto světa“. Bylo by nesmyslné jeho moc bagatelizovat. Jeho lstivost není pouze lidská, nýbrž nadpřirozená, i když dovedně využívá lidských, přirozených vlastností k uskutečnění zla.

Dvakrát v tomto století si bezbožná idea podmanila svět. Její bojovníci dosáhli toho, co se nepodařilo nikomu předtím. Ozáření leskem úspěchů vystoupili před lid jako zachránci a divotvůrci. A masy je následovaly.

Nacismus a komunismus sice zanikly, ale satan zůstal. Přežil oba systémy, ale nezměnil se. Na satanovi nelze nic zlepšit. Nezměnitelně je fixován na zlo. Proto Církev neustále opakuje se sv. Petrem: „Buďte střízliví a bděte, neboť váš protivník ďábel obchází jako řvoucí lev okolo a hledá, koho by pohltil...“ (1 Petr 5,8-9).

Jen víra, lítost a obrácení nás mohou zachránit. Pouze sám Bůh nás může vysvobodit od zla. Proto všechny naše snahy o mír a jednotu, všechny úsměvy diplomatů a politiků budou marné, když se nevynasnažíme současně být lepšími lidmi, když se neobrátime. Když se nebudeme čestně snažit plnit Desatero Božích přikázání a především Jeho přikázání lásky k bližnímu i za cenu obětí, všechno je zbytečné. Ďábel se v současnosti pokouší převrátit tento Boží řád Desatera a lásky uvnitř Církve, chce ji rozvrátit zevnitř místo zvenčí. Proti tomu není jiná obrana než volání zkroušeného srdce: „Pane, zbav nás od zlého!“

Werenfried van Stratten (překlad R. Malý)
Groschenblatt 6/1995

Poznámka: Autor, premonstrátský řeholník, je zakladatelem známého charitativního díla „Kirche in Not“, kterému vděčíme za cennou pomoc v období komunistické diktatury.

ŘÁD

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
A INFORMACE Z CÍRKVE

2/96

*„Být věrný Bohu vyžaduje boj.
Boj tělo na tělo, muž proti muži,
muž starý kontra muž Boží,
boj o každý centimetr,
bez ochabování.“*

(bl. Josemaria Escriva de Balaguer)

Vydává: Řád
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvodem

Řád zvýšil náklad o 200 kusů. Jako reakci na moji nakladatelskou činnost jsem dostal od pana biskupa Škarvady následující dopis. Potěšil.

*Milý otče Karle,
dík - jste velký. A Pán Vám dej hodně velikonoční radosti.*

Váš

+ J. Škarvada

Dal jsem do časopisu „Vy“ (číslo 6/96) protiinterruptní inzerát. Přišlo 46 dopisů. Díky Vaším příspěvkům budu moci dát protiinterruptní inzerát do „Vlasty“. Bude stát 14.000 Kč. V létě budou prázdniny, takže další číslo vyjde až v listopadu.

P. Karel Dachovský

Demonstrace za život v Praze

Dne 27.4. se sešlo asi tisíc lidí, kteří šli z Václavského náměstí na Staroměstské náměstí. Nesli řadu transparentů jako: „Láska dává život“, „Potrat zastavuje tlukot srdce“, „Stop RU 486“, „Každý má právo na život“, „Děti jsou dar od Boha“

Na závěr promluvil iniciátor akce ing. Novák, Jarmila Frezová, dr. Hach (děkan lékařské fakulty), Andrea Richtrová, poslanec za KDU-ČSL Josef Pavela a dr. Schneeberger z Metodistické církve. Shromáždění bylo zakončeno společnou modlitbou Otčenáše. Příští rok se má akce opakovat.

P. K. Dachovský

Volba papeže

Nový dokument Universi Dominici Gregis stanovil průběh volby papeže. Není dovolena volba aklamací. Nový papež bude volen tajným hlasováním. Veškeré případné odposlouchávací zařízení v Sixtinské kapli bude odstraněno. Vyžaduje se dvoutřetinová většina. Nebude-li nikdo zvolen po 25. hlasování, kardinálové rozhodnou, zda se bude hlasovat dál, nebo se zvolí mezi dvěma kandidáty s nejvíce hlasy. Potom by stačila absolutní většina. Může být zvolen i někdo, kdo není kardinálem. Nesmí být víc než 120 voličů.

Křesťanská pravice v USA

Nikdo nepochybuje o vlivu nové křesťanské pravice v USA. Představitelem je kandidát na prezidentský úřad, novinář Patrick J. Buchanan. V těchto kruzích se srovnává „interrupční průmysl“ v USA k „říši zla“ bývalého Sovětského svazu. Buchanan řekl, že oba státy byly postaveny na stejné lži, že lidské bytosti nemají žádnou vnitřní hodnotu a stát je bohem. Probíhá náboženská válka o duši Ameriky. Liberálové mluví o rodinných hodnotách, ale převzali nemorální ideu, že páry homosexuálů a lesbiček mají stejná práva jako manželské páry.

Buchanan spojil své poselství o morálním konzervatismu se specifickou ekonomickou politikou. Říká, že průměrný Američan v posledních 20 letech ztrácí své úspory. Chce ekonomický protekcionismus, chránící americký trh, chce zmrazit americkou pomoc cizím státům.

Křesťanská pravice je silnou politickou silou spojující protestanty, katolíky a konzervativní Židy. Kazatel Letničního hnutí Robertson poskytl značný prostor ve svých médiích. Křesťanská pravice má 4 miliony aktivistů a oslovila 50 milionů voličů. V USA je 55 milionů protestantů a většina z nich volí republikány. Křesťanská pravice disponuje značnou finanční podporou.

Úpadek víry na Východě

Arcibiskup z Berlína kardinál G. Sterzinsky varoval, že náboženský úpadek ve východním Německu šel dál, než se očekávalo. Mnozí cítí nostalgii po dřívějších časech. Sekularizace je všude na Západě, ale v Německu to šlo rychleji. Křesťanů je ve východním Německu čtvrtina, ale je to nerovnoměrně rozloženo. Mezi penzisty je to 80 %, ale jen 5 % školní mládeže bylo pokřtěno. Církev nemá v této situaci žádný plán na ozdravení. Tisíce evangelických kostelů jsou v ruinách, katolické chrámy jsou více zachovalé, ale mnohdy skoro prázdné. Dříve bylo 3x víc povolání ke kněžství na Východě než na Západě, ale dnes se situace vyrovnala.

Zimbabwe

Katoličtí biskupové zde prohlásili, že „africká kultura“ si hnusí homosexualitu a považuje ji za nenormální.

V pastýřském listě prohlásili, že není lidským právem „homosexuální životní styl“.

Mormoni

Za posledních 30 let vzrostl počet mormonů v Británii z 6.500 na 170.000. Většina mormonů byla dříve křesťany, ale vyhnal je liberalismus uvnitř církve.

ví. Mormoni mají úspěch, protože dodržují vysokou morální úroveň - dbají na mravní čistotu před manželstvím a věrnost během manželství.

Británie

Interrupční klinika Fallodon v Leedsu byla zavřena, protože vláda jí odebrala oprávnění k provozu. Nyní se modlitby zaměřily na kliniku St. James v Leedsu.

Pokračují akce na chodnících před klinikami - na příklad v Birminghamu dvě ženy klečely na chodníku. Svědectví mělo úspěch - akce odvrátila jednu ženu od interrupce.

Rakousko

Arcibiskup z Vídně Christoph Schönborn vyjádřil veřejný nesouhlas s tvrzením biskupa z Innsbrucku, který je proti kněžskému celibátu.

Čína

Policie zničila katolický kostel v provincii Hebei, která je centrem podpory pro podzemní katolickou Církev věrnou papeži.

Černá mše ve Washingtonu

10.-12. listopadu 1995 se poblíž Washingtonu konalo shromáždění feministek (Women's Ordination Conference). Bylo zde přítomno 1000 lidí v čele se čtyřmi ženami oděnými do biskupského oděvu.

Ukázalo se, že feministky nevědí, co chtějí. Odmítají svěcení na kněze, protože to znamená podřízenost, přesto vyvinuly značné úsilí na sehnání některého katolického biskupa, který by ženy vysvětil. Mnoho přítomných bylo řeholnic a žen placených Církví jako pastorační pomocnice. Žádají „obnověnou“ kněžskou službu - ne svátostnou. Byli přítomni i dva katoličtí biskupové, kteří se ale nezúčastnili závěrečného „rituálu“, kdy ženy lámaly chléb a nad poháry vína žehnaly: „Ať má krev je semenem osvobození.“ Během rituálu vzývaly bohyni Sofii. Rituál byl navržen bývalou řeholnicí Neyovou, absolventkou teologie v jezuitském učilišti v Berkeley. Během shromáždění řečnice podpořily rovněž lesbičky. Jedna přítomná poznamenala: „Dnes večer jsem cítila přítomnost zla.“

Úvod

Bylo žhavé letní odpoledne v červnu 1969 a blížila se hodina večerní špičky na New York Avenue ve Washingtonu D. C. Dojíždějící do Prince George's County měli pevně stažená okénka, aby se vyhnuli horku a chudobě tohoto místa. Tito dojíždějící, mnozí z nich byli státní zaměstnanci, věděli, že není bezpečno v této části Washingtonu, ale byli donuceni projet dvakrát denně touto strašlivou chudobou. To nebyl případ dvou chlapců, kteří lhostejně kráčeli směrem k zastávce autobusu.

Můj nejlepší přítel Jim a já jsme se rozhodli jít časně toho dne do města a zakoupit nějaké ohňostroje na New York Avenue. Obyčejně jsme projížděli touto třídou autem na cestě domů ze školy. Toho dne jsme namířili k malému obchodu, který nabízel ohňostroje ve své výloze. Prošli jsme uličkou mezi skládkou použitých automobilů a zchátralým činžákem. Nepozorovaně se vynořili tři mladí muži z uličky a následovali nás.

Bylo to za plného denního světla. Ulice byla nacpána dojíždějícími a přes ulici byla policejní stanice. Náhle jsem uviděl výbuch světla a slyšel jsem pronikavý zvuk v mé lebce. Pod sebou jsem viděl červenou cihlu natřenou něčím, co vypadalo jako čerstvá krev. Pokoušel jsem se obrátit k svému příteli, ale nemohl jsem se hýbat.

Když násilníci utekli, Jim se dal dohromady a podíval se, co se mi stalo. Zvracel při pohledu na mou rozbitou hlavu, mokvající červení. Než přijela policie, stále jsem ležel na zemi, stěží při vědomí.

Moje mysl byla ve víru.

Můj Bože, ztrácím zrak, zemřu. Proč jsem tak klidný? Podobá se toto umírání? Necítím žádnou bolest. Ztratil jsem zrak. Jsem v hlubokém inkoustově černém tunelu. Cítím, jak rotuji a letím nějakým cizím novým světem.

Brzy mě záchranka odvezla do nemocnice a po denním odpočinku a dvanácti stezích jsem se uzdravoval, ale nikdy se nezotavím.

Nikdy nebudu stejný.

Později se mě někteří přátelé ptali, zda nenávidím ty, kteří mě napadli. Můžu čestně říct, že jim nepřeji nic zlého. Když přemýšlím o té zkušenosti, nevidím jejich obličeje, ani k nim necítím žádnou nenávist. Není to ta záležitost. Záležitost je mnohem větší.

Záležitost se týká výběru, který se má učinit.

Tento incident mi dal vhled do nejzákladnějšího výběru, který může člověk udělat. Výběr je odpovědí na otázku definitivně danou každému člověku samotným Bohem.

Během života dostáváme tuto otázku, stejnou otázku, kterou Bůh položil

Izraelitům na Sinaji: Kladu před tebe život a smrt. Vybíráš si svobodně život, nebo smrt?

Jestliže si vybíráš život, musíš chtít zemřít, vzít na sebe kříž a následovat jej. Děje se tak jenom riskováním svého života, abyste opravdově žili. Jestliže si vyberete smrt, potom půjdete tímto životem jako mrtvola.

Jako mladý chlapec jsem se rozhodl vybrat život.

V den, kdy Ježíš zemřel, byly otevřené hroby a bylo vidět mrtvé chodit. Ježíšova smrt zvítězila nad smrtí lidí. Ježíš přišel, aby nám dal nový život svou smrtí a vzkříšením. Nikdo nemá omluvu, aby zemřel, když je tolik příležitostí žít. Přesto tolik z nás žije životem mrtvých lidí, pohřbených v naší pasivitě. Není nic smutnějšího než muž, který se probudí jednoho dne ve věku 80 let a řekne: „Ach, můj Bože, byl jsem mrtvý celý život, a nikdy jsem o tom nevěděl.“

Jak jednou řekl zesnulý katolický spisovatel Walter Percey: „Proč jsou lidé spokojení stát mimo a nechají si krev života vysát? Jméno nepřítele v tomto věku je smrt... ne smrt umírajících, ale smrt žijících.“

Tato kniha je mé osobní svědectví o nebezpečí - risku dneška, a to je být katolíkem. Hnutí za život ztělesňuje víc než jakákoli jiná část současného katolického života zápas, který existuje mezi silami smrti a života.

Tento zápas nejprve existuje v srdci každého muže a každé ženy. Každý den našich životů jsme povoláni říci „ano“ životu a potom žít s následky tohoto rozhodnutí. Když hřešíme, odmítáme život a přijímáme místo něj krácející smrt, která je odmítnutím Pána života. Doufám, že mé svědectví pomůže těm, kteří ztratili naději v Církev, protože je tady naděje. Naše naděje spočívá v Ježíši Kristu, který rozsvěcuje tolik ohňů v srdcích mladých. Dnes někteří mladí lidé vidí, že být křesťanem znamená zanechat bezpečí. Znamená riskovat vše, aby, jak nám říkají Příslloví, „zachránili ty, kteří byli vydáni k zmasakrování“

Toto je životopisná zpráva jedné dlouhé a obtížné cesty katolického kněze k záchrannému hnutí. Není to teologické pojednání ani praktický traktát. Je to o tom, jak jsem se zapojil v nenásilných protestech proti interrupcím a jak mladí lidé v katolickém Portoriku mě inspirovali přetvořit má hezká slova na skutek.

Mladí lidé mají způsob protlačovat náležitosti. Když jsem kázal o svatosti lidského života, mladí katolíci z Portorika, méně znásilnění sdělovacími prostředky než průměrní američtí teenageři, říkali: „Otče, to je velmi pěkné, ale proč s tím něco neděláme? Jestliže interrupcemi zabíjíme dva miliony dětí za rok, proč nic neděláme?“

Je to také kniha o katolickém kněžství, co znamená sloužit Kristu.

Během prvních let kněžství jsem byl loajální Církvi, Svatému otci, ale upadl jsem do jiného druhu zneužití: zneužití legitimní moci.

Jednoduše řečeno: honil jsem se za kariérou. Postupně můj zájem o nenarozené vyprchal. Stále jsem o tom příležitostně mluvil, ale z větší části jsem směřoval k jiným věcem. Několik let předtím, když jsem byl poprvé uvězněn

za protesty proti interrupcím v Kingstownu, New York, můj představený v redemptoristickém řádu mi řekl, že se bojí, že má posedlost prací pro život je „konečná“

Nyní doufám, že měl pravdu, ale během mých prvních let kněžství jsem nedokazoval, že se mylí. Nesděloval jsem nikomu svá dobrodružství pro život téměř deset let. Nelituji mnoha dobrých věcí, které jsem se naučil těch prvních deset let. Je důležité pro kněze dělat to, pro co byl svěcen - kázat evangelium a dávat Krista ostatním správným udělováním svátostí. To všechno jsem dělal. Navštěvování nemocných, sloužení pěti mší o víkendu, byl jsem pastýřem ve čtyřech nebo pěti kaplích na venkově, pracoval jsem jako duchovní vůdce ve škole, propagování povolání je denní apoštolskou prací většiny farních kněží v Portoriku. Opět jsou to lidé s jednoduchou vírou, kteří naučí mladého kněze, jak být knězem. Má rada novokněžím je netrávit příliš mnoho času s bohatými a inteligencí. Navštěvujte nemocné, chudé a nejvíc opuštěné, a naučíte se, co je to být knězem.

Asi po šesti letech v Portoriku se začaly probouzet mé ambice. Hovořil jsem již plynule španělsky a měl kus práce za sebou. Pomalu jsem upadal do hry být úspěšným ve světské mluvě. Ti, kdo chtějí moc kvůli moci v Církvi, musí se naučit jednu lekci: nehnat se do člunu, který chcete jednou kormidlovat, nebo se můžete převrátit.

Nemám žádné potěšení v tom, když řeknu, že jsem se dobře řídil tímto pravidlem. Zavděčoval jsem se těm u moci, když jsem ukazoval svou schopnost v administrativních záležitostech, jako je spravování peněz a starost o budovy.

Výsledkem mého úsilí bylo, že jsem ve věku třiatřiceti let byl:

- 1) rektorem katedrály v Caguas, největší tohoto typu v Portoriku,
- 2) ředitelem katolické školy Notre Dame a
- 3) druhým rádcem provinciála redemptoristického řádu.

Nikdy nikdo předtím nestoupal tak rychle vzhůru. Jak říká přísloví, pýcha předchází pád.

Strávil jsem další čtyři roky pilováním svých administrativních schopností. Mé dny o mnoha vyčerpávajících hodinách byly tráveny v mé kanceláři v opravování administrace obra, kterého Bůh svěřil do mé péče. Mimo mé normální povinnosti kněze jsem trávil dny na schůzích, řešil problémy a dělal rozhodnutí. Dokončil jsem mnoho dobrých věcí v těch letech. Nechci dělat dojem, že v Církvi není místo pro kněze povolané k tomuto druhu práce. Naopak, věřím, že je málo kněží, kteří mají schopnosti pro administrativu. Také jsem nikdy nedělal kompromisy, pokud jde o věrouku, a trval jsem na tom, aby liturgie byla sloužena, jak to Církev vyžaduje.

Avšak taková práce vyžaduje disciplínu modlitby a ctnost pokory. Mé tažení za úspěchem bylo pokořeno nedostatkem obou těchto kvalit. Není pro mne snadné připustit, že můj život modlitby byl nulový. Pokora, jak uvádí svatá Terezie, je pravda. Pravda mého života nebyla tehdy středem pozornosti. Často

jsem jednal s lidmi drsně a ukazoval málo lidskosti. Můj život byl poznamenán nedostatkem smíchu a radosti ze společnosti přátel. Opravdu, neměl jsem opravdové přátele, s kterými bych si mohl popovídat. Měl jsem obchodní partnery. Ti by nakonec dokázali, že nemají zájem na přátelství nebo věrnosti. Brzy bych se stal zrádcem mnoha, kteří se mnou úzce spolupracovali při mých administrativních povinnostech.

Je mnoho těch, kteří se v Církvi dostali k moci a mají ctnosti nutné k řádnému vykonávání svého úkolu. Měli bychom se vyhnout cynickému postoji mnoha lidí, kteří věří, že všechna moc v Církvi je slabá a zkorumpovaná. To není pravda. Mnoho kněží a řeholníků se bojí obhajovat víru, avšak je mnoho krásných příkladů kněží a řeholníků, kteří odvážně mluví pravdu a odvažují se hlásat evangelium. Tito řeholníci žijí svatý a nebojácný život. Mezi lidmi, kteří mi přicházejí na mysl, jsou takoví vůdci jako biskup Austin Vaughn z New Yorku, biskup Fremiot Torres z Ponce, kardinál Aponte ze San Juanu, Matka Tereza z Kalkaty, Matka Angelica z EWTN, Otec Norman Weslin a jeho Lambs of Christ. To je několik příkladů mužů a žen, kteří se nebojí hlásat víru, dokonce při riziku, že se stanou nepopulárními nebo zavržení vládci.

Rev. Ed Martin, (protestantský) ředitel Rescue America, se mě jednou ptal, proč mi trvalo tak dlouho vrátit se k misii zachraňování dětí. Moje jediná odpověď byla, že jsem se příliš dlouho zaměstnával tím, abych nepoškodil svou kariéru. Bylo tomu tak, než jsem si uvědomil s pomocí některých mladých přátel, že má „kariéra“ je zachraňovat duše a v případě nenarozených zachraňovat životy.

Jenom takto můžeme pomoci při spáse těchto časů.

Objevil jsem, že být katolíkem znamená, že už nemohu dál pokračovat jako předtím. Být knězem znamenalo, že jsem musel opustit uvěznění v mé kanceláři a tak najít svou duši, abych byl opravdovým knězem. Bůh mě povede zpět k sobě tím, že mi ukáže pokoření a risk.

Můj bývalý představený měl úplnou pravdu. Zachraňování dětí bylo pro mě něčím definitivním.

Řím, Itálie
březen 1994

1) Výzva k učednictví

„Přišel jsem vrhnout oheň na zem a jak si přeji, aby již hořel!... Myslíte si, že jsem přišel přinést pokoj na zem? Ne, říkám vám, ale rozdělení. Od nynějška bude pět v jedné rodině rozděleno proti sobě, tři proti dvěma a dva proti třem. Bude rozdělen otec proti synovi, matka proti dceři a dcera proti matce, tchyně proti snaze a snacha proti tchyni.“

Lukáš 12, 49-53

Když se dívám zpět na běh svého života, nyní vidím rysy mé průpravy a rodinného života, které mě vedly k záchrannému hnutí.

Jedním z nejdůležitějších charakterových rysů v mém dětství byla ochota ptát se autorit. Předpokládám, že to je divné, protože jsem zastával prominentní místa autority a měl jsem velký respekt pro pravou autoritu, ale brzy jsem se naučil nepřijímat „oficiální linii“ bez otázky. Později jsem se naučil, že všechny sorty lidí v interrupčním průmyslu, zvláště prointerrupční prokurátoři, se budou snažit dostat to, co chtějí, tím, že požadují bezvýhradnou poslušnost vůči jejich autoritě.

Mnoho lidí, zvláště Američanů, má naivní víru v jejich vládu a mají tendenci přijímat to, co jim řekne vláda, bez otázky nebo protestu. Je důležité mít na paměti, že cokoliv špatný režim vykoná - od jižanských trhů na otroky po nacistické vyvražďování Židů - vyžaduje, že řadoví občané spolupracují s tímto zlem. Nespolupráce je důležitou dovedností pro křesťana. Nespolupracujeme a ani nemůžeme spolupracovat se zlem.

Nespolupráce nebyla nikdy pro mě obtížná, protože pocházím z dlouhé řady rebelů. Mám irský původ a Irové neměli nikdy rádi, že si je otočili kolem prstu - zvláště vláda. Nikdy se nepoddali. Jméno Welch je irské, ačkoliv můj otec, který je zbožný konvertita, byl vychován v Columbus, Ohio, ve velmi protikatolickém prostředí.

Má matka Alice Nevinová se narodila v Tipperari v Irsku. Má babička, která zemřela před několika roky, byla velmi pyšná, že kdysi spolupracovala s IRA. Když jsem vyrůstal, slyšel jsem příběhy o pohybu zbraní v Irsku. Policie, která byla údernou silou britské armády, chodila po domech a slídila po zbraních a mužích z IRA. Rodina mé matky schovávala tyto muže i pušky. Vkládali pušky do dětského kočárku a vložili dovnitř dítě na zbraně, a potom je zakryli. Když přišla policie prohledat dům, moji příbuzní poslali větší dítě s kočárkem do domu, který již byl prohledán. Má matka zná všechny písně rebelů - a to navzdory tomu, že byla příliš mladá v oné době.

Můj dědeček Michael Nevin byl zatčen a uvězněn v Londýně kvůli stykům s IRA a zemřel ve vězení na tuberkulózu. Rodina mé matky se přestěhovala do Londýna, aby mu byla nablízku. Má matka byla v Londýně vychovávána od dvanácti let a zná ošidnost pozemských věcí, jak to je u Irů běžné, a příliš jim nevěří. Má matka ví, že dokonce malé věci, o kterých jsme se domnívali,

že je máme, mohou být sebrány. Žila v Londýně během blitzu. Tři z domů, kde žili, byly bombardovány nacisty... a žili v hrůze, když spali v metru, že přijdou a naleznou domy zničené. Má matka vypráví příběh z jedné doby, kdy celý den gruntovala dům - mytí a voskování podlah a čištění oken. Odešla poté se svou rodinou nakoupit, a když přišli, dům už neexistoval. To se jim stalo třikrát. Důsledkem toho má matka jako většina lidí, kteří byli zapleteni do války nebo byli jejími oběti, byla traumatizována svými zkušenostmi.

Žil jsem v normálním irsko-katolickém prostředí. Moji rodiče se seznámili a sezdali, když byl můj otec umístěn po válce do Londýna. Narodil jsem se v Neapoli 22. prosince 1953. Můj otec byl v americkém námořnictvu a byl krátce po svatbě umístěn do Neapole. Vrátili jsme se do Spojených států v roce 1961, když můj otec dostal práci v Pentagonu. Pracoval pro námořní špiónáž, kde se stal šéfem oddělení bezpečnosti. Když jsme se vrátili do Spojených států, žili jsme rok ve Virginii, kde se narodila má sestra Terezie, a potom jsme se odstěhovali do Bowie, Maryland. Bowie se proslavila tím, že z ní pochází mnoho bojovníků proti interrupcím. Navzájem jsme se neznali, když jsme vyrůstali nebo chodili do stejné farnosti. Bowie je předměstí Washingtonu a většina zdejších lidí dojíždí a pracuje pro vládu. Většina rodin se sem přestěhovala z New Yorku, Pensylvánie a Massachusetts - vše na východním pobřeží. Překvapivě na jižanské dědictví této oblasti tam bylo a stále je mnoho katolíků. Vyrůstal jsem v takovémto sousedství. Všichni moji přátelé byli katolíci a většina měla irské kořeny. Chodili jsme do stejné katolické školy - Sv. Pia X. Byla to úplně nová farnost, postavená do předměstského prostředí, nová a rostoucí.

Žili jsme v normální katolické domácnosti té doby. Navštěvovali jsme nedělní mši a příležitostně pondělní večerní požehnání. Brali nás ke zpovědi v sobotní odpoledne, nejméně jednou měsíčně. Nebyli jsme přespráviš zbožní, ale byli jsme typická katolická rodina šedesátých let. Byl jsem skautem a dosáhl jsem hodnosti orla. Miloval jsem všechny sporty, ale zvláště baseball. Mým týmem byl New York Yankees - Mickey Mantle, Roger Morris, Joe Papatone - celý tým Yankeeů byl úžasný. Rád jsem sbíral vstupenky na baseball. Myslí, že jsem nasbíral za 5 milionů dolarů baseballových vstupenek.

(pokračování příště)

Homilie - 22. neděle - A

PRŮBĚH UTRPENÍ

OBCHOD JAKO VŽDY

Dnešní první čtení začíná dramatickým obviněním: prorok Jeremiáš obviňuje Boha, že jej svedl k tomu, aby se stal prorokem, a oklamal ho, pokud jde o osobní utrpení, které vyvolá jeho misie. Během své prorocké služby, asi od roku 628 do 580 př. Kr., je Jeremiáš nejvíc naříkavý a zlomený ze všech proroků. Jeho poslání, které nechce, je mu břemenem a bolí ho nepřátelství jeho vlastního lidu, které hluboce pociťuje. Je poslán říci lidu Judeje a Jeruzaléma, že jejich hříchy jim přivodily porážku a exil. Varuje je, že Boží pomoc není automatická, mohli se vzdát útočícím babylonským armádám, protože jim Bůh nepomůže.

Jeremiášovo poselství se považuje za zradu, je napadán zástupy, uvězněn, mučen. Jeho bolestné povolání jej vzdaluje od vlastní rodiny a přátel, stává se předmětem smíchu na ulicích města. Jeremiáš není zabit; je zraněn a zasažen způsobem, jak mu lid odpovídá. Mnoho lidí jej ignoruje. Trpí tolik, že se pokouší odejít předčasně do ústraní, ale to nefunguje, protože nemůže zadusit žár planoucí v jeho srdci. A uprostřed této úzkosti a bolesti jde ve městě normální život. Lidé pokračují podle své denní rutiny. Obchod jde jako obvykle. Básník W. H. Auden přemýšlel o tom, jak se trpí uprostřed obvyklého života, a poznamenal, co staří mistři vždycky vylíčili na svých malbách:

*Nikdy nechybují, pokud jde o utrpení
Staří mistři: jak dobře pochopili
Své lidské postavení: jak k němu dochází
Zatímco někdo jiný jí nebo otevírá okno
nebo jde znuděně kolem...
Nikdy nezapomenuli
Že dokonce strašlivé mučednictví musí jít svým během
Někde v koutku, na neuklizeném místě
Kde psi žijí svým psím životem
a mučitelův kůň
Pobízí svého nevinného vzadu na stromě*

UTRPENÍ JEŽÍŠE

K utrpení dochází, zatímco slunce žhne, zatímco ostatní žijí jako obvykle, zatímco provoz na ulici pokračuje. Jako Jeremiáš mluvil o blížícím se utrpení k Jeruzalému a o svém bolestném vztahu k Bohu, tak Ježíš v dnešním evangeliu připravuje své učedníky na blížící se muka v Jeruzalémě. Mluví o tom jako o nutnosti - ne nutnosti, která patří do přirozeného běhu, ne o tragickém

osudu, ale jako o Boží vůli, která byla dána na vědomí prorocstvími. Jako Jeremiáš Ježíš čelí tvrdé pravdě, že jeho božství zahrnuje osobní úzkost, utrpení a odmítnutí. A víc než to, povede k ukrutné smrti.

Petr je jasně zděšen z této perspektivy a snaží se Ježíše odklonit z cesty, která leží vpředu. Po tom, co prohlásil Ježíše za Krista, titul spojený s vítězstvím a slávou, Petr nyní popírá, že Ježíš musí trpět. Petr chce vykázat utrpení z pořadu dne; Ježíš přináší tuto záležitost do popředí konverzace.

Rozumět Ježíšovi znamená rozumět kříži. To je podstata jeho učení, a proto Petr tak silně odpírá. Petr je viděn jako pokušitel; Ježíš říká, že jeho ambice a touhy náležejí do domény satana. Petr chce, aby Ježíš byl imunní k nezdaru, utrpení a pokušení. Kristus v jeho snech je plný slávy a prestiže, nedotčený zranitelným lidstvím. Je to svět daleko od Krista, kam musí Ježíš dorůst, budoucnost utrpení, kam má vstoupit.

CESTA KŘÍŽE

Cesta kříže, kterou Ježíš pro sebe vyznačuje, je cestou odmítnutí toho, kam jsou jeho následovníci povoláni kráčet. Ježíš čelil utrpení, nad kterým se může zvítězit, jen když se přijme. On čelil odmítnutí, které může být přetvořeno, jenom když je schválen. Jestliže se má utrpením projít, musí být vydrženo: „Protože každý, kdo chce zachránit svůj život, ztratí jej; ale jestliže někdo ztratí svůj život kvůli mně, nalezne jej.“

Cesta kříže, kterou Ježíš následoval, vedla ulicemi a trhy, podél domů a paláců, podél oken a dveří. Když se to stalo, lidé šli za svým obchodem. Utrpení musí jít během známého. Jako křesťané věříme, že naše cesta kříže není nepovšimnuta. Ježíš je naším trpícím druhem, dokazuje, že je naší silou, jeho moc je mohutná v naší slabosti. Jestliže kříž je cenou placenou kvůli lásce, potom jeho nesení je projeveným důkazem lásky. Kvůli Ježíši, a to stačí.

Skotsko

Arcibiskupovi Keithu O'Brienovi ze St. Andrews a Edinburghu byl dán příkaz od římské Kongregace pro nauku víry, aby odvolal imprimatur k materiálům pro sexuální výchovu v katolických školách. Tento materiál se jmenuje „Prevence HIV: křesťanská odpověď“. Děti jsou poučovány o řítním a orálním sexu, o sexu v opilosti a homosexuálním sexu. Jsou poučovány, jak mít „bezpečný“ sex.

Rodiče mohou zoufat, protože nevědí, jak se ve školách poučuje. Pod záštitou obrany proti AIDS se učí dvanáctiletí o „právu na sex s partnerem podle vlastního výběru“ Učí se antikoncepci. Věřící se, že sebekontrola je nemožná. Principem je liberální humanismus.

Skotská biskupská konference prohlásila, že školní pomůcka bude přepracována. Nechme se překvapit, jak.

Kardinál Ratzinger ve Francii

Kardinál Ratzinger sloužil tridentinskou latinskou mši v benediktinském opatství sv. Magdalény v Le Barroux. Bylo přítomno mnoho reprezentantů tradičně orientovaných řeholních komunit z Evropy. Byl přítomen také biskup z Autun, Raymond Seguy, který vysvětil několik kněží pro tento klášter. Během oběda Ratzinger sdělil, že „při všech útocích na víru bylo útěchou a velkou radostí navštívit tento klášter“.

Sjezd katolických žen v Austrálii

Světová unie ženských katolických organizací (WUCWO) měla sjezd v únoru v Canbeře v Austrálii. Projednávání rezoluce se stalo rebelií vůči Římu. 41 hlasů bylo pro svěcení žen (31 hlasů proti), Ačkoliv Pronuntius žádal, aby se o tomto nejednalo, ženy neposlechly a o svěcení žen se má stále diskutovat.

Věrohodnost WUCWO je tak pochybná. Ještě znepokojivější byla rezoluce 13, žádající možnost udělování svátosti pokání prostřednictvím žen. WUCWO poslala dopis papeži, odmítající jeho definitivní učení o svěcení žen.

Slovinsko

Komunisté obvinili Církev ze snahy politizovat papežovu třídní návštěvu ve Slovinsku. Katolíci prý způsobili sociální napětí, když odmítli roli bolševiků a ostatních oponentů Církve. Výměna názorů následuje po diskusích ohledně církevního majetku, který nebyl vrácen. Polovina obyvatel Slovinska se hlásí k Církvi.

Irsko

Arcibiskup z Dublinu D. Cownell řekl, že je znepokojen hlasy prosazujícími zrušení celibátu. Je to prostředí nejistoty pro studující v semináři. Řekl, že Církev není státní a národní církví, ale částí univerzální Církve. Kampaň je lekcí, že Církev musí čelit nepřátelství médií.

Nigerie

Pronuntius vyzval biskupy, aby evangelizovali severní muslimskou Nigerii. V roce 1994 bylo vytvořeno 6 nových diecézí.

Z dopisu P. Jamese Morrowa

Skotský aktivista za práva nenarozených nám poslal list, z něhož vybíráme několik informací:

Mnoho seminářů muselo být uzavřeno pro nedostatek adeptů kněžství. Mezi aktivisty, kteří agituji na chodnících před smrtíci klinikami, je mnoho

povolání - v Británii nyní vstupují ke karmelitkám, další k jinému kontemplativnímu řádu, třetí půjde do semináře a Tamsin Glachová z Londýna k dominičkám. V USA je mnoho takových případů. Procento povolání mezi aktivisty Pro život je vyšší než v jakékoliv jiné skupině obyvatelstva. Žádná farnost a škola nemá těchto 5 % povolání. Jestliže biskupové povedou lidi k protestům u klinik, vytvoří apoštolského ducha, jehož potřebují mladí, aby zasvětili své životy a svou budoucnost Bohu.

Otec J. Morrow prožil zimu ve svém domě Humanae Vitae ve Skotsku. Pak odjel do Londýna a zúčastnil se demonstrací u klinik v Buckhurstu, Streathamu a Bournemouthu. Zúčastnili se také dva jiní kněží. Jeden z protestujících byl slepec. Ptal se zřízence kliniky, kam si má stoupnout, a ten muž mu poradil. Lidskost nevymizela tam, kde se nečeká. Ale vypovídá to o britské duchovní nemoci - schizofrenii.

V Londýně byl Otec Morrow přítomen soudnímu řízení proti Tamsin Glachové, že byla hrubá vůči ženám vstupujícím do interrupční kliniky. V soudní síni to bylo depresivní - policie může svědčit, jak chce, její slovo se přijímá bez pochyb. Došlo k slovnímu střetu policie s bratrem Tamsin, byl sražen k zemi, a poté zatčen. Byl propuštěn ještě týž den. Dívka byla shledána vinnou a musí zaplatit 320 liber soudních poplatků. Alespoň soud usoudil, že obrázky zabitého dítěte, které Tamsin nesla, nejsou urážející.

V Kanadě měl Maurice Lewis u soudu úspěch... Soud prohlásil, že zakazování svědectví proti interrupcím na chodníku porušuje svobodu projevu v Kanadě. Vítězství nebylo snadné - Maurice strávil dva měsíce ve vyšetřovací vazbě.

19. - 20. března 1996 se konal soud v Lyonu (Francie). 45 Francouzů obsadilo místnost, kde se provádějí interrupce, a zůstalo tam 1 den v tichu a nenásilí. Mezi aktivisty je 85letý biskup André Loucheur (odsouzen na 13 měsíců), několik kněží (tresty od 6 měsíců nahoru), studenti, mladý lékař, modelka, pacient s AIDS, několik matek a otců. Také matka 8 dětí Clare Fontana. Tresty jsou nyní přísnější. Skupina má také zaplatit 100 000 franků.

Přírůstek do rodiny

Sv. Vincenc z Pauly sbíral odložené děti a sirotky, založil řád Dcer křesťanské lásky (vincentky) a řeholnicím děti svěřil do opatrování. Tomuto všestrannému pomocníku v lidské bídě postavila Francie v Paříži pomník, který respektovala i lůza v době Velké revoluce a nechala ho na pokoji. Rovněž Matka Tereza sbírá odložené děti a se svými sestrami jim zachraňuje život.

Duch evangelia žije i u nás a jsou rodiny, které dělají čest církvi i národu. Znají a v srdci chovají slova Páně: Kdo by přijal jedno takové dítě, mě přijímá.

Znám rodiče, kteří vychovali svých šest dětí. Protože přijímali děti z rukou Božích, mají vypěstovaný mimořádný cit pro děti, a není jim tudíž lhostejné,

že se dětmi pohrdá a že jsou odmítány. Postupně si vzali do péče odložené děti, takže se rodina rozrostla o další tři členy. Nebyla zde žádná pokrevní pouta, jednalo se o děti cizí a nechtěné. Žité evangelium, které inspirovalo sv. Vincence nebo Matku Terezu, stejný hlas oslovil i tyto a jim podobné rodiče, že od plenek do dospělosti vychovali děti, které si z lásky vzali do péče.

Znám rodiny, které mají více dětí a klidně si přibraly další cizí, aby v houfu vlastních se i ten cizí přírůstek cítil jako u svých rodičů, a nepochybně lépe. Ono se snadněji vychovává ve větším počtu, a je známo, kde se vaří pro pět, může se vařit i pro deset. Pro matku je to jistě zátěž s vařením, prádlem a úklidem. V dobře organizované rodině se dělbou práce vše zvládne. Ostatně pro věřící rodiny je přislíbena i mimořádná Boží milost a síla. Takoví rodiče bývají klidní a spokojení vědomím, že se nezdráhali uskromnit kvůli dětem, které by bez jejich domova živořily někde na ulici.

A co říci o milosrdných sestrách, které pečují neúnavně o sirotky a debilní či jinak postižené děti? Tam, kde civilní sestry někdy nestačí, sestry posilované Nejsvětější svátostí a růženečkem jsou ustavičně pohotové vydržet v trpělivosti, vždyť v těch ubohých slouží samotnému Pánu.

My se nemusíme krčit před přívalem moderních názorů na dítě. Církev hájí dítě od početí po dobu růstu a dospívání. Demografové zjišťují, že náš národ sestupuje povážlivě dolů. Stále nás ubývá. Díky rodinám, které zachraňují, co mohlo být zmařeno, dostává se do organismu národa zdravá krev dobře vychovaných dětí.

Dobrý vlastenec myslí na budoucnost národa a věřící rodina i na budoucnost věčnou. Je to iluze, že člověk žije v dětech. Snad v nich žijí myšlenky a dobrý příklad rodičů, ale jinak každý člověk žije svůj život, Bohem darovaný. Ať se tedy těší rodiče, vychovatelé a milosrdné sestry na uznání a odměnu, neboť Pán řekne: Byl jsem cizí, jako hadr odhozený, nechtěný a odmítnutý, a vy jste mě zvedli, odnesli v náručí a přiřadili k svým dětem, abych měl domov, ochutnal lásku a splynul s vašimi dětmi. Nyní Já vám otvíráм vstup do věčného domova. Je možno se těšit na krásnější závěr životních obětí?

Jaroslav Olšava

Kristus uzdravuje - dnes jako včera

Fatima Gulshanová, rodilá Pákistánka, byla v rodném domě vychována jako pravověrná muslimka. Ve věku 19 let v r. 1970 ji zázračně uzdravil Ježíš Kristus. Byla od narození chromá a upoutaná na invalidní vozík. Když slyšela o Ježíši Kristu, který uzdravoval nemocné, mezi nimi i chromé od narození, obrátila se k Němu v jedné chvíli s prosbou o uzdravení. Byla ihned vyslyšena, Pán se jí dokonce osobně zjevil a uzdravil ji svým slovem. Okamžitě vstala z vozíku a začala chodit.

Její rodinný klan se zděsil. Zakázali jí říkat, že byla uzdravena Ježíšem. Neposlechla, dala se naopak pokřtít v katolické církvi. Rodiče ji vydělili. Pákistánské zákony tvrdě trestají konverzi muslimů ke křesťanství, proto musela do exilu. Dnes žije v Anglii a všude hlásá Kristovu lásku, která ji uzdravila. Vydala o tom také knihu pod názvem „Závoj stržen“

Co jiného k tomu dodat než slova žalmu 105: „Myslete na zázraky, které On učinil...“?

Podle „Glaube und Kirche“ R. Malý

Mariánský ctitel nesmí být antisemitou

Vídeňský arcibiskup Schönborn u příležitosti slavnostního odhalení obrazu Panny Marie v kostele Wien-Leopoldstadt, který zhotovil židovský umělec Arik Brauer, řekl, že mariánský ctitel nikdy nesmí být antisemitou. Označil Pannu Marii, která sama byla věrnou dcerou židovského národa, jako ideální most mezi křesťany a židy.

R. Malý (podle „Glaube und Kirche“)

Arogance Hanse Künga

Známý švýcarský teolog Hans Küng, který působí na univerzitě v německém Tübingen a dostal se již před lety do konfliktu s církevní autoritou pro své extrémně modernistické názory (byl propuštěn z katolické teologické fakulty, založil však svou samostatnou katedru tzv. ekumenické teologie), odešel definitivně do důchodu. Při té příležitosti pronesl svoji poslední přednášku, v níž znovu, tak jako vždy, volal po odstranění kněžského celibátu, po umožnění kněžského svěcení žen, přístupu rozvedených ke svátostem atd. Kulminálním bodem jeho poslední přednášky však bylo obvinění papeže Jana Pavla II., že se činí „polobohem“. Řekl doslova: „Církev nesmí vystupovat jako nějaká náboženská velmoc a nějakým polobohem papežem.“ O encyklice Sv. otce „Evangelium vitae“ se vyjádřil, že prý „tu nemluví dobrý pastýř, ale duchovní diktátor“. Samozřejmě obhajoval, tak jako kdysi nacisté, eutanazii.

Küng byl a stále zůstává hvězdou masmédií, která ho obdivují jako „obránce svobody“ proti údajné „papežské totalitě“ Dnes je zřejmé - jak analyzuje únorové číslo „Glaube und Kirche“ - že Küng si svým odbojem proti církevní autoritě nevybral těžší, ale naopak snadnější cestu, nikoli biblickou úzkou, nýbrž širokou a pohodlnou. Dobře si spočítal, že radikální a agresivní útok proti církevní autoritě, zejména proti dogmatu, morálce a papeži, mu přinese světovou slávu. Takovou, kterou by určitě nezískal, kdyby šel cestou poslušnosti nauce Církve a oddanosti Sv. Oci. Tady by ho čekaly jen opovržení, výsměch a útoky masmédií kvůli „konzervatismu“ a „fundamentalismu“

R. Malý

Ďábel pouhou personifikací zla?

Gabriele Amorth, hlavní římský exorcista, informoval o záměru Vatikánu vydat nový rituál vyhánění ďábla. Text je již hotov, ale dosud neschválen. Amorth pevně doufá, že schválen nebude. Podle názoru tohoto kněze ďábel v novém textu nevystupuje jako konkrétní bytost, osoba, nýbrž pouze jako neosobní „příčina zla“ a „moc zla“. Pater Amorth si stěžuje, že v Itálii se rychle šíří kult satana. Vinu na tom nese dle jeho mínění i katolická církev, která zanedbává exorcismus.

R. Malý (Glaube und Kirche)

Kardinál Glemp: triumf novopohanství

Polský primas, kardinál Józef Glemp se vyjádřil o nově politické vládnoucí ekipě prezidenta Kwaśniewského, jež usiluje o zrušení konkordátu a legalizaci interrupcí, těmito ostrými slovy: „Polská společnost je mravně nemocná. Volbou pana Kwaśniewského se dostala k moci laická neboli novopohanská skupina. Není nejmenších pochyb, že jde o formaci proticírkevní, protiklerikální...“

Lad 50/XIII

Vyznamenání řeckokatolíků

Celkem 31 biskupů a kněží ukrajinské řeckokatolické církve bylo oceněno izraelskou vládou udělením medaile „Spravedlivý mezi národy světa“ za záchranu Židů během druhé světové války. Většina z nich byla vyznamenána posmrtně. Medaile rozděloval na slavnostním shromáždění ve Lvově izraelský velvyslanec na Ukrajině.

Gość niedziełny 10. 3. 1996

Konverze anglikánů stále početnější

V minulém roce více než 6 tisíc anglikánů konvertovalo ke katolické církvi. Sdělil to mons. Kieran Conry, sekretář Katolického episkopátu Anglie a Walesu. Počet konverzí ke katolicismu, které vyvolalo nedávné rozhodnutí anglikánské církve o připuštění žen ke kněžství, neustále roste. Mezi konvertity jsou i dva biskupové a téměř 500 kněží.

Gość niedziełny 10. 3. 1996

Katolíci v Číně a na Tajvanu

V Číně v současné době žije 10 - 12 milionů katolíků, z nichž zhruba polovina náleží k tzv. Vlasteneckému sdružení, jež není v jednotě se Svatým stolcem, a druhá polovina k podzemní církvi, věrné papeži. Oznámil to čtvrtletník německých verbistů „China heute“. Čínská církev má 135 diecézí, v nichž pra-

cuje 71 oficiálních, tzv. vlasteneckých biskupů a 60 tzv. podzemních, uznávajících autoritu Sv. otce. Počet „vlasteneckých“ kněží činí 1300, počet prořímských kněží 1000. V zemi působí 20 oficiálních a 10 podzemních seminářů. Na Tajvanu čítá katolická církev více než 300 tisíc věřících (cca 1,5 procenta obyvatelstva), má arcidiecézi-metropoli v Tajpeji a 7 jí podřízených diecézí. V zemi pracuje 714 kněží, z toho 397 domácích a 317 zahraničních misionářů. V 7 seminářích se připravuje na kněžství 93 kandidátů. Katolická církev na Tajvanu udržuje 10 základních, 27 středních a 9 odborných škol s celkovým počtem 83 tisíc žáků a studentů. Vede též 27 nemocnic a množství dalších charitativních zařízení.

R. Malý

Biskup nesmí do kostelů

Ve švýcarské diecézi Chur mnoho farářů zakázalo svému biskupovi Wolfgangu Haasovi vstup do svých kostelů. Důvod? Biskup je prý „příliš tradicionalistický“. Kněží se dožadují „větší svobody a demokracie v Církvi“. Biskup Haas je předmětem útoků ze strany modernisticky smýšlejících kněží a věřících proto, poněvadž se nebojí hlásat, že je nemožné, aby se žena stala knězem, že potrat je smrtelným hříchem, že existuje peklo atd.

R. Malý

Zawsze wierni 9/1996,

Ve Francii stoupá počet křtů

O tom, že v Církvi na Západě nejsou jen samá negativa, ale též mnoho radostných skutečností, svědčí nedávná zpráva polského časopisu *Gość niedzielny* (12/1996). S odvoláním na prameny uvádí tento katolický časopis, že za posledních zhruba pět let téměř čtyřikrát vzrostl počet dospělých osob, které přijaly svátost křtu. Z nich 80 procent bylo předtím zcela bez vyznání, 5 procent vyznávalo africký animismus (přistěhovalci z Afriky), 3 procenta islám, 2 procenta buddhismus a zbytek náležel k nejrůznějším sektám.

R. Malý

„Doktor Smrt“ osvobozen

V Pontiacu v USA byl ukončen proces proti lékaři Jackovi Kevorkianovi, který si vysloužil přezdívku „Doktor Smrt“. I když bylo prokázáno, že dr. Kevorkian nejméně ve čtyřech případech přinutil smrtelně nemocné pacienty ke spáchání sebevraždy vdechováním kysličníku uhelnatého, soud ho osvobodil s odůvodněním, že jednal v úmyslu pomoci nemocným. To se stalo i přesto, že v USA není eutanazie legalizována.

GN 12/1996

Katoličtí lékaři brání počatý život

V souvislosti s plánovanou liberalizací zákona o interrupcích v Polsku, kterou připravuje nová levicová vládnoucí ekipa prezidenta Kwaśniewského, vydalo polské Sdružení katolických lékařů prohlášení, v němž mimo jiné stojí: „Ať ti, kdo chtějí schválit tento barbarský zákon, povolující zbavit nenarozené děti života, si uvědomí, že všechny pokusy tohoto druhu jsou podle a urážejí důstojnost lidské osoby. Chránit život - ANO! Usmrcovat - kategoricky NE!“ Dále polští katoličtí lékaři zdůrazňují, že nikdo nemůže zdravotníka nutit k práci směřující cíleně k ukončení života druhého člověka.

GN 12/1996

„Bohatství“ Církve je naivní iluzí

Pařížský deník „Figaro“ cituje výroky církevních ekonomů o hospodářské situaci Církve ve Francii. V této zemi platí od r. 1905 striktní odlika Církve od státu s výjimkou provincie Alsasko-Lotrinsko, která v onom roce náležela Německu. Proto Církev nedostává od státu žádné dotace, svou činnost nemůže financovat ani z majetku, neboť žádný nemá (byl jí zcela odejmut v 70. letech 19. stol. za tzv. kulturního boje). Stát také převzal do svého vlastnictví všechny kostely a církevní budovy postavené před rokem 1905, jejich opravy a údržbu v plném rozsahu hradí. Svatyně a církevní budovy postavené po r. 1905 si musí Církev financovat sama, to znamená, že to leží na bedrech věřících. Katolíci platí roční dobrovolný příspěvek Církvi, z něhož jde část na platy duchovních a laických církevních zaměstnanců, část na nezbytnou administrativu a údržbu budov a část na kněžské semináře. Roční rozpočet katolické církve ve Francii je srovnatelný s rozpočtem 200tisícového města, ačkoliv počet lidí, kteří alespoň v minimální míře mají zájem o její služby (křty, svatby, pohřby), činí téměř 30 milionů. Příjmy z dobrovolných příspěvků věřících jsou doplňovány pravidelnými nedělními sbírkami a poplatky za křty, svatby, pohřby a na mešní intence. Tyto zdroje příjmů však často nestačí, takže je mnoho duchovních, zvláště v dechristianizovaných oblastech střední Francie a pařížského regionu, kteří si musí na živobytí přivydělávat jako pošťáci, prodavači v obchodech, vrátní apod. Řeholní komunity, charitativní organizace a katolické školy se financují samy z poplatků svých klientů nebo mecenášů.

R. Malý

Cenzura pornografie bude odvolána

Jihoafrický parlament debatuje nad novým zákonem, jenž má zrušit dosavadní přísný zákaz pornografie, který byl zaveden za nadvlády bělochů. Pornografie, bělošským režimem opírajícím se o rigorózní kalvínský protestantis-

mus tvrdě stíhaná, prožívá nyní za černošské vlády rychlý rozkvět. Dnes vychází v zemi přes 60 pornomagazínů s celkovým ziskem 150 milionů dolarů.
GN 13/1996

Celibát

Uchování povinného kněžského celibátu v latinské církvi bylo odsouhlaseno II. vatikánským koncilem 2933 hlasy proti 4. To ještě bylo znovu potvrzeno papežem a dvěma synodami biskupů. To je jasná odpověď! Kdo tedy nyní přichází a tvrdí, že ‚v duchu II. vatikánského koncilu‘ je třeba odstranit celibát, ten lže. Jde o čistý a jasný podvod.“

Arcibiskup Johannes Dyba z Fuldy
(Kázání v dómu ve Fuldě 31. 12.1995)

Mohou nemocní na AIDS uzavřít sňatek?

Po dlouhé diskusi na toto téma v Itálii, v níž rigoristé tvrdili, že nikoliv, a umírnění zase hájili s úporností opačné stanovisko, vydala římská Rota (nejvyšší církevní soud) rozhodnutí, že manželství, které je uzavřeno snoubenci, z nichž jeden je nemocný na AIDS, je platné pouze tehdy, když zdravý partner je o této skutečnosti předem informován a se sňatkem souhlasí při plném vědomí všech důsledků. Zatají-li nemocná strana před sňatkem tuto skutečnost, je manželství neplatné. Tolik strohá řeč zákona. Člen Roty Massimo Mingardi však upozorňuje, že kněží, pokud vědí o tom, že jeden z žadatelů církevního sňatku je nemocen na AIDS, by měli odmítat tomuto manželství požehnat, neboť osoba takto nemocná těžce hřeší, jestliže svým sňatkem ohrožuje možnosti (spíše pravděpodobnosti) nákazy svého manželského partnera a děti, které by z tohoto manželství případně vzešly.

Tag des Herrn 13/1996
překl. -rm-

Jehovisté posunuli „konec světa“ na neurčito

Známa sekta Svědků Jehovových, jež předpovídala dosud konec světa a příchod Kristova království v souvislosti s biblickou bitvou u Harmagedonu vždy na konkrétní rok, a dokonce den, posunula tento termín na neurčito. Poprvé předpověděli onu událost na rok 1914, když se tak nestalo, stanovili rok 1975, když to opět nevyšlo, tak prohlásili, že by se toho měli dožít krátce před smrtí příslušníci generace narozené kolem r. 1914. Teď to opět posunuli a prohlásili konec světa za neznámý.

Glaube und Kirche 12/1995

Těžké poměry v Rusku

Podle německého katolického týdeníku Tag des Herrn rostou v Rusku základní pravoslavné církevní školy jako houby po dešti. Nemají ale nárok na přežití, pokud neseženou sponzora z některé západní země. Stát jim nedá ani rubl. Rodiče platí školné, které je ale velmi obtížné vybírat, když rodiče sami častokrát nedostávají mzdu. Dnes již více než polovina ruských podniků svým zaměstnancům někdy i celý rok nic neplatí s odůvodněním, že nemají peníze a že jim zaplatí příště. Odbudou je nějakými dávkami v naturáliích. Redakce Tag des Herrn uveřejnila rozhovor s ředitelem pravoslavné základní školy ve městě Tutajev ve středním Rusku, Vladimírem Tišinem. Ten řekl, že v situaci, kdy většina rodičů jeho žáků, jejichž počet činí 252, za svou práci nedostává plat a musí se živit, aby vůbec rodiny nasýtili, zahrádkařením nebo příležitostným obchodem, si nemůže dovolit požadovat školné. Upozornil současně, že pokud se do konce školního roku nenajde na Západě mecenáš, který by alespoň na příští školní rok školu finančně podržel, v červnu končí a bude ji muset uzavřít. Pravoslavné biskupství peníze na provoz školy nemá. Aby vůbec mohla škola fungovat, musela se zříct veškerého moderního vybavení, pro dnešní výuku nezbytného. Tataž situace je prakticky ve všech církevních školách v Rusku: pravoslavných, katolických, evangelických i židovských.

R. Malý

Liberalismus je největším zlem

Rozhovor s P. Danielem Angem, vůdcem francouzských charizmatiků

P. Daniel Ange je po věhlasném Abbé Pierrovi nejznámějším katolickým knězem ve Francii. Hlásí se k charizmatické obnově, r. 1984 založil evangelizační školu „Jeunesse-Lumière“. Mnozí z aktivistů charizmatické obnovy přijímali s upokojením současný vnitrocírkevní liberalismus a modernismus. Tím větším překvapením bylo nedávné interview Abbé Daniela časopisu „La Neff“, které přetiskl německý „Information St. Petri“. Vyjímáme z něho:

Otče Danieli, co považujete dnes za největší nebezpečí pro Církev?

„Podle mého názoru je to naprosto jednoznačně liberalismus. Ten je podle mne horší a nebezpečnější než nacismus a komunismus, protože je skrytější, vtíravější a dovede lépe zakrývat své skutečné cíle. Přesto i on ve svých důsledcích vede k totalitarismu, jak o tom mluví Jan Pavel II. v encyklice ‚Evangeliū vitae‘. Tváří v tvář této hrozbě převažuje v Církvi bohužel nedostatek jasného pohledu a především nedostatek odvahy. Jedinou osobou, která dnes má jasný a prorocký vhled do věcí a současně i odvahu jít proti proudu, je papež Jan Pavel II.“

Mluvíte o liberalismu. Jak vidíte jeho vliv v Církvi?

„Teologický a morální liberalismus je s jistotou to, nač je Církev už od II. vatikánského koncilu nemocná. On - abych tak řekl - podminovává víru zevnitř. Okultismus například může proto slavit takové úspěchy, poněvadž víra křesťanů je podminována, tak jako ve 4. století byla víra křesťanů v severní Africe vykuchána arianismem, proto islám neměl žádné problémy ji zničit.

Já musím na základě zkušenosti s pravoslavnými říci toto: Hlavní překážkou ekumenické spolupráce s pravoslavnými není papežský primát, jak se obecně udává, ale teologický liberalismus. Pravoslavní nedovedou pochopit, jak je možné, že se na našich fakultách a seminářích učí vyslovené bludy a že biskup může zcela veřejně zastávat stanovisko, které je ve zjevném rozporu s naukou Církve. Nicméně biskupem, který navzdory všem těžkostem a protivenstvím hájí tradiční nauku Církve, je biskup římský, papež.“

Jaké negativní účinky má podle vás liberalismus ve společnosti?

„Psal jsem o tom už ve své knize, která teď vyšla. Jsou to hlavně útoky proti pravdě, lásce a člověku. Papež Jan Pavel to nazývá ‚kulturou smrti‘. Tato kultura smrti dnes ovládá celý Západ. Její součástí se stala lež, která je obzvlášť nestoudná a hanebná ve způsobu, jak se dnes prezentuje boj proti AIDS. Vede se lživá kampaň ve prospěch prezervativu a nikdo se neodvážá říct, že on vůbec není stoprocentním ochranným prostředkem, mlčí se o tom, že tím je pouze a jedině pohlavní zdrženlivost a sex až v manželství. Od sekt až k okultismu, od sexuální nekázně až k drogám - to všechno je jedna a tatáž duchovní prázdnota, na niž naše dnešní masmédií přeplněná civilizace není schopna dát žádnou odpověď. Chtěl bych v první řadě bít na poplach... Za tím vším stojí jasná a rozhodná vůle zničit člověka, život a pravou lásku. Není těžké uhodnout, že mám na mysli ruku ďábla, která to všechno inscenuje, ti, kdo mu slouží jako nástroje, si toho často vůbec nejsou vědomi.

Ale abych nebyl jen zamračeným škarohlídem, musím dodat, že je to v dnešní době Duch svatý, který proti těmto smrtícím virům už vyvolal uprostřed naší společnosti dostatečně silné obranné protilátky. Záleží na nové generaci, která teď vstupuje do života, aby se jich zcela chopila. A já věřím, že ona tak učiní, známky toho se projevují zcela zřejmě.“

Přel. R. Malý

Jak se zrodila pornografie

Pornografie s celou svou zřůdností se nezrodila přes noc, ale postupně. Vyvíjela se pozvolnými kroky až k současné podobě. Její počátky jsou spojeny se jmény amerických podnikatelů Reubana Sturmana a Teddyho Rothsteina v New Yorku. K nim se okamžitě přidal Mickey Zaffarno, pozdější kápo známé mafiánské rodiny Colombo. Bylo to na konci padesátých let, kdy tento podnikatelský trust se rozhodl vsadit na obchod s lidskou nahotou a eroti-

kou. Souviselo to především s propagandou, šířenou zejména zednářskými lóžemi, že sex má být „osvobozen“ a katolická církev zlikvidována uvolněním všech mravních zábran v oblasti sexu a odbouráním studu. Sturman, Rothstein a Zaffarno začali produkovat ve velkém knížky a krátkometrážní filmy pornografického obsahu. Za tím účelem zakládali kina a knihkupectví po celých USA, což jim vyneslo okamžitý zisk několika set milionů dolarů.

Tehdejší Kennedyho vláda rozpoznala nebezpečí a přesně v duchu tehdy platných zákonů zakročila. Sturmanovi a dalším byl tento druh podnikání úředně zakázán pod hrozbou vězení. Mnoho knihkupectví a kin produkujících porno bylo zavřeno.

Situace se změnila po zavraždění Kennedyho r. 1963 a nástupu Johnsona do úřadu prezidenta USA. Jeho administrativa posuzovala tyto věci s větší blahosklonností než předchozí Kennedyho. To ovlivnilo i Nejvyšší soud USA, který r. 1967 rozhodl ve prospěch svobodného šíření pornografie a zrušil celou řadu rozsudků vězení a peněžitých pokut za promítání pornofilmů a prodej erotické literatury. Později, v r. 1971 vládní Komise proti nemravnosti a pornografii vydala velice překvapivé rozhodnutí, že prý „pornografie nemá žádný vliv na lidské chování“. To umožnilo natočit první celovečerní pornografický film pod názvem „Deep Throat“, jenž se stal senzací. Promítán byl nejen v kinech, ale i v televizi. Konzorcia producentů pornografie rostla jak houby po dešti - a to nejen v USA, nýbrž i v Kanadě, Japonsku a Západní Evropě.

Hluboce nábožensky založení prezidenti Carter a později Reagan usilovali upřímně o zákaz nebo alespoň omezení pornografie, ale nedosáhli ničeho. Americkým úřadům se jen podařilo dostat za mříže většinu bossů pornografického průmyslu a nechat sledovat tyto aktivity FBI, ale nic víc. Navíc podnikatelé s pornografií se dostali do vězení ne za šíření nemravnosti, ale za daňové podvody a vraždy, když se pokoušeli vyřizovat si mezi sebou navzájem osobní účty.

Rozšíření pornografie velice napomohla i tzv. sexuální revoluce mládeže, reprezentovaná hnutími hippies apod. To nevzniklo spontánně, ale bylo záměrně vyprovokováno jako údajný „hlas lidu“, zejména se mělo jednat o „hlas mladé generace“. Bylo by zásadní chybou se domnívat, že pornografie a vůbec celkově uvolněná sexuální morálka je výsledkem nějakého přirozeného vývoje a přirozeného požadavku občanů. Nikoliv, jde o uměle vyvolaný jev v zájmu jistého typu lidí, kteří v tom viděli snadnou příležitost k rychlému zbohatnutí, a také v zájmu odpůrců zjevené pravdy Kristovy, kteří již ve třicátých letech v zednářských lóžích programovali uvolnění sexuální morálky za účelem likvidace křesťanství. To všechno dokazuje kniha amerického autora Davida Alexandra Scotta „Pornografie“, která před nedávnem vyšla v USA a byla již přeložena do jiných jazyků, mimo jiné i do polštiny. Doufejme, že se

brzy objeví i na našem knižním trhu, bylo by to velmi žádoucí, neboť mnoha lidem - i věřícím - by se otevřely oči.

Radomír Malý

O katolickém mnichovanství

Príslušná komise francouzského episkopátu schválila nedávno používání kondomu při souloži jako mravně dovolené, neboť prý chrání před AIDS. Kardinál Ratzinger, který je prefektem Kongregace pro nauku víry v Římě, se k tomu vyjádřil velice trefně. Řekl, že prohlásit kondom za povolený proto, poněvadž prý chrání před AIDS, je totéž jako prohlásit za povolené užití rukavic při loupeži, neboť chrání před zatčením. Velký teolog Ratzinger opět prokázal svůj pověstný smysl pro logiku a přesné myšlení. Je-li loupež hříchem, tak padají všechny diskuse o mravní dovolenosti či nedovolenosti užití rukavic. Hřích zůstává stejný s rukavicemi i bez nich. Stejně je tomu s kondomem. Je-li mimomanželský sex hříchem (a o ten tu jde, neboť manželé sobě věrní se AIDS obávat nemusí), potom se stává každá diskuse o kondomu zbytečnou. Tak jako před zatčením nechrání rukavice, nýbrž poctivost, která nedovoluje loupit a krást, tak ani před AIDS nechrání kondom (jenž, nota bene, jak dokazují lékaři, spolehlivou fyzickou ochranu neposkytuje), ale řádný život manželské věrnosti.

Dokument francouzského episkopátu je další v sérii našeho křesťanského „mnichovanství“, tj. výprodeje principů křesťanské civilizace, ústupu před zcela protikřesťanskými hodnotami tohoto světa, kapitulace před zlem á la evropské velmoci v Mnichově před Hitlerem. Navzdory tomu, že Ježíš Kristus říká o svém království jasně, že není z tohoto světa, a proto svět bude Jeho učedníky až do konce světa nenávidět, usilují - jak se zdá - právě ti, kdo se za Kristovy učedníky považují, o pravý opak: aby je svět miloval, tj. zahrnoval svou přízní, aby chválil jejich „toleranci a modernost“

Příliš snadno a rychle si právě katolíci zvykli chápat „aggiornamento“ papeže Jana XXIII. jako „přizpůsobení se“, ačkoliv velký papež Roncalli nikdy nic takového nezamýšlel, neboť aggiornamento znamená „zdnešnění“, nikoli přizpůsobení. V přesném slova smyslu - a o to papeži Janovi šlo - se jednalo a jedná o hlásání pravd víry dnešní řečí a dnešními prostředky, to znamená z pastoračního hlediska volit moderní jazykovou formu, které současníci rozumějí, a využívat k tomu nejmodernější mediální techniku, to jest televizi, rozhlas, video, tisk v masovém nákladu atd. Tak rozuměl papež Jan XXIII. aggiornamento, jiný význam tohoto slova nemohl mít na zřeteli, zcela určitě ne žádné přizpůsobení se modernímu bezbožeckému myšlenkovému proudu. Kde v Novém zákoně hovoří Kristus Pán o „přizpůsobení se“? Marně bychom hledali. Naopak bychom našli velmi často výzvy k odporu, sv. Pavel

dokonce nabádá **nepřizpůsobovat** se bezbožnému světu. Může se vůbec křesťan přizpůsobit? V čem?

Samozřejmě je mimo jakoukoliv diskusi přizpůsobení vědeckotechnickému pokroku. Tomu Církev nikdy nebránila a nebojovala proti němu, pokud nebyl motivován morálkou, která se lišila od křesťanských principů. Katolické duchovenstvo k vědeckotechnickému pokroku přispělo nemalou měrou - františkán Roger Bacon ve 13. století vynalezl brýle, český premonstrát Prokop Diviš v 18. stol. bleskosvod atd. Kdo z dnešních katolíků by odmítal používat takové vymoženosti techniky, jako jsou trysková letadla, komputery nebo mobilní telefony, zcela určitě by se nesetkal se souhlasem církevních autorit, spíš naopak. Vědeckotechnický pokrok je přece dílem lidského rozumu a tím de facto oslavou Boží moudrosti, která ho stvořila.

Problém tkví samozřejmě v něčem úplně jiném. Ne ve vědeckotechnickém pokroku, ale v celkovém náboženském a mravním klimatu. Konkrétně: ještě před čtyřiceti lety byla pornografie i v těch nejsvobodnějších zemích trestně stíhána. Dnes je považována za jeden z charakteristických znaků svobodného projevu, mimomanželský sex byl odtabuizován, není už hanbou a předmětem morálního odsouzení jako kdysi. Má Církev právo - neřku-li „povinnost“ - se „přizpůsobit“? Mají pravdu signatáři rakouského a německého manifestu „My jsme Církev“, kteří požadují, aby Církev v duchu dnešní doby považovala mimomanželský sex za bezhříšný (případně jen za bezvýznamnou lapálii) a povolila i notoricky známým smilníkům přistupovat ke stolu Páně, nebo má pravdu papež Jan Pavel II., který hlásá dosavadní katolickou morálku, dle výroku sv. Pavla „vhod či nevhod“? Mají pravdu titíž signatáři, kteří se přimlouvají - opět v duchu dnešní doby, kdy byly nejprve v komunistických, později v demokratických státech uzákoněny vraždy nenarozených dětí - za „shovívavost“ vůči ženám, které přistupují k potratu, nebo Jan Pavel II., který spolu s aktivisty na obranu nenarozeného života na celém světě neúnavně prohlašuje interrupce za surové a bestiální vraždy?

Odpověď na tuto otázku vyslovili mnohokrát a mnoha způsoby umělci. Český katolický básník a dramatik Václav Renč, vězeň komunistických koncentráků, vložil v svých Pašijích do úst Ježíši Kristu na Pilátovu otázku po pravdě tato slova: „Od pravdy jsou nejvíce vzdáleni ti, kteří mají moc.“ Intuice lidstva, jeho mravní povědomí, dané každému člověku Stvořitelem, ukazuje na to, že pravdou je to, co je pronásledováno a odmítáno právě mocnými tohoto světa. Dnes jsme svědky toho, že ekonomičtí i političtí vládcové prosazují interrupce i na mezinárodních fórech, prostřednictvím OSN apod. Pornografie a násilí v televizi je považováno za uplatnění práva svobodného projevu. Odpůrci těchto špatností jsou naopak zatýkáni a odsuzováni do vězení. V USA si odpykali několikaleté tresty v kriminálech protipotratoví aktivisté Joan Andrewsová-Bellová a Randy Terry, jejichž jediná „vina“ spočívala v nenásilných manifestacích před potratovými klinikami, čímž prý „bránili“ ve vstupu

do tohoto vražedného zařízení. Ve Francii čeká na výsledek odvolacího řízení vzácný a svatý kněz Gérard Calvet, opat benediktinského kláštera v Le Barroux, který byl odsouzen soudem nejnižší instance k několikaměsíčnímu vězení nepodmíněně jen proto, protože se nechal spolu s dalšími přáteli připoutat řetězy v potratové komoře na protest proti těmto vraždám nejbezbrannějších bytostí, kde se modlil a zpíval žalmy v intencích nenarozených dětí i jejich katů. Těmito případy se Amnesty International a další organizace, které sledují dodržování lidských práv ve světě, nezabývají a dobře vědí, proč. Narazili by u mocných tohoto světa ve vlastních, demokratických státech.

Halasné požadavky „liberalizace“ uvnitř Církve, uvolnění prý „přísné“ a „nelidské“ sexuální morálky, vedou naopak k rozsáhlé reklamě masmédií ve prospěch jejich iniciátorů. Ti se stávají okamžitě „hvězdami“, jsou oslavováni málem jako hrdinové, kteří mají „odvahu“ vzepřít se papežově autoritě, potažmo autoritě katolické Tradice. Mediální kampaň ve prospěch těchto lidí je tak zaslepující, že málokoho z jejich konzumentů napadne položit si otázku: „Co vlastně riskují autoři manifestu ‚My jsme Církev‘ atd.?“ Maximálně církevní tresty, které na ně uvalí Ratzingerova Kongregace pro nauku víry. Jelikož ale papež nemá vojsko ani policii (bezděčně napadá člověka známá Stalinova posměšná otázka „Kolik divizí má papež?“), mohou se tomu jenom smát. Ze strany státní moci jim nehrozí absolutně nic, ze strany vlivných deníků, televize a rozhlasu oslavné vynášení, zatímco zastánci papeže a katolické nauky jsou vlivnými masmédií buď ignorováni, nebo napadáni a zesměšňováni jako „fundamentalisté“, „integristé“ apod., a když se pokusí svá stanoviska převést do konkrétních činů, například do akcí proti vraždám nenarozených, mohou se snadno dočkat soudů a vězení.

Takže... kde je vlastně pravda? Tam, kde byla vždycky: na straně nekompromisního a nerozmělněného znění Kristova Evangelia, na straně pravé katolické nauky. Na té straně, která byla vždy a za všech okolností v dějinách pronásledována, katolický středověk z toho nevyjímaje, což dosvědčují osudy sv. Františka z Assisi, sv. Jany z Arku, sv. Ignáce z Loyoly, sv. Jana z Boha, sv. Terezie z Avily, sv. Jana od Kříže a mnoha dalších světců. Naopak pravda není tam, kde jde o zcela zřejmé rozměšňování a zředování Kristova evangelia ve prospěch pohodlnější cesty. Není na straně těch, kdo se chtějí „přizpůsobit“

Komu se to vlastně chtějí „přizpůsobit“? Požadavky uvolnění sexuální morálky zazněly poprvé v osvícenské éře u Voltaira a Rousseaua, ideových původců Velké francouzské revoluce, která vyústila v krvavou bezbožeckou diktaturu a totalitu, jíž padly za oběť tisíce katolických duchovních i laiků. Chtějí se „přizpůsobit“ západnímu liberalismu s jeho svobodou a lidskými právy. To jsou sice pozitivní hodnoty, nikoli však v tom smyslu, jak se dnes předkládají. Svoboda a lidská práva, pokud nevycházejí z Evangelia a křesťanských principů, pokud ignorují otázku pravdy a jejího poctivého hledání, vedou při praktickém uplatnění pouze ke lhostejnému konzumismu, který se

lehko může zvrtnout v krvavou totalitu á la jakobínská diktatura Francouzské revoluce. V současnosti můžeme pozorovat symptomy tohoto právě u problematiky ochrany nenarozených dětí. Západní liberalismus převzal ne náhodou od svého údajně největšího nepřítele, bezbožeckého komunismu, uvolnění potratových zákonů, čímž dokázal, že tento zločinecký systém je mu ve skutečnosti bližší než katolická tradice a křesťanská civilizace. Papež Jan Pavel II. v encyklice „Evangelium vitae“ plným právem toto nazývá pokrytectvím.

Všechny požadavky církevních samozvaných reformátorů ve směru „zlidštění“ sexuální morálky katolické církve apod., i když je jisté, že mnozí to myslí poctivě a upřímně, nelze při nejlepší vůli charakterizovat jinak než jako výprodej Evangelia a katolické Tradice ve prospěch falešného a scestného ideálu přizpůsobení se. Komu? Vládnoucímu bezbožeckému liberalismu, který se netají svým záměrem likvidovat katolickou církev jejím rozpuštěním v jakémsi všenáboženském kotli New Age, v jakémsi univerzálním náboženství, jež by vyhovovalo všem. Nic nového. To už před více než 200 lety bylo připravováno v zednářských lóžích. I když teď snad není na programu krvavé pronásledování věrných katolíků, logicky a nutně tato cesta k němu povede, jak dokazují příklady Francouzské revoluce, Mazziniho povstání v Římě a španělské komunozednářské diktatury třicátých let. Konflikty ve věci interrupcí jsou toho prvním signálem.

Ochranou proti tomu může být jediné důsledné hájení pravd víry a morálky i za cenu konfliktů. Cesta iniciativy „My jsme Církev“ apod. je katolickým mnichovanstvím, výprodejem vlastních zásad, neměnné pravdy Kristovy. Fakt, že Mnichov Hitlerovu agresi nezastavil, ale naopak ještě uspíšil, by měl současně katolíky varovat.

Radomír Malý

„Pro lásku Boží, zřídte si nějaký filtr, nebo vás to smetí ze Západu úplně zavalí...“

Czesław Miłosz, polský spisovatel žijící v USA,
nositel Nobelovy ceny

Diskriminace existuje!

Pod tímto titulem uvádí v polském týdeníku *Lad* publicista Jan Jackowski fakta, jež dokazují reálnou diskriminaci katolíků. První a základní údaj zní: Celkový procentuální podíl katolického vysílání ve všech rozhlasových stanicích Polska činí 0,8 procenta, u televize jen 0,5 procenta. Autor se ptá: Je snad katolíků v Polsku jen jedno, nebo dokonce půl procenta?

S Církví se bojuje především obviňováním, že je „málo liberální“ Ve skutečnosti jde o snahu vnutit Církvi jako normu věroučný a mravní relativismus.

Tvrdí se, že v současném světě je normou pochybnost a proto se jí prý musí přizpůsobit i Církev. Pokud tak neučiní, nemá nárok na plnoprávnou účast na mediálním trhu.

Jackowski připomíná, že s těmito argumenty vystupoval proti křesťanům v pohanské Římské říši také Nero, který tím zdůvodňoval jejich krvavé pronásledování. Římské císařství bylo přece také „tolerantní“ V Pantheonu mohl mít každý z pohanských bohů svůj oltář, tolerováni byli i židé se svým přísným monoteismem, jenom ne křesťané. Nikoli proto, že by sami byli netolerantní, ale proto, že nebyli ochotni přijmout takovou toleranci, která znamená lhostejnost, relativismus a skepticismus ve věcech poznání pravdy a morálních zásad. Prvotní křesťané skutečně nebyli tolerantní k takovým jevům jako surové nakládání s otroky a jejich pokládání za pouhou věc a nikoli lidské bytosti, k sexuálním zvrácenostem a požitkářskému způsobu života, právě tak jako dnešní Církev si nemůže dovolit toleranci k potratům, eutanazii a pornografii. Kdyby v tomto povolila, změnilo by se mnohé... její účast ve světě sdělovacích prostředků by byla mnohem větší, ustaly by útoky. Nabídky „dialogu“ ze strany liberálů a marxistů nesledují nic jiného, než aby Církev slevila z těchto principů. Tím by ovšem přestala být Církví. Tento akt by se rovnal její sebevraždě.

Dále autor považuje za hanbu Poláků, že pornografická periodika vycházejí v milionovém nákladu. Není hanbou to, že je někdo vydává, ale to, že je lidé kupují.

Závěr: Nejsou snad tyto polské skutečnosti totožné s našimi? Střet současného liberálního a katolického světa je celosvětový.

R. Malý

Proč nedostatek kněžských povolání?

Německý katolický rodinný časopis „Information FMG“ ve svém nejnovějším 58. čísle upozorňuje na poslední divadelní hit německé jazykové oblasti. Je jím kus „Co se tu nazývá láskou?“. Salcburský arcibiskup mons. Eder charakterizoval tuto hru slovy: „V celém představení nejde o nic jiného než o svádění k sexuální rozkoši za každou cenu a k perversi. Při čtení textu nelze nepociťovat hnus.“

Přesto německý a rakouský katolický skauting mládeži tuto hru nadšeně doporučují, dokonce už od 13 let. Vůbec jim nevadí, že je zde vynášena jako pozitivní hodnota manželská nevěra, mimomanželský sex za každou cenu a nestydatý exhibicionismus. Taktéž i jiné katolické mládežnické organizace hru vychvalují.

Zmíněný časopis doslova píše: „Kdo se potom diví, že počet rozvodů i církevně uzavřených manželství stoupá a že naši biskupové v důsledku hrozného nedostatku kněží hledají náhradní řešení? Kdo z této katolické mládeže

může ještě slyšet Boží volání ke kněžskému a řeholnímu životu, k životu v celibátu, když jsou i katolickými organizacemi vedeni k přesvědčení, že sexuální rozkoš za každou cenu je málem nejdůležitější hodnotou, když toto slyší i na katolických školách v hodinách tzv. sexuální výchovy? A ještě je třeba se ptát, kolik z těch, které Bůh vyvolil ke kněžskému nebo řeholnímu stavu, bylo zabito už v mateřském lůně?“

Radomír Malý

Čísla varují

Nacistický režim za dvanáct let své existence připravil o život 10 milionů nevinných lidských bytostí v koncentračních táborech, na popravištích a při likvidačních akcích. Komunistický režim na celém světě za sedmdesát let své existence způsobil stejným způsobem a ve stejných zařízeních smrt 200 milionům nevinných lidí. Podle zprávy OSN v uplynulém roce bylo na celém světě provedeno minimálně 45 milionů legálních interrupcí. Počítejme: nacisté za deset let povraždili zhruba 10 milionů nevinných lidí v průměru, komunisté za tutéž dobu v průměru více než 20 milionů. Legální potraty znamenají v průměru za deset let smrt téměř půl miliardy nevinných lidských bytostí. Je snad zapotřebí dalšího komentáře?

R. Malý

Zednáři pobouření

Nový velmistr ústřední pařížské zednářské lóže, nazývající se Velký východ, Jacques Lafouge, odsoudil církevní pohřeb zesnulého francouzského prezidenta Françoise Mitteranda. Prohlásil, že „taková situace směřuje proti laickému charakteru francouzského státu, a proto je nepřijatelná“. Dále řekl, že prý „existují jiné formy vzdání pocty republikánské tradici“. Předpověděl v nejbližších dnech akce na údajnou obranu laického charakteru státu.

GN 11. 2. 1996, přel. R. Malý

Perzekuce katolíků v Číně

Čínská policie zesílila represe proti pravověrným katolíkům, kteří zůstávají věni Římu a nenáleží k tzv. Vlasteneckému sdružení čínských katolíků. Podle zprávy z Hongkongu došlo k zatčení několika desítek kněží a věřících, z nichž většina byla propuštěna na kauci, nicméně dosud je neznámý osud dvou řádových sester. Stovky a tisíce dalších Římu věrných katolíků bylo vyslýcháno, což se týkalo hlavně diecézí Bao-ding, Xianxian a Lanfang. Zesílená perzekuce souvisí s nedávnou poutí Římu věrných katolíků do mariánského poutního místa Donglu, jíž se zúčastnilo cca 50 tisíc osob. Protože svatyně je v rukou tzv. Vlasteneckého sdružení, shromáždili se pravověrní katolíci na náměstí před chrámem, kde celebroidli mši svatou tři biskupové a sto deset

kněží. Policie při výslechu požadovala informace o účastnících a zároveň vyvíjela na vyslýchané nátlak, aby přestoupili k Vlasteneckému sdružení.

GN 11.2.1996, přel. R. Malý

Vězení pro odpůrce interrupcí

Vysoké tresty vězení vynesl soud ve francouzském Valenciennes proti deseti členům protipotratové skupiny, která v říjnu loňského roku znemožnila provoz interrupčního oddělení místní nemocnice. V čele této skupiny stál sám místoředitel nemocnice, dr. Xavier Dousseau, který dostal 18 měsíců vězení nepodmíněně, ostatní od šesti měsíců do jednoho roku. Je to již druhý interrupční proces. Loňského roku proběhl podobný v Grenoblu, kde byl odsouzen do vězení opat Gérard Calvet z Le Baroux.

GN 28. 1. 1996, přel. R. Malý

Náboženské nadšení v Číně

Povinné interrupce, umírající děti v sirotčincích a ustavičné porušování základních lidských práv jsou v Číně na denním pořádku. Přesto však, jak uvádí ředitel Čínského centra v Německu, P. Roman Malek, dochází právě v posledních letech k prudkému vzrůstu konverzí ke křesťanství. Počet křesťanů všech vyznání vzrůstá v Číně ročně zhruba o milion. I mezi členy komunistické strany jsou věřící křesťané. Vzrůst počtu věřících dělá vážné starosti i komunistickým funkcionářům. Ve stranických dokumentech se stále častěji objevuje výraz „náboženská záplava“. V Hongkongu vycházející časopis „Ženg-ming“ nazývá křesťanství „jedinou z lidu vycházející organizovanou silou, která je schopna být protiváhou komunistické straně“. V hlavním městě Pekingu podle statistických údajů čínských komunistických úřadů stoupl v posledních letech počet křesťanů dvojnásobně, zatímco počet členů komunistické strany poklesl o 45 procent. V anketě na školách velkých měst se téměř 20 procent žáků prohlásilo za věřící, z toho polovina za praktikující. Prameny uvádějí také početní vzrůst vyznavačů buddhismu a islámu, nicméně ten je mnohem menší než početní vzrůst křesťanů.

Tag des Herrn 4. 2. 1996, přel. R. Malý

Starosti sibiřských katolíků

Biskup největší diecéze světa, která sahá od Uralu až k Beringovu moři, se jmenuje Joseph Werth. Je německého původu a sídlí v Novosibirsku, kde má svůj byt i úřad v paneláku jako tisíce prostých ruských občanů. Nedávno poskytl rozhovor týdeníku německých katolíků „Tag des Herrn“ (28. 1. 1996). Uvedl, že celá Sibiř je obrovským misijním územím. Žije zde podle biskupova odhadu zhruba milion katolíků, ačkoliv toto číslo je velmi nepřesné, neboť

stále ještě existuje mnoho katolických rodin německého či polského původu na Sibiři a Dálném východě, které se dosud nesetkaly s katolickým knězem a nemají svou duchovní správu. Biskup Werth proto stále cestuje po diecézi, aby zjistil katolické rodiny. Kněží pocházejí většinou ze zahraničí, ačkoliv v Novosibirsku už funguje seminář. I když si biskup na nedostatek kandidátů nestěžuje, přesto ještě dlouho počet domácích kněží nebude stačit. Opravdovou katastrofou pro ruskou katolickou církev by byla důsledná aplikace zákona o zákazu pobytu cizích misionářů v zemi, kterou nedávno schválil ruský parlament. To by se týkalo nejen kněží, ale též řádových sester, které vedou katechetickou a charitativní činnost.

Biskup Werth též upozornil na absolutní majetkovou nezajištěnost kněží. Nedostávají žádný plat, neexistuje ani církevní daň nebo sbírka. Jen příležitostné milodary, finanční i materiální. Kněží a řeholní sestry nikdy neví, jestli příští den budou mít prostředky na jídlo a na nákup dalších potřebných věcí, žijí ze dne na den. Významnou pomoc pro ně představují dary ze zahraničí. Díky jim mohla katolická církev na Sibiři zřídit v Novosibirsku seminář, v Tomsku domov důchodců a sirotčinec. Další charitativní zařízení se staví.

Radomír Malý

Obrana pravdy je činem bliženské lásky

Arcibiskup italské Bologne, Giacomo Biffi, mnohokrát „šokoval“ italskou veřejnost svými odvážnými, ale pravdivými výroky o úpadku morálky, rozkladném vlivu televize a konformismu mnoha křesťanů. Německý „Information FMG“ zveřejnil ve svém posledním čísle (57/1995) jeho projev k zástupcům Katolické akce, v němž polemizuje s tvrzením, že v zájmu bliženské lásky je údajně třeba rezignovat z jasného stanovení pravdy. Kardinál k tomu poznamenává: „Dnes a denně prožíváme nejhorší agresí v dějinách, která směřuje proti křesťanskému hodnotovému systému, proti křesťanskému názoru na život. Jen naivní a hloupí lidé nejvyššího stupně toto mohou nevidět nebo popírat. Rodina se stala hlavním cílem této agrese. Tomu je třeba se postavit na odpor. Co ale má společenství křesťanů dělat?“

Musí se probudit! Musí si být jasně vědomo, že obrana Bohem zjevené pravdy je základním a nejnutnějším činem bliženské lásky. To je třeba zdůraznit právě teď, v situaci, kdy ďábel, vydávající se za anděla světla a halící se do pláště dobra, nás chce zatlačit do role stanice první pomoci nebo organizace Červeného kříže. Ano, je jistě nutné a záslužné, když katolíci pečují o nemocné, trpící, narkomany, sirotky, chudé atd. Ale toto není první povinností křesťanského společenství.

Uvedu konkrétní příklady: Proč se v Církvi neustále ptáme, jak by měla fungovat pastorece rozvedených, ale vůbec si neklademe otázku, jak ukázat, že rozvod je plodem egoismu, který odporuje Božím záměrům? V diskusích

o potratech neustále připomínáme těžkou situaci svobodné matky, již je nutno porozumět a kterou třeba podpořit. Ano, to je správné. Proč se ale v této souvislosti zároveň bojíme zdůraznit, že potrat je vražda, a tím se pokusit zabránit, aby někteří z našich bratrů a sester upadli do tohoto hříchu? Rádi také hovoříme o povinnosti naší lásky k nemocným na AIDS. Ano, ale proč současně věnujeme tak málo námahy na to, abychom připomenuli, že tato nemoc je plodem života, který odporuje Božímu přikázání? Proč neřekneme, že necudný život nejen ruší tělo, ale též ohrožuje věčnou spásu?

Pán řekl: ‚Vaše řeč budiž ano, ano - ne, ne!‘ Musíme být opravdu schopni ano a ne říct jasně. Mám dojem, že slova Kristova už byla nově formulována: ‚Vaše řeč budiž ano, ano - ano, ano.‘ Není tam přece čtyřikrát ano, ale dvakrát ano a dvakrát ne. Ano máme říci ke všemu krásnému, dobrému a pravdivému, co ve světě potkáváme, ano máme říkat k osobám, které nám jsou svým životem obrazem Krista. Ne máme říkat ke všem omylům, urážkám a hloupostem, které přináší současný kulturní proud.

Často slyšíme: Proč Církev zakazuje to či ono, proč je proti tomu či onomu? Omyl! Církev není proti tomu či onomu. Církev nezakazuje to či ono. Církev pouze tlumočí to, co je objektivní pravdou. Jestliže říká, že potrat je vraždou a zločinem, potom to není proto, že by Církev jako instituce ze svých čistě institucionálních důvodů byla proti potratům, ale proto, poněvadž nám to říká sám lidský rozum a přirozené mravní cítění, pokud není zatemněno egoismem. Že homosexualita je zvráceností stejně jako kleptomanie, exhibicionismus, nekrofilie a pedofilie, není žádným církevním vynálezem, nýbrž pravdou, kterou je možno poznat pouhým zdravým lidským rozumem. Samozřejmě lidé takto postižení mají právo na naši lásku a soucit.

Církev je na prvním místě nevěstou Kristovou, nevěstou Božího Slova (Logos) a světlem národů. Ona je pozemským příbytkem Ducha pravdy. Nemůže si dovolit mluvit hloupé řeči. A zde je drama. Luxus hloupých řečí přenecháváme racionalistům, bezbožeckým filozofům, národním parlamentům (a také evropskému). Církev si to dovolit nesmí, neboť je nevěstou Loga, sídlem pravdy. Nemá žádný smysl se s ní o tom handrkovat. To by bylo třeba přít se nejprve se samotnou pravdou věcí. Pokusme se alespoň jednou číst Boží slovo bez ideologických brýlí a bez snahy učinit je každému příjemné a milé! Boží slovo se snad může ukázat alespoň trochu jako tvrdé.

V listě Římanům (Řím 1,21-32) popisuje sv. Pavel stav lidí bez Krista. Dozvídáme se tam, že Bůh pohanům, kteří odmítli víru v Něho, zatemnil rozum a připustil, aby se klaněli různým bůžkům, aby propadli pohlavním zvrácenostem atd. Nauka sv. Pavla je stále aktuální a jednoznačná. I dnešní morální, kulturní a zákonodárné zvrácenosti jsou důsledkem ztráty zdravého rozumu. Ztráta zdravého rozumu je ale důsledkem ztráty Boha. To je zcela jasné. Nejde vůbec o nějaký církevní problém, ale o to, že Církev nemůže a nesmí jinak

myslet a mluvit než Bůh. Proto působí jen komicky, když se lidé podivují nad tím, že papež se vyslovuje proti homosexualitě.

Na závěr vás všechny naléhavě prosím: Nepřenechávejte svědectví pro pravdu, která vás zachraňuje, mně samotnému! Já nemohu tvářit v tvář postupující korozi Božího díla mlčet, mám povinnost nazývat věci tak, jak jsou, a ne tak, jak se líbí dnešní mentalitě. Pán od nás žádá právě dnes, abychom nebyli ani pohodlní, ani příjemní. To je přesně ta pravá cesta blíženské lásky a milosrdenství, k níž vás vyzývám.“

Přel. R. Malý

Křesťané opouštějí Svatou zemi

„Jestli exodus křesťanů ze Svaté země nebude co nejdříve zastaven, stanou se velmi brzy místa, kde žil a zemřel Kristus, mrtvými pomníky a prázdnými budovami...“, řekl americký františkán Peter Vasko, jeden z tzv. kustodů Svaté země (františkáni pečují v Jeruzalémě o poutníky na svatá místa). Dle Vaskova mínění živá církev při současném tempu emigrace křesťanů z Palestiny zmizí do 65 let. Otec Vasko je zakladatelem tzv. Fundace Svaté země, jejímž cílem má být zastavení exodu křesťanů. Příčinou odchodu křesťanů všech vyznání a rituů z Palestiny je podle Vaska jejich pronásledování jak ze strany židů, tak ze strany mohamedánů. Křesťanům se nedostává stejných podmínek se židy i mohamedány v oblasti lékařské péče; vzdělání a možností získat byt.

Ještě v r. 1960 žilo v Betlémě 80 procent křesťanů a 20 procent mohamedánů, dnes je poměr téměř přesně opačný. V Jeruzalémě - „Svatém městě“ židů, mohamedánů a křesťanů - žije dnes 10.000 křesťanů, což představuje pouhá dvě procenta obyvatelstva. „Většina vyznavačů Kristových nikdy nechtěla opustit místa, kde se narodili a vyrostli, ale nutí je k tomu špatné bytové podmínky a obtíže s nalezením dobré práce“, tvrdí Vasko. Dodal, že izraelské úřady často z politických důvodů uzavírají před Palestinci celé krajiny. Křesťané se potom nemohou dostat do práce, kterou tím ztratí. Na samosprávném palestinském území práci nezískají, neboť tam jsou preferováni muslimové.

Fundace Svaté země usiluje o výstavbu bytových komplexů pro nejpotřebnější a současně o restauraci baziliky Božího hrobu v Jeruzalémě. Cena těchto projektů je odhadována na 6 milionů dolarů.

Gość niedzielný 14. 1. 1996,
přel. -rm-

Vzrůst vyznavačů

Nejrychleji v Rusku vzrůstá římskokatolická církev spolu s letničními křesťany a buddhisty. Oznámila to moskevská agentura „Blagověst-Info“. Počet pravoslavných, baptistů, adventistů a židů v období let 1991-5 vzrostl dvojnásobně,

muslimů pětinásobně, zatímco katolíků šestinásobně. Největší, osminásobný, byl nárůst letničních a buddhistů.

R. 1995 počet vyznavačů ruské pravoslavné církve činil 60 milionů, islámu 23 milionů, buddhismu 2 miliony, judaismu 1 milion a katolicismu 300 tisíc. Evangelická luteránská církev registruje 250 tisíc vyznavačů, baptisté 100 tisíc, letniční 100 tisíc a adventisté 32 tisíc.

Gość niedzielný 14. 1. 1996,
přel. -rm-

Církev má důvěru

Římskokatolická církev se octla na prvním místě mezi institucemi budícími v Itálii největší důvěru obyvatelstva. Oznámilo to italské středisko pro výzkum veřejného mínění CENSIS, podle něhož absolutní důvěru vůči Církvi vyjádřilo 17 procent dotázaných. Na druhém místě se našla prokuratura se 14 procenty, dále odbory, parlament a vláda. Ještě před třemi lety se v tomto průzkumu octla katolická církev na pátém místě.

Z průzkumů CENSIS vyplývá, že víra a zbožnost jsou hodnoty, které by 32 procent italských rodičů chtělo vštípit svým dětem jako první a nejdůležitější hodnoty. 61 procent uvedlo na prvním místě pocit odpovědnosti, další místa zaujaly tolerance, láska, kultura a slušnost. Zhruba 85 procent Italů se domnívá, že hlavní podmínkou šťastného manželství je věrnost.

Gość niedzielný 16.1.1996,
přel. -rm-

Soudní proces se sektou

25. prosince 1995 byl v St. Peterburgu v Rusku zaregistrován Výbor obrany před totalitními sektami. Jeho členy je několik stovek osob, které sekty poškodily. Jako svou první akci plánuje Výbor žalovat Moonovu sektu, nazývající se Společnost pro sjednocení křesťanství, kterou obviňuje z rozbíjení rodin. Agitátoři Moonovi nutí své vyznavače odejít od svých rodin a uzavřít nové manželské svazky. Jihokorejský zakladatel této sekty, Moon sun Myong, se považuje za vtěleného Krista, který má dokončit prý neúspěšnou misi Ježíšovu. Ten údajně zklamal, protože se neoženil - Moon je „poslán“ jeho dílo dokončit.

Gość niedzielný 16. 1. 1996,
přel. -rm-

Podzemní katedrála

Novou katedrálu, zbudovanou 180 m pod zemí a položenou ve vrstvě 15 milionů let staré soli v kolumbijských Andách, posvětil biskup kolumbijského města Zipaquirá Jorge Enrique Jiménez Carvajal. Slavnosti se účastnil i prezi-

dent Ernesto Samper. Stavební práce trvaly čtyři roky. Podle posudku architektů vydrží tato stavba nejméně 300 let.

GN 16. 1. 96, přel. -rm-

Katolíci se nebojí komunistů

„Katolická církev v Rusku se neznepokojuje nedávným vítězstvím komunistů ve volbách,“ řekl Otec Wiktor Barcewicz, salezián, kancléř apoštolské administratury pro katolíky v evropské části Ruska. Uvedl, že ruští komunisté jsou nadměrně zaměstnání spoustou jiných záležitostí, nebudou mít tedy mnoho chuti řešit přednostně otázku katolické církve.

Za nepříznivý signál označil Otec Barcewicz nedávné rozhodnutí ruských úřadů neprodloužit vízum zahraničním misionářům a neudělování víz zahraničním duchovním, kteří chtějí Rusko navštívit. Tak například bylo odepřeno vízum katolickému biskupovi švédského Štöckholmu, který se chtěl účastnit slavnostního otevření semináře v St. Peterburgu. V současné době pracuje v evropské části Ruska 71 kněží a více než 100 řádových sester. Absolutní většina z nich jsou cizinci pocházející ze 16 zemí světa. Pokud jim ruské úřady neprodlouží vízum a přinutí je k odjezdu ze země, bude to znamenat vážné ochromení dosavadní pastorační činnosti.

GN 16. 1. 96, přel. -rm-

Pět ran, z kterých Církev krvácí

(Trnitá cesta švýcarského katolicismu)

Německý biskup Graber, mariánský ctitel, přesvědčený hlasatel fatimského poselství, už v r. 1977 jako moderní „sv. Athanáš“ pranýřoval 5 ran Církve: mizení ducha modlitby, úcty, vědomí hříchu, ducha víry a ducha oběti. Dnes můžeme v případě Švýcarska, ale i u ostatních německy mluvících zemí, formulovat těchto 5 krvácejících ran ještě přesněji. Jsou to: bludná a víru rozkládající teologie na univerzitách, katastrofální nedostatek kněží, nekatolické vyučování náboženství, vzrůstající ztráta svátosti pokání a neúcta k svátosti oltářní.

1. SEBEVĚDOMÁ UNIVERSITNÍ TEOLOGIE

Univerzitní teologie se dnes necítí vázána naukou Církve - jak to např. právem pranýřoval rakouský biskup Dyba. Co všechno se - i když ne od všech teologů - tvrdí, učí, přednáší a dále hlásá od kněží a učitelů náboženství, které oni vychovali... Jmenujme aspoň něco: pochybuje se o vykoupení skrze smírnou smrt Kristovu, Ježíš nezaložil Církev, Ježíš neustanovil svátost kněžství, ba vůbec to nezamýšlel. Proti kněžství žen nemluví žádné teologické důvody. I kdejaká falešná tvrzení o Eucharistii byla hlásána...

„Švýcarský katolický týdeník“ uvádí zprávu o poslední knize Herberta Haaga s názvem „Křesťanům svobodu, zkušenosti a vzdorné naděje“. Co všechno jsme už mohli slyšet od exegetů, podle nichž můžeme bibli považovat za nábožně-poučnou knížku. Papež Pavel VI. jednou bolestně zvolal: „Už se dokonce pokoušejí oloupit Písmo sv. o jeho historický charakter.“ A co všechno se odvažují tvrdit morální teologové? „Manželství bez oddacího listu“ přece nemusíme vždycky považovat za ďáblovu dílo - hlavně když je zde opravdová láska a úmysl zavázat se natrvalo (prof. Gründel, Münchner Kirchenzeitung). A dále: „I homosexuálové si zasluhují v mnohém případě požehnání Církve.“ Těmito svévolnými projevy profesorů, které odporují učení Církve, by se daly naplnit knihy. Herbert Haag a německá teoložka Kath. Ellinger v knížce „Lasst die Liebe walten“ (Nechtejte lásku vládnout) se zastávají homosexuálů a dovolují - prý podle Písma - předmanželské styky, masturbaci aj. V obci Rothrist (kant. Aargau) tamější duch. správce spolu s evangelíky pozval Herberta Haaga na přednášku o těchto nemorálnostech a doporučoval ji všem věřícím ve „Farním listě“

Že v takových případech musí nutně dojít k vážnému napětí s učitelským úřadem Církve, je pochopitelné. Pak se ovšem energicky polemizuje s „římským centralismem“, jak jsme to např. četli v tzv. „Lucernském prohlášení“ Toto prohlášení - elaborát většinou modernistických teologů - označil kardinál Ratzinger jako výraz „narušeného vztahu mezi papežským učitelským úřadem a teologií z německé oblasti“. Biskup Dyba řekl nedávno: „Sotva papež řekne nějaké slovo, už mu odporuje nějaký německý teolog, on přece všechno zná lépe a jako příčinu papežova ‚krátkozrakého pohledu‘ uvádí papežův polský původ.“

Toto zpochybňování a zčásti i rozklad víry je nejvážnější rána, z které Církev osudově krvácí. Právě tato rána zavinila a podnítila mnohé jiné. Okolnost, že teologové na fakultách se cítí sdostatek chráněni, aby mohli rozšiřovat teze a mínění odlišná od učení Církve, je neřád, který by neměl vůbec existovat.

Následky jsou pak stále drastičtější, Církev krvácí stále více a odpovědnost za to mají též biskupové. Copak se nestalo nejednou, že biskupové takové profesory proti výtkám z Říma vzali pod ochranu? (Viz: Alfrink Schillebeeckx a biskup W. Kasper, domáhající se rehabilitace Künga.)

2. NEDOSTATEK KNĚŽÍ - STÁLE HROZIVĚJŠÍ

Jeden z hlavních důvodů: nejistota víry, vycházející z teologických kateder. Arcibiskup z Bamberku Karel Braun řekl, že krize víry je hlavní překážkou kněžských povolání. Jak těžko se může chlapec z dobré katolické rodiny rozhodnout pro kněžství, když stále znovu slyší, že Kristus nechtěl žádné kněze... když v sakristii slyší od pastorálního asistenta říkat ke knězi: „Ty, Tony, dnes nemusíš skoro nic dělat, všechno budu dělat já!“... když český chlapec, který studuje na Katechetickém Institutu v Lucernu (J. P.), po prvním

roce studia musí dát do SKW (katol. novin) článek o neudržitelných poměrech zde, o nevěreckém duchu u švýcarských spolustudentů („křest je pouze formalita“ „Ježíš je v hostii po proměňování jen tehdy přítomen, když člověk tomu nějak věří...“ „vše, co přijde z Říma, je prokletá věc...“ „mně je jedno, zda Ježíš vstal z mrtvých: pracuji jenom pro mír...“ „sundejte už konečně Marii dolů...“) a prohlásit k svému příteli, českému knězi: „Důstojný pane, obávám se, že v tomto semináři přijdu i o zbytek víry, který jsem si uchoval z mládí od mých rodičů...“ Za takové situace by mohl rektor tohoto institutu opakovat výrok docenta na Vysoké teologické škole v Amsterdamu: „Vypadá to zde tak, že místo abychom pěstovali seménka povolání, stali jsme se klinikou na potraty...“ To ani nepřekvapuje, když biskupové i přes opakované protesty z Říma nechají vyučovat i nadále profesory, kteří jsou heretiky, anebo se už oženili. Progresisté ovšem nepřipustí tento důvod: nedostatek víry. Podle nich je vina „amtliche Kirche“, že zavedla „povinný celibát“. Proto bojují za zrušení celibátu, zvl. po odstoupení „jejich biskupa“ a „nositele naděje“, Hans-Jörg Vogla, který tak učinil pro nedodržení celibátu: stal se otcem. Přítelkyně, býv. zaměstnankyně lucernského semináře, mu povila děvčátko. Ještě než H.-J. Vogl odstoupil, připravili mu právě tyto progresisté horké chvíle. V Badenu městský katolický farář veřejně prohlásil, že osobu, kterou už určitou dobu má rád, si bere za ženu, a proto že se vzdává své funkce. Laikové z církevní obce v čele s předsedou-advokátem jej vyzvali, ať neodstupuje, že si přejí a žádají, aby i jako ženatý byl farářem dál. Farář však poukázal, že má příkaz rezignace od biskupa Vogla. Církevní obec nato vyzvala biskupa, aby se dostavil do Badenu na pohovor - k veřejné diskusi. Biskup Vogl, místo aby tuto nehořáznost progresistů odmítl, přišel. Bohudíky, byl pevný, a ženatý farář se musel poděkovat. Jestliže církev v boji o celibát povolí, dosáhne krize vrcholu, jehož následky budou nedožrnné. Uveďme ještě jeden důvod nedostatku kněží: **ministrantky**. Ve švýcarských kostelích mají převahu nad chlapci. V obci pisatele těchto řádků v poměru 10:2. I kdyby byly sebezbožnější, žádný duchovní správce z nich budoucího seminaristu nevychová. Vzpomeňme na fran-tiškána-světce P. Urbana v Praze a jeho „Legio Angeliku“. Z takových ministrantů vyšlo jistě mnoho dobrých kněží.

3. KATOLICKÉ VYUČOVÁNÍ NÁBOŽENSTVÍ: JEHO ZHROUCENÍ

Zatím ještě ve Švýcarsku platí ustanovení biskupské synody o konfesijním vyučování náboženství. Odpovědným biskupem za výchovu mládeže je světlí biskup Martin Gächter. V řadě případů v praxi se však tato zásada nedodr-žuje, zvl. v rodinách smíšených a v obcích, kde jsou katolíci „v diaspoře“, pod záminkou ekumenického sblížení - vlašným katolíkům to vůbec nevadí. Co se dnes pod etiketou katolického vyučování mládeži podává, je jakýsi druh vše-obecné etiky a „přípravy pro život“, daleko vzdálené od solidní výuky v nejdů-ležitějších pravdách víry a mravů. Řezenský biskup Graber o tom kdysi řekl,

že v nových učebnicích náboženství se žákům nabízejí kameny místo chleba. Jak to vypadá s vyučováním katolického náboženství ve Švýcarsku? Bídne, prabídne. Katechismus - ten nový, světový, se vůbec nevyučuje, ani podle zkráceného výtahu. Když vejdete do třídy podívat se na „vaše dítě“, zjistíte, že katechetka s nimi „bastluje“, a na otázku, co to má být, slyšíte: „To je příprava k biřmování: vystřihujeme a malujeme holubičky - Ducha sv. - a s nimi budeme zdobit kostel.“ Podobně i před 1. sv. přijímáním: dělají se ruční práce, tj. křížky z hlíny, které se pak vypalují, potáhnou glazurou atd., ale o svátosti oltární, o důstojné přípravě na přijetí Spasitele nemají ani ponětí. A zpověď? Není přece třeba, „Pán Ježíš nás má i s našimi chybami rád“ a „my máme předtím kající pobožnost - Bussandacht - a hříchy se nám odpustí“. Divíte se pak, že někteří z českých rodičů-uprchlíků své děti z takového „nenáboženského vyučování“ odhlásili a vyučovali je raději doma? - Pisatel těchto řádků měl řadu let na starosti kostel v obci S. v kantonu Aargau jako kostelník. Na dešel advent, a po celou adventní dobu byly pro mládež konány pouze 1x „roráty“. Přišli i dospělí, protože se těšili na adventní mši sv. Byli však hořce zklamáni: kněz vůbec nepřišel, všechno konali laici a nově dosazený „vedoucí obce“, pastorační asistent, který bydlí v budově fary s rodinou a zastupuje faráře. Temný kostel osvětlovaly jen svíce, přišly děti s rodiči i učitelkami, katolické i evangelické. A začaly „roráty“, či lépe New-Age výuka: o příchodu Spasitele ani slovo, zato hodně řečí o „symbolu světla“, děti něco i zazpívaly a pak bylo to hlavní: pohoštění ve spolkové místnosti. A katechetky si pochvalovaly, jak toto „vyučování náboženství“ dobře zvládly.....Tento hrozný stav už ve Švýcarsku trvá celá desetiletí, **věrní katolíci** vidí, že toto je od r. 1965 už **druhá generace**, která byla špatně vyučována a nezná ze svého náboženství ani to nejnutnější o Bohu, o modlitbě, o svátostech. Biskupové dosud v tom nápravu nezjednali, už je stejně pozdě, protože „Basis-Kirche“, vedená progresisty, biskupa vůbec neposlechne. Věrní katolíci se však nechtějí dát smést touto lavinou a hledají záchranu: musí to být kněz v kolárku a sutaně, **ne s kravatou**, stojící stoprocentně za Sv. otcem, ctitel nejsv. Svátosti a Panny Marie... Kde ho najít? Konečně mají úspěch a děkují za to na kolenou Bohu. Jsou to kněží nenápadní, od progresistů ignorovaní, izolovaní, ba i pronásledovaní: členové „Kněžského bratrstva sv. Petra“, kteří mají seminář v Bavorsku ve Wigratztbadu. Celebroují sice latinsky, mají to povoleno sv. Otcem (Motu proprio 1988), čtení i promluvu však vždy v národním jazyku. Žijí vzorně kněžsky a vyučují náboženství přesně tak, jak si katoličtí rodiče přejí... Na fary nejsou připuštěni, progresisté je nesnášejí, jsou nanejvýš trpěni v malém filiálním kostelíčku nebo v opuštěné kapli. Jim to nevadí, mají dost pokory a dovedou nést kříž připravený i vlastními bratry... Ve Švýcarsku jsou to např. P. G. v Baselu, P. B. v Badenu a v Lucernu skvělý P. N. v „Senti-Kirche“ Při jejich bohoslužbách je kostel či kaple plná k prasknutí... před bohoslužbou se zpovídá, skvělé promluvy, výborné vyučování mládeže i dospělých.

P. Gregoire (krycí jméno) v Badenu jednou připravil mládež opravdu **kato-licky** k sv. biřmování - pak přijel světitel - kardinál Gagnon z Kanady. A byla slavná mše sv. pontifikální a sv. biřmování v kapli Sv. Tří Králů nad řekou Limmat... Myslíte, že p. farář z města či aspoň zástupci farní obce - progresisté přišli O. kardinála pozdravit a poděkovat mu za jeho návštěvu? Ale kdepak: nepřišel nikdo! Proč? Byla to přece akce „pod cizí firmou“. Záchrana Švýcarska jistě nepříjde od progresistů, kteří nejsou schopni oběti pro věc Boží, ale od této skupiny lidí, kteří za svoji víru, církev, za Sv. otce, jsou ochotni dát i život... „Noli timere pusillus grex“..... „Neboj se, malé stádce“

4. ÚSTUP SVÁTOSTI POKÁNÍ

Ve Švýcarsku se prakticky nezpovídá. Není to stejně všude platné, je nutné pečlivě rozlišovat. Přijdete-li kteréhokoliv 8. dne v měsíci např. do Eschenbachu (kanton Luzern) nebo ke kněžím z „Bratrstva sv. Petra“ nebo před začátkem české bohoslužby, zjistíte, že se zpovídá dle předpisu a u zpovědnic např. v Einsiedelnu mohou být i dlouhé řady. Vyberete-li si však namátkově nějaký kostel, ve kterém dle „Farního listu“ má kněz sedět ve zpovědnici v sobotu odpoledne či půl hodiny přede mší sv., např. v Zofingenu (kanton Aargau), zjistíte, že tam kněz není, musíte ho shánět a dát mu „impuls“, aby plnil svou povinnost. Tento případ bývá častý u progresistů, jejichž svědomí jim zřejmě „nic neříká“. Za mojí dlouholeté praxe při kostele v obci S. jsem vůbec nezažil případ, že by duch. správce šel **ze svého popudu** do zpovědnice - přede mší sv. Téměř všeobecně je zavedena „Bussandacht“ dvakrát do roka, v postě a v adventě, při ní se zpytuje svědomí povrchně, neúplně, lítost se vzbudí obyčejně modlitbou „Vyznávám se Bohu...“, dělají se různé **vnější úkony** - aby se snad pomohlo hlubší lítosti, např. do drátěného koše před oltářem se házou kameny různé velikosti - jako symbol „hříchů, kterých se zbavujeme“, a nakonec se dá všem „generální absolve“ **bez ohledu na dispozici či indispozici** kajícíka, tj. např. i žijícím v neplatném manželství. Prostí věřící, kterým se neřekne **celá pravda** o svátosti pokání - jsou přesvědčeni, že to mají s Pánem Bohem vyřízeno opět na dalšího půl roku - do příští generální absolve. Že se zde jedná o hrubé porušení kánonu 961 CIC - Církevního zákoníku, je zcela jasné. Dle can. 961 § 1 Nr. 2 se může generální absolve více penitentům udělit jedině tehdy, když je „těžká nouzová situace“ Tato podmínka ve Švýcarsku zatím nenastala a dlouho nenastane: každý druhý občan má zde auto, takže v „případě velkého návalu lidí a nedostatku kněží“ si může zajet **kamkoliv**, pár kilometrů dál, např. do kapucínské kláštera - a zpovědníka má hned. Jak už jsem popsal situaci ve farnosti Zofingen (AG), tam **nikdy nával u zpovědnice nebyl** a dotyčný kněz má na starosti jen 2 kostely (co je to proti ČR, kde kněz mívá více farností a kostelů), a o zpověď zájem žádný... Vinu má na této hrozné situaci duchovní správce sám, protože **nikdy neřekne lidem, že se z těžkých hříchů musí zpovídat**, a proto je uvádí v omyl,

tj. v mínění, že při generální absoluci se odpouštějí též hříchy těžké a že už není nutno se z nich zpovídat. Zajímavé je, že **opak je pravdou**: u zbožného kněze (viz poutní místo Eschenbach) jsem vždycky zažil návaly u všech 4 zpovědníků, a přesto on jim nedával generální absoluci, nýbrž si zavčas zavolal několik reholníků nebo penzistů a problém byl vyřešen. Všichni duchovní, kteří udělují tuto nedovolenou generální absoluci, mají **možnost zavolat si výpomoc**, takže (těch pár lidí, co pravidelně chodí) se mohou vyzpovídat. Správný způsob by byl: „kající pobožnost“ ponechat - jako **přípravu na osobní zpověď**, nedávat žádnou společnou absoluci a **všechny poslat ke zpovědníkům**, protože právě tito lidé se celá léta nezpovídali, jak mně sami mnozí z nich v osobním rozhovoru potvrdili. Smutné ovšem je, že kněz-progresista to ví, ale nic nedělá na odstranění této hrozné situace.

Bez obnovy původní praxe svátosti pokání půjde církev ve Švýcarsku a na západě dál křížovou cestou, kterou si sama takto připravila, až k hořkému konci: k úplnému, i vnějšímu odpadu. Ten **vnitřní už zde je**. Příklad Padre Pia, sedícího většinu dne ve zpovědnici, který za života vyzpovídal přes milion lidí, ukazuje správnou cestu k nápravě.

5. NEÚCTA K SVÁTOSTI OLTÁŘNÍ

Dosáhla nebývalých rozměrů. Prostí věřící si říkají: „Je možné, že biskupové to nevědí... a jestliže vědí, proč nezasáhnou, aby se to obrátilo k lepšímu?“ I tato chyba začíná „od hlavy“.

V odstavci 2 jsme se zmínili o poměrech v lucernském semináři a o výroku jednoho z budoucích katechetů o eucharistii: „Ježíš je v hostii po proměňování jen tehdy přítomen, když člověk tomu nějak věří...“ Tento a jiní katecheté a kněží pak jdou do pastore, nemají v sobě úctu k eucharistickému Kristu a také se ani nesnaží ji vzbudit u druhých. Před léty přišel k nám do farnosti nový kaplan, plný elánu (ve spolcích), ale při sloužení mše sv. hned od počátku jsme viděli, že je to pro něj „divadlo“. Dnes už je farářem, na „divadelnictví“ se nic nezměnilo, ba ještě zhoršilo. Samozřejmě vždy jediné doporučoval věřícím sv. přijímání na ruku, bez ohledu na nebezpečí sakrilegia (svatokrádeže), do úst pak přijímalo u něho jen několik jedinců. **Sakrilegií** za mé kostelnické praxe jsem zažil celou řadu, a to: **a) u kněze, b) u laiků**.

Ad a): Po nástupu na kostelnickou službu jsem v sakristii viděl ve schránce monstranci, vedle ní v menší schránce pozlacenou pyxidu - v ní se uchovávala velká sv. Hostie do monstrance. Jednou pyxidu otevřu a překvapeně zjistím, že je tam velká hostie... Konsekrovaná, či ne? Kněz, který pak přišel, byl jistý, „že je konsekrovaná“ a dal ji do svatostánku. V sakristii prodléval takto Pán Ježíš „inkognito“ asi 3/4 roku, jak jsem zjistil. Později se však stala horší věc. V našem filiálním kostele měl být pohřeb - bývalého pekaře. Pastorálnímu asistentovi (s evangelickým smýšlením) napadlo, že „upraví bohoslužbu“ takto:

zatelefonoval příbuzným zesnulého (bylo mezi nimi hodně evangelíků), ať pro mši sv. nechají u místního pekaře upéci „Abendmahlbrote“. Splněno, donesli na oltář 3 žitné chleby, kvašené. Tedy materie ke mši sv. **neplatná**. Před mší sv. kněz-progresista i jeho pastorační asistent lámali chleby do košíků, jeden větší kus nechali pro kněze. Pšeničné, správné hostie odnesl kněz do sakristie nazpět. Když po mé otázce, zda tuto neplatnou materii chce konsekrovat, odpověď zněla: „ano“, následoval můj protest a otázka, co by na to řekl Pán Ježíš; oba odpověděli: „určitě by nám to schválil, vždyť je to také chléb...“ „Co by na to řekl O. biskup?“ „Nám je to jedno.“ „Je to hrubé porušení liturgických předpisů.“ Pastorační asistent: „Nezajímám se o liturgické předpisy.“ Na moji poslední otázku: „Je možno, aby kněz šel s těžkým hříchem k oltáři?“ už jsem odpověď nedostal. Oba dva sakrilegium dokonali - i přes upozornění a protest. Abychom takovým hrozným věcem do budoucna předešli, napsali jsme dopis O. biskupovi. Byl nemocný, převzal to jeho sekretář, který však tohoto neplatně celebrujícího kněze bral v ochranu... takže se mnoho nezměnilo: v dalších případech tento duchovní celebrou opět neplatně proto, že podstatně změnil konsekrační slova... a toto se stalo např. **při prvním sv. přijímání dětí**. Bez komentáře..... Toto je jen malý výsek z mnoha případů, které jsem při mé praxi zažil a mne šokovaly. Hlavně to, že děti nedostaly Krista Pána ani při prvním sv. přijímání - **vinou modernisty, který si dělá u oltáře, co chce**. Myslel jsem, že takové případy se dějí jenom v naší nešťastné farnosti. Chyba lávky! Při rekolekci kostelníků z celého kantonu Aargau jsme si vyměňovali zkušenosti a tu se dovídám, že i v jiných obcích se stala podobná sakrilegia, např. v kapli sv. Petra v Lucernu.

Případ dne 26. 12. 1995 v Aargau: v tento den jsme měli mít českou mši sv. v kryptě farního kostela. Přišel jsem dříve. Před kostelem na zmrzlé zemi vidím pohozenou hostii - mohla být konsekrovaná. S úctou ji беру a dávám na správné místo... Byla pravděpodobně konsekrovaná, protože švýcarský kostelník mi potvrdil, že všechny neproměněné má pečlivě uschované. Jak se dostala na zem? Někdo den předtím - na Boží Hod - přijímal „na ruku“, nevěděl, „co s tím“, a pak sv. Hostii pohodil venku.

Ad b): U laiků jsme svědky mnohých sakrilegií z nevědomosti a nedostatku živé víry i z vlažného svědomí. Spoluvinen je však na prvním místě opět kněz-modernista. Jsou to mnohá sv. přijímání ve stavu těžkého hříchu, když vlažný věřící se po generální absoluci z těchto hříchů celá léta nezpovídá. Rovněž tak nedisponovaný, např. žijící v neplatném manželství. Velkou vinu má katolický duchovní, který ví, že v kostele je např. polovina evangelíků (při pohřbech, katol. bohosl. v evang. kostele, při ekumen. společ. pobožnostech) a on jim dovolí, ba dokonce je i vyzve, aby přistoupili k přijetí Těla Kristova, „vždyť dobrý Spasitel proti tomu nic nebude mít...“ Takový kněz ví, že se staví proti liturgickým předpisům, svědomí má otupělé, je mu to jedno. Mnoho

případů zneuctění Nejsv. Svátosti je zaviněno přijímáním na ruku. Vím, že o tom proběhla diskuse v Katolickém týdeníku v r. 1995, četl jsem to. Prosím všechny v ČR: „Buďte šťastní, že čeští biskupové vám zatím toto nedovolili, oni dobře vědí, proč... a nezavádějte např. z ohledu na cizince v Praze jiný způsob. Ať vás při tom vede jediná, rozhodující myšlenka: **nejvyšší úcta k Oltářní svátosti** a snaha předejít možnému jejímu zneuctění při přijímání na ruku, když částčky, které se oddělí a zůstanou na ruce nebo padnou na zem, pak jsou zneuctěny. Tuto možnost musíme vyloučit, jinak Pána Ježíše **nemilujeme!**“ Anděl ve Fatimě podal dětem - po předchozí hluboké adoraci - Tělo Páně do úst, nikoliv na ruku.

(Volně dle SKW 40/95 - F.V.)

Vážená redakce,

dovoluji si Vám zaslat určitou zajímavou informací ke kauze sv. Jan Sarkander a Lisovšćíci, která ještě nedávno vzrušovala naši veřejnost a zůstala ve stadiu dohadů a zpochybňování.

Vzal jsem náhodou do rukou 8. ročník sborníku „Naše Valašsko“ a na str. 73 jsem se zájmem četl článek p. Bohumíra Jindry z Hranic „Ke vpádu Lisovšćíků na Moravu r. 1620“.

Mezi jiným čtu:

...Moravskou historii zajímala vždy více otázka Sarkandrovy viny a neviny než vpád kozáků Lisovšćíků, o němž vlastně mnoho nevíme. Svědomitá práce Tenory Foltýnovského (Blahoslavený Jan Sarkander, 1920) o blahosl. Janu Sarkandrovi důkladně probírá a vyvrací účast bl. Jana Sarkandra na nešťastném vpádu, jako by on sám pomoc vyjednával, a proto byl též za vše odpověden...

...Cenný příspěvek k tomuto druhému najmutí kozáků do císařských služeb (první najmutí bylo již v r. 1619) před vpádem jejich na Moravu dochoval se ve smolné knize města Lipníka.

Je to vyznání pěti chycených Lisovšćíků na útrpném právu lipenském, před nějž byli postaveni z rozkazu helfštejnské vrchnosti, pána Jiřího Bruntálského z Vrbna. K výsledku došlo dne 11. a 12. února 1620, tedy asi týden po vpádu kozáků do země:

„L. P. 1620 dne 11. a 12. febr. útrpným právem jsouc škůdcové zejména - psaní tázání, seznali:

Matyášek Sádlo (od Lwowa 12 mil) seznal, že nejvyšší jejich jest capitán nějaký pan Kleczkowski byl, rotmistrové pak jeden pan

Kalinowski, druhý pan Lahodowski, třetí Pruszimski, čtvrtý Zawadzki a pátý Rusinowski, kteréhož ten Matyášek pacholek jest.

Způsobem pak takovým do země vtrhli: Když z Uher se zase vrátili do Polsky do nějakého Miechowa, tehdy že přijel v čtyřiceti koních, kterýž se jmenoval císařský komorník. A mezi nimi jmenovali nějakého pana Alexandra (vysoký pan tlustý) a druhý byl Kobczianski, malý pan, má ryšavé vlasy, přísahu jim činíce, že jich provedou bezpečně, žádný z nich nezhynouce, k dobrému kusu chleba a k službě dobré. Což že tak učinili, namluvíti se dali, devět korouhví hodných a devět k ničemu nic, v sumě okolo dvou tisíců všech. Mezi tím žádného lidu více za nimi netáhne, nýbrž hejtman krakovský po nich s lidem jeda, že oni před ním dnem i nocí horami ujíždějíce, drahně v cestě jich uhynulo, když pak z Polště vyjžděli, tehdy také tři kostely katolické že vyrabovali, poroučejíce jim jejich pánové tak činiti, jak v Polště, v Slezsku i v Moravě.“

Stejně vypovídali i ostatní Lisovščíci.

Nemohu si vysvětlit, jak mohl být ve věci obrany neviny sv. Jana Sarkandra opomenut tento dokument, který jasně říká ústy útrpným právem vyslýchaného Lisovščíka, že Lisovščíky na Moravu pozval císařský komorník z Vídně s doprovodem 40 jezdců.

Jak však všichni víme, došlo k tomu, že nejen ze strany evangelíků, svobodomyslenkářů a komunistů, ale i ze strany některých katolíků byla v denním tisku nevina sv. Jana Sarkandra zpochybňována. Rozpoutala se neuvěřitelně špinavá kampaň a katolíci byli vyzýváni, aby neposlouchali papeže. Ostravská Naše pravda uveřejnila dokonce článek „Vlastizrádce kanonizován“.

Doufám, že po uveřejnění těchto řádků již k dalšímu lživému zkreslování nebude docházet.

František Maliňák
756 51 Zašová 82

Dopis Unie katolických žen proti šíření pornografie

UNIE KATOLICKÝCH ŽEN
Za Pohořelcem 15, Praha 6, 169 00
Voskovcova 984, Praha 5, 152 00
Telefax: 02 - 205 102 32, 02 - 581 26 53

PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY
POSLANECKÁ SNĚMOVNA

Vážený pan

Ing. Josef PAVELA

Praha, dne 19. 4. 1996

K č.j.: 117/vplpn

Vážený pane inženýre,

děkujeme Vám za vzkaz, poslaný prostřednictvím JUDr. Chudomelové, jímž odpovídáte na náš dopis ze dne 22. 3. 1996. Prosíme Vás, abyste se blíže seznámil s našimi dopisy panu primátoru Koukalovi ze dne 30. 10. 1995 a 22. 3. 1996. Nežádáme v nich vůbec úpravu zákona, ke které ovšem nyní není vhodná doba, nýbrž **dodržování existujícího zákona**. Jistě budete souhlasit, že k tomu je vhodná doba vždycky a před volbami zvláště!

Pevně doufáme, že se najde přinejmenším skupina křesťanských poslanců, která bude u pana primátora intervenovat ve prospěch naší (pouze naší?) věci. Rády takovou akci zveřejníme a jsme si jisté, že pro slušné lidi, o jejichž hlasy stojíte, to bude pádný důvod postavit se za vás ve volbách.

Prosíme, nenechte nás ponižovat arogancí magistrátních úředníků.

S upřímným pozdravem

za Unii katolických žen

Mgr. Ludmila Lamačová
místopředsedkyně
Voskovcova 984
152 00 Praha 5

Příloha: Dopis ze 30. 10. 1995

UNIE KATOLICKÝCH ŽEN

Primátor hl. m. Prahy
Dr. Jan Koukal
Mariánské nám. 2
Praha 1

Vážený pane primátore,

dne 30. 10. 1995 jsme se na Vás obrátily s podnětem, abyste na území Prahy zajistil, aby bylo mj. regulováno šíření pornografie v souladu s § 205 trest-

ního zákona. Tento paragraf je soustavně porušován např. tím, že na stáncích s časopisy je vystavována pornografie.

Očekávaly jsme odpověď v zákonném termínu jednoho měsíce a dne 22. 12. 1995 jsme si dovolily ji urgovat.

Na to nám odpověděla dne 15. 1. 1996 vedoucí odboru Vaší kanceláře ing. Jana Blažíčková sdělením, že nám „bylo odpovídáno“, a to:

1. kanceláři primátora dopisem z 30. 10. 1995,
2. Vaší náměstkyní PaedDr. Darinou Martinovskou ze dne 21. 11. 1995.

Lze však tyto dopisy považovat za odpověď?

Dopis kanceláře primátora z 30. 10. nám pouze sděluje, že náš dopis byl postoupen dr. Martinovské.

Její dopis z 21. 11. pak pouze sděluje, že se naším dopisem bude zabývat komise rady zastupitelstva a zve nás na její jednání dne 4. 12. 1995.

K meritu věci neříká žádný z těchto dopisů vůbec nic.

Vážený pane primátore, nevěříme, že takováto nestydatá byrokratická arogance je projevem Vaší vůle.

Byly jsme skutečně zastoupeny na schůzi komise dne 4. 12., tam nám však bylo sděleno, že tato komise má připravit návrh Vaší odpovědi na náš dopis! Proč se tak nestalo?

Domníváme se, že důvod známe: komise dr. Martinovské nebyla schopna ani ochotna připravit přiměřenou odpověď. Svůj názor opíráme o tyto skutečnosti:

1. Členové komise tvrdili, že není ve Vaší moci nám vyhovět, ačkoliv ve skutečnosti je to pro Vás velmi snadné, např. vydáním vyhlášky, která by se o § 205 opírala a která by uložila městským orgánům zasáhnout.

2. Členové komise zdůvodňovali Vaši údajnou bezmocnost analogií s problémem prodeje drog, kde je skutečně při dané legislativě účinná represe obtížná. Lze však srovnávat trestný čin, který nelze dokázat, s trestným činem, který se páchá zcela veřejně?!

3. Členové komise se snažili převést jednání na témata, která jsou sice také důležitá, ale o které zde vůbec nešlo: na téma prevence, rodinné výchovy atd.

4. Členové komise nás chtěli dokonce odbýt absurdním tvrzením, že vystavování pornografie lze podle § 205 trestat jen tehdy, když lze dokázat, že prodejce měl v úmyslu poškodit duševní nebo mravní vývoj dětí a mládeže. Když řekne, že takový úmysl neměl, je prý beztrestný.

5. K jednání byl jako „odborník“ přizván známý autor a propagátor pornografie Uzel, jehož lehkomyšlné výroky musel nedávno uvádět v Lidových novinách na pravou míru i ředitel sexuologického ústavu doc. Zvěřina. Jestliže komise potřebovala odbornou radu, proč byl přizván lékařský specialista na pohlavní orgány, nikoliv dětský psycholog, jímž mohl být např. všeobecně respektovaný prof. Matějček nebo některý význačný pedagog, např. zástupce Pedagogické fakulty Karlovy univerzity, případně odborník v otázkách etiky?

6. Členové komise se nás snažili přemluvit, abychom samy podaly trestní oznámení či upozornění státním orgánům činným v trestním řízení, v němž bychom uvedly, které tiskoviny byly v rozporu s § 205 vystavovány a kde a kdy se tak stalo. Vaší věcí to prý není. Chápeme, vážený pane primátore, že **nejste ze zákona povinen** zabývat se touto záležitostí. My jsme se však na Vás obrátily jednak jako na velmi vlivného občana, pro něhož je daleko snadnější zjednat nápravu než pro nás, jednak jako na veřejného představitele, který má **prvořadou mravní a politickou odpovědnost** za to, co se děje ve městě, jež spravuje. Není snad Vaší nejpřednější úlohou dbát všemožně o to, aby se v tomto městě dodržovaly zákony? Cožpak veřejné, nezakryté porušování **kte-réhokoli zákona** nemusí nutně vést k neúctě vůči zákonům vůbec a v konečném důsledku k rozvratu společnosti?

Pane primátore, prosíme Vás, zvažte znovu náš dopis a dejte nám na něj skutečnou odpověď. Apelujeme na Váš rozum, na Váš cit a na Vaše svědomí. Musí mít opravdu v tomto městě špinavé kšefty přednost před právem dětí na ochranu duševního a mravního vývoje, které je zaručeno zákonem?

Za Unii katolických žen

Mgr. Ludmila Lamačová
místopředsdkyně
Voskovcova 984
152 00 Praha 5

Na vědomí:

Kancelář prezidenta republiky
Parlament České republiky
Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy
Ministerstvo spravedlnosti
Ministerstvo vnitra
Helsinský výbor
Občanský institut
Českomoravská psychologická společnost
Biskupská konference
Českobratrská církev evangelická
Československá církev husitská
Křesťanská misijní společnost
Unie křesťanských pedagogů
Křesťanská akademie
YMCA - Křesťanské sdružení mladých lidí
Tisk, rozhlas, televize

V Praze, dne 22. března 1996

ŘÁD

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
A INFORMACE Z CÍRKVE

3/96

*Odvaha není neopatrnost,
ani nepromyšlená smělost,
ani pouhá opovážlivost.
Odvaha je síla, hlavní ctnost,
pro život duše nezbytně nutná.*

(bl. Josemaria Escriva de Balaguer)

Vydává: Řád
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvodem

Jde to dobře. Čtenářů Řádu přibývá pomalu, ale jistě. Chtěl bych poděkovat všem, kdo poslali podporu i povzbudivé dopisy. Žádné útoky proti Řádu jsem nezaznamenal. Je to div. Jistě působí modlitby vás všech za dobré dílo. Chtěl bych za to poděkovat. I klarisky ve Walesu nás mají ve svých modlitbách.

Nakladatelství Řád nezaniklo. Již trvá přes 6 let. Malý zájem o knihy nedovoluje vydat víc než 1 knihu ročně. I za to zaplať Pán Bůh. Právě dokončuji rukopis životopisu sv. Bernarda z Clairvaux. Měl by vyjít příští rok. Byl to nejvýznamnější muž 12. století. Snad to vyjde, jak je naplánováno.

P: Karel Dachovský

Rusko

Ruský ministr obrany se rozhodl založit speciální školu pro výcvik armádních kaplanů. Je to pokus o snížení počtu sebevražd v armádě.

Rozruch kolem teologa

Pater Tissa Balasuirya z řádu Oblátů Panny Marie vydal ve Srí Lance svou knihu „Maria a lidské osvobození“. Tři roky zůstala kniha takřka bez povšimnutí. V roce 1993 si ho ale pozval biskup Malcolm Ranjith Patabendige k pohovoru. Doporučil mu knihu již dále nevydávat a řekl mu, že zavede disciplinární řízení, aby mu zamezil nezodpovědné a nezralé teologizování. Římská kongregace pro nauku víry požádala tohoto teologa, aby před svědkem vyslovil vyznání víry. Pokud tak neučiní, nebude se s ním jednat jako s katolickým teologem a bude podléhat sankcím podle kánonu 1364 (automatická exkomunikace a propuštění z kněžského stavu).

Jezuita A. Pieris mu radil obrátit se na civilní soud, aby hájil svá práva. Jezuita P. Royan zase vidí v jednání Říma „hlas inkvizice neblahé paměti spíše než hlas Dobrého Pastýře.“

O co v knize jde? Autor popisuje Marii jako silnou dělnou ženu, která chtěla svrhnout mocné z jejich trůnu a byla zatemněna „*dehydratovanou Marií - poslušnou, věrnou a učenlivou panenskou Matkou*.“ Tradice usadila Marii „*jako těšitelku ponížených*“ místo „*zneklidňovatelky pohodlných*“. Autor chce znovu promyslet klíčová dogmata křesťanské tradice ve světle hinduismu a buddhismu. Říká: „*V Asii se musíme tázat základů víry, které zvažoval náš lid po staletí.*“ „*Odporné pro další rozvoj víry je Neposkvrněné početí Marie. Taktéž urážlivé je pojetí, podle kterého celé generace jiných kontinentů zemřely s menší šancí na spásu. Vedlo to k přemrštěnému misionářskému úsilí křtít, aby se zachránily duše před peklem.*“ Kritizuje myšlenku Ježíše jako jediného, univerzálního a nutného Vykupitele. Klade otázky teologii založené na Koncilech.

Říká, že sekularismus a marxismus mohou mít zdravý dopad na očistění náboženství. Nazývá Marii první kněžkou Nového zákona spolu s Ježíšem kvůli její účasti na jeho Oběti. Chce, aby papež neměl svůj úřad až do smrti. Ale nejvíce provokativní je v politické oblasti. Na Srí Lance je Maria nazývána „Paní vítězství“ na památku vítězství u Lepanta. *„Tato tradiční Maria je Marií kapitalistického, patriarchálního, kolonialistického prvního světa křesťanství.“*

V roce 1994 biskupové ve svém časopise napsali, že teolog špatně pojal nauku o dědičném hříchu a zpochybnil božství Krista a jeho poslání Vykupitele a také privilegované postavení Panny Marie.

Kardinál tipuje

Kardinál Silvio Oddi (85letý), který býval prefektem Kongregace pro klérus, řekl, že by volil jako papeže jistě kardinála Ratzingera. Řekl: „Mám rád jeho způsoby při řešení věcí, jeho inteligenci, jeho víru.“

Velká Británie

Kardinál Hume naznačil, že by rád uvítal svého nástupce co nejdříve. Kardinálovi bude 75 let a bude žádat papeže o své uvolnění z funkce. Kardinál odmítl názor, že je „civilní válka“ mezi konzervativními a liberálními katolíky. Řekl, že si myslí, že je katolická Církev ve velmi uspokojivém stavu. Kardinál při jiné příležitosti řekl, že „zákaz přijímat Eucharistii pro rozvedené a znovu sezdané agonizuje nás všechny“.

Královna zamítla žádost o sloužení katolických mší v kapli londýnského hradu - Toweru. Pokud byl guvernérem hradu katolík - generál Tyler, byly mše slouženy v cele, kde byl uvězněn sv. John Fisher. Katolík Peter Bearcroft tvrdí, že v Anglii vzrůstá sympatie ke katolíkům, ale ústava jim zatím není nakloněna.

Profesor Jack Scorisbrick, zakladatel organizace pro život - Life, mluvil v Londýně při shromáždění 300 žen o „strašném katechetickém neúspěchu“ Církve posledních 30 let. Mládež ví málo o víře a historii a má malý smysl pro učitelskou autoritu Církve. Od roku 1960 je zaznamenána krize bezvládnosti - a to ne z úrovně Říma, ale národně.

Kardinál Hume reagoval na zničení 3000 embryí v britských ústavech. Řekl,

že je to nesnesitelné, ohavné a zhýralé. Zdůvodnil, že lidský život začíná při oplodnění a je morálně špatné ničit takový život a také vytvářet zmrazená embrya. Církev zakazuje oplodnění *in vitro* - proces, ke kterému tato embrya byla utvořena. Na otázku, co dělat se zmrazenými embryi, řekl, že „nejmenším zlem“ je dovolit jim, aby odumřela. Neschválil, aby byla embrya ničena. „Ztráta vytvořeného lidského života je nesnesitelná. Je to výsledek špatného zákona.“

Také je druhé řešení. Párům by mělo být dovoleno „adoptovat“ tato embrya. Kardinálova slova, že by mělo být dovoleno embryím odumřít, byla kritizována některými aktivisty pro život, kteří upřednostňují „adopci“.

Proti zavraždění embryí protestovalo 250 aktivistů před Westminsterskou katedrálou.

Případ Teda Atkinsona se objevil 12. července u Chelmsford Crownského soudu. Soud ho vinil, že ukazoval na veřejnosti urážející obraz. Tímto obrazem bylo potracené dítě. Soud oněměl, když Ted popsal interrupční kliniku jako jatka a řekl, že jsme svědky holocaustu na vlastním prahu - horším než nacistický koncentrační tábor. Soud ho uznal vinným, ale Ted nechce pokutu zaplatit. Ted řekl, že soudkyně poskvřila svůj úřad a bude se zodpovídat Bohu.

Ve Skotsku pracuje v „Humanae vitae House“ protiinterrupční kněz James Morrow. V červnu jej navštívila Karen Blacková, známá rádkyně na chodnících u interrupčních klinik. Má vynikající výsledky! Její organizace „Women for Women“ zachránila přes 3000 dětí u vrat, která znamenala smrt. Tato žena našla ve Skotsku vhodné místo ke psaní své knihy.

Holandsko

Dva katoličtí biskupové se zúčastnili shromáždění hnutí „Osmého května“, které je disidentské v Církvi. Šlo o pokus vejít v dialog. Hlavním řečníkem při shromáždění byl rabín Abraham Soetendorp. Kardinál Adrianus Simonis řekl, že biskupové mají výhrady k aktivitám a názorům tohoto hnutí. Biskupové odsoudili čtyři tendence hnutí: představu Krista jako jednoho z proroků, způsob diskuse ohledně výroků učitelského úřadu Církve, způsob slavení liturgie a žádost o Církev bez kněží.

Na shromáždění bylo 8000 lidí. Také iniciátoři církevního referenda v Rakousku a Německu. Podpisová akce bude provedena také v Holandsku, Španělsku a Belgii. Výsledky budou předloženy papeži v roce 1997.

* * *

Senát kněží v diecézi Haarlem odvolal všechna setkání se svým biskupem. Kněží jsou rozzlobeni, že biskup neodvolal své prohlášení, že nemá důvěru v 80 % svých kněží.

Biskup exkomunikuje

Biskup Fabian Brushewita z Lincolnu (USA) oznámil, že členové 12 jmenovaných organizací automaticky nesmějí přijímat Eucharistii. Jedna organizace podporovala interrupce, jiná eutanazii, 4 organizace chtěly svěcení žen a ženatých mužů, pět skupin bylo zednářských. Toto byla první hrozba exkomunikace od čtyřicátých let, kdy Církev v Itálii zakázala členství v komunistické straně.

„Šíření“ slova

Vdova po člena skupiny Beatles J. Lennonovi, Yoko Ono, při svém představení trhala listy z Bible a rozdávala je účastníkům. Katolická liga z New Yorku to označila jako nevhodné.

Vietnam

Vietnam vykázal dva jižní Korejce. Pod zástěrkou studia vietnamštiny organizovali v pronajatém domku čtení z Bible, zpívání hymnů a kázání. Tyto akce navštěvovalo 54 studentů.

Biskup vstupuje do kláštera

Biskup Basil Meeking z Nového Zélandu dobrovolně rezignoval ze svého postavení, aby vstoupil do tradicionalistického benediktinského kláštera v Le Barroux (Francie). V tomto klášteře se slouží jen latinská tridentská mše.

Eutanazie

Holandští lékaři heroicky odolali nabídce spolupracovat s nacisty při jejich zabíječských programech. Tato země se však tolik změnila, že to překvapilo i sociology. Ačkoliv eutanazie není dosud legální, je většinou tolerována. V polovině případů lékaři zabíjejí bez souhlasu pacienta. Nedávno vydala Holandská lékařská asociace pokyny pro zabíjení poškozených novorozeňat nebo mentálně nemocných dospělých. Přesto byl odsouzen lékař k třem měsícům podmíněčně, jelikož zabil pacienta, který to nežádal, ani jeho manželka. Pacient byl v bezvědomí.

Filipíny

Jsou jediným národem v Asii, kde má Církev většinu. V příštích 10 letech budou organizace zvenčí poskytovat miliardu dolarů ročně na zkorumpování rodiny a zastavení přírůstku obyvatel.

Filipíny jsou dnes největším „vývozcem“ misionářů, tak jako kdysi Irsko. Kněží, řeholníci a laici jsou všude. 50 000 filipínských zdravotních sester a 25 000 lékařů pracuje v USA.

Katolická rozhlasová vysílačka Radio Veritas v hlavním městě Manile vysílá v 15 jazycích pro celou Asii celkem 22 hodin denně. Je slyšet také v rudé Číně. Protiinterrupční kanceláře jsou v zemi živé. Víra je na postupu. V druhém největším městě Cebu je na mši ve všední den jenom v katedrále 5000 věřících.

Zástupce Human Life International v Cebu Dr. René Bullecer je velmi aktivní, cestuje po zemi a šíří úctu k životu a propaguje morální čistotu mezi mládeží. Není divu, že se na něj interrupčníci zaměřili. Nabídli mu 4 milióny dolarů, pokud se vzdá své činnosti. Naopak chtějí ho donutit, aby propagoval „bezpečný sex“ a kondomy. Dr. Bullecer pracuje nyní v úzkém kontaktu s kardinálem Vidalem.

USA

Největší protiinterrupční organizace Human Life International otevřela 15. srpna své nové centrum ve Front Royalu. Je čtyřikrát rozsáhlejší než dosavadní budovy v Gaithersburgu. Nové budovy stály 2,9 miliónů dolarů. Při slavnostním otevření byl přítomen kardinál Lopez Trujillo. Human Life International má 85 zaměstnanců a pobočky v 56 zemích.

Největší odpor proti interrupcím je v USA. Vydává se zde ročně více knih a ostatních protiinterrupčních materiálů, než v celém ostatním světě. Nikde jinde se biskupové nezapojili v boji pro život tolik, jako v USA. Nikde jinde se neslaví Měsíc respektu vůči životu. Nejméně 35 biskupů protestovalo přímo u interrupčních klinik. Několik z nich bylo uvězněno, včetně biskupa George Lynche, který byl policií mučen. Biskup Thomas Daily z Brooklynu jednou měsíčně slouží mši a potom se jde k některému interrupčnímu centru. Cestou se modlí růženec a zpívají se hymny a oslovují se procházející matky. Tímto způsobem se zachránilo na 5000 dětí. 18 interrupčních klinik muselo zastavit svou činnost. V Buffalu je nový biskup Henry Mansell. Se svými pomocnými biskupy se každou sobotu modlí růženec a nověnu pro život.

Katolické školství není v průměru to, co bývalo. Ale jsou stále dobré univerzity, jako Christendome, Magdalen, Steubenville, Thomas Aquinas a Thomas More. Dobré školy stále vznikají. Jsou reakcí na pochybně „katolické“ vzdělávání jako v Georgetownu, Notre Dame, Loyolas a mnohé jezuitské

univerzity, také Catholic University of America. Naopak dobře si vede Ignatius Institute na univerzitě v San Francisku (založen jezuitou P. Josephem Fessiem). Tyto školy mají vliv na výchovu mladých lidí ke kněžství nebo řeholnímu životu.

Roste počet farností, kde se modlí společně růženec. Human Life International posílá ročně půl miliónu růženců do Afriky.

Žádné katolické nakladatelství na světě se nevyrovná Ignatius Press, vedenému jezuitou P. Josephem Fessiem.

Rozmáhá se katolické charismatické hnutí, většinou postavené na solidních teologických základech. Rostou různá mariánská hnutí. Časopis Soul má milión výtisků. Vydává jej Modrá armáda naší Paní z Fatimy.

V zemi je 4000 dobrých středisek pro těhotné, která zachraňují statisíce dětí ročně před interrupcemi.

Největší náboženskou kabelovou televizí je EWTN, vedené Matkou Angelikou. Má také síť rozhlasových stanic.

Mezi periodiky jsou vynikající The Wanderer, Catholic World Report, First Things, Dossier, Crisis, Inside the Vatican, Latin Mass, Homiletic and Pastoral Review. Dobrá periodika přehlášují náboženský liberální tisk (jako „Commonwest“ a jezuita vedená „America“).

Je zde mnoho feministických řeholnic, ale daleko víc těch, které poctivě žijí dle svých slibů (asi 10 000).

Asi milión dětí není posíláno do škol, ale vyučují je rodiče doma. Vyhnou se pochybným učitelům a pochybné sexuální výchově ve školách. Tyto rodiny budou produkovat a podporovat kněžská a řeholní povolání. Jak řekl velký jezuitský teolog P. John Hardon: „Podle mého soudu je vyučování doma absolutně nutné pro přežití katolické Církve v naší zemi.“

Negativním jevem je, že jen 3 - 5 % katolických párů používá přirozené plánování rodičovství. Někteří kněží podporují umělé prostředky k zábraně početí. Například St. Anthony Messenger Press (vydavatel P. Jack Wintz OFM) vydal brožuru „Kontrola početí a katolík se svědomím“, kterou napsal jezuita Kenneth Overberg. Tato brožura se stala bestsellerem a je zaměřena proti Humanae vitae.

V pastýřském listě 27. dubna arcibiskup Elden Curtis z Omahy varoval, že žádný katolík v jeho arcidiecézi, který veřejně podporuje interrupci nebo eutanazii, nesmí mít účast ve vyučování nebo liturgické službě, nebo být členem farní či arcidiecézní rady. Navíc řekl, že kdo veřejně nesouhlasí s papežským učením o zákazu svěcení žen, je disidentem proti učícímu magisteriu Církve. Katolíci také nesmějí být členy zednářských lóží.

Tři dny po velikonocích, kdy se katolíci připravovali na svátek Milosrdenství, prezident Clinton odepřel milosrdenství vůči dětem, když vetoval zákon, zakazující interrupce dětí v pokročilejším stadiu vývoje. Tento zákon Sněmovna reprezentantů schválila 286 hlasy vůči 129 a Senát 54 hlasy vůči

44 hlasům. Všechna osm amerických kardinálů ostře protestovalo a Svatý stolec nazval veto Clintona „neuvěřitelně brutálním aktem agrese proti nenarozeným dětem“. Raymond Flynn, Clintonův velvyslanec ve Vatikánu, prohlásil: „Pokud jde o toto, myslím, že katolická církev a Svatý otec mají absolutní pravdu.“

Jak mohl Clinton ignorovat preláty? Je totálně ovládán feministkami, které tvrdí, že interrupce jsou nezadatelným právem ženy a bojují proti ochraně dětí. Myslí si Clinton, že katolíci budou nevšímaví k tomuto počínání? Myslí si, že katolíci - 30 % všeho voličstva - jsou zdegenerovaní? Republikán Chris Smith nazval Clintona „interrupčním prezidentem“. Kdyby Clinton byl zvolen na další čtyři roky, podporoval by kulturu smrti jako nikdo před ním. Zaplavil by soudnictví soudci, kteří jsou proti Božím přikázáním. Uvolnil by ze státního rozpočtu stovky miliónů dolarů na světovou protipopulační akci - politiku, která podporuje antikoncepci, sterilizaci a interrupce. Clintonova vláda bude agresivně prosazovat hedonistickou sexuální výchovu ve školách. Také eutanazie by dostala zelenou. Soudnictví by krutě pronásledovalo lidi, kteří mírumilovně svědčí u interrupčních klinik.

Misionář George Weigel varoval katolíky, že Clinton se bude snažit katolíky svést tím, že se bude tvářit jako jejich přítel. Bude se ukazovat ve společnosti důvěryhodných lidí. Bude se prosazovat vedle Matky Terezy.

Spojené státy bývají uváděny jako nejlepší příklad fungující demokracie. Ale demokracie funguje jen tehdy, když všichni mají aktivní zájem na chránění základních práv „života, svobody a práva na štěstí“. Papež Jan Pavel II. varuje v Evangelium vitae, že když jsou porušována základní lidská práva, dokonce i v demokracii existuje stav tyranie.

Austrálie

Letos se konaly volby do parlamentu. Tradiční baštou katolíků byla Australian Labour Party. Ta však změnila postoj - zvolení by znamenalo podporu interrupcí na požádání a zásobování teenagerů kondomy a antikoncepčními prostředky.

Human Life International dala před volbami inzeráty proti této straně ve všech katolických i hlavních sekulárních novinách. Výsledek byl dobrý: zvítězila Liberal National Party se 100 křesly proti 48 křeslům Australian Labor Party.

Misionáři na cestě

Otcové Marx a Welch cestou do Říma na Mezinárodní kongres o kultuře života navštívili Švýcarsko. Katolická Církev zde vymírá - málo povolání, nízká účast na mších, disidenství vůči učení Církve a skandály. V malém alp-

ském městě Chur je tomu ale jinak. Blahopřání patří biskupovi Wolfgangu Haasovi za jeho věrnost Církvi uprostřed velké opozice jak ze strany vlády, tak disidentských katolíků. Bezbožecká vláda ho odmítla finančně podporovat. Jeho věrnost přinesla ovoce. Ve Švýcarsku je 80 seminaristů, z toho polovina v diecézi Chur.

Ze Švýcarska cestovali misionáři do Říma. Kongres o kultuře života se konal v semináři řádu Legionáři Krista. Všichni byli překvapeni úrovní seminaristů. Je jich zde 400. Někteří o nich říkají, že Legionáři jsou zpátečníci, ale jsou velkou nadějí pro budoucnost. Vymírající řády se mohou ptát: „Co děláme špatně a co Legionáři dobře?“

Na kongresu při příležitosti prvního výročí papežské encykliky *Evangelium vitae* otec Marx řekl: „Svět upadl prostřednictvím interrupcí a antikoncepce do nového hedonistického pohanství. Jsme svědky stále eroze příchyllosti katolickému morálnímu učení v životech mnoha katolíků.“ Řekl také, že v *Evangelium vitae* papež volal po inteligentním odporu vůči zlům, ničícím rodinu, Církev a společnost. „*Evangelium vitae* slouží jako zvuk budíku... Zoufale potřebujeme biskupy, kněze a řeholníky, aby kázali učení této encykliky z kazatelny.“ Varoval, že „mlčení pastýřů jenom povede k masakrování jejich stáda. Biskupové jsou voláni zvláštním způsobem k ukončení konspirace mlčení, které hrozí, že zakryje prorocké poselství *Evangelium vitae*“

Opět kontroverzní AD

V 7. čísle časopisu pro mládež AD byl zveřejněn článek P. Petra Koláře SJ o Bernhardu Häringovi. Popisuje se jeho působení v přípravné komisi 2. vatikánského koncilu. Píše se, že po „skončení koncilu zůstal důležitým mužem při jeho prosazování do života Církve. Vyneslo mu to mnoho bojů a utrpení. Píše o nich s nevšední otevřeností ve své knize „Moje zkušenost s Církví“

Pater Kolář tvrdí, že profesor Häring vytvořil v duchu sv. Alfonse morálku křesťanské svobody, která žije z víry a vztahu k Ježíši Kristu.

Citovanou knihu jsem četl. Ukazuje se v ní autor jako liberál, nesouhlasící s *Humanae vitae*, horuje pro zrušení celibátu a vůči Církvi má hořká slova. Vůči Vatikánu a papeži je velmi kritický. Přirovnávat jeho dílo k sv. Alfonsu je k smíchu. Sv. Alfonse jsem studoval při svém psaní jeho životopisu. Je jasné, že jde o zatemnění obzoru mladých čtenářů AD. Sv. Alfons by Häringovu zběsilost ve své kongregaci nestrpěl.

Je s podivem, že AD dává přednost zaslepenému teologovi před světcem a učitelem Církve - sv. Alfonsem.

P. Karel Dachovský

Bosna

Františkánský klášter v Mostaru byl napaden muslimy a těžce poškozen. Kvardián kláštera požádal o ochranu evropskou policii.

Chrám sv. Antonína byl značně poškozen bombou v městě Bugojno. Odpovědnost nesou muslimští fundamentalisté, snažící se vytvořit z Bosny muslimský stát.

Irsko

Hospodyně z Achillu v Irsku, Christina Gallagherová, měla na nohách v březnu a na Velký pátek stigmata. Byla také hlášena zázračná uzdravování a vize. Tato žena založila dům modlitby. Místní farář jevům nedůvěřuje a kardinál Day vyjádřil rezervovanost a skepsi.

Francie

Brnění, patřící sv. Johance z Arku, bylo nalezeno u francouzského starožitníka.

Nicaragua

Bývalý ministr výchovy v komunistické vládě P. Fernando Cardenal byl tehdy vyloučen z řádu jezuitů. Nyní se k nim vrací - je v noviciátě.

Čína

Církev jsou zde kontrolovány Výborem pro církevní záležitosti a to na různých úrovních státní správy. Náboženství je přijímáno, když schvaluje autoritu státu a jeho politiku. Katolicismus je rozdělen na vlasteneckou církev, která uznává jen duchovní autoritu papeže, nikoliv právní. Větší část katolíků je loajální k Římu a je buď tolerována nebo pronásledována. Někde se obě části doplňují, jinde je řevnivost.

Protestantů je 10 milionů, jsou registrováni, pokud ne, jsou v problému. V provincii Zhijiang je 20 % křesťanů - jsou tolerováni. V provincii Henan je to jiné - zneužívání státní moci. Přesto jen v této provincii je 4000 kostelů a 106 pastorů s 243 staršími.

Řím

Papež vyzval vědce, lékaře a politiky, aby přestali hromadit lidská embrya. Tato embrya mají být chráněna od okamžiku početí.

Budoucí kněží

Organizace bohoslovců (Seminarians for Life International) pro ochranu života byla založena v USA roku 1989. V tomto roce začala vydávat vlastní časopis (7000 výtisků). Dnes má 25 000 předplatitelů v 81 státech světa.

Pater Joseph Fessio

Je nejvíc dynamickou osobností v katolické nakladatelské činnosti. Často také přednáší, mimo jiné vystupuje v televizní stanici Matky Angeliky EWTN. Nepřátelé Církve jej označují za svého nejnebezpečnějšího odpůrce v USA.

Je mu 55 let, byl vysvěcen v roce 1972. Doktorát teologie získal roku 1975 v Regensburgu (Německo). Jeho doktorskou prací bylo „Eklesiologie Hanse Urs von Balthasar“. Vedl ho nynější kardinál Josef Ratzinger, který je mužem číslo 2 ve Vatikánu.

Vyučoval filozofii na univerzitách Gonaia a Santa Clara. Potom systematickou spirituální teologii na univerzitě v San Francisku. Zde se projevil jako obhájce ortodoxie. Po dvou letech založil Ignatius Institute, který měl napomáhat kladnému postoji studentů k učení Církve.

V roce 1987 opustil Institut a rozšířil své nakladatelství Ignatius Press, které bylo založeno roku 1978.

Vydává časopisy The Catholic Faith (katechetický), označovaný jako původce nového katechismu. Další časopis je Catholic Dossier a The International Catholic Report. Adoremus Bulletin diskutuje o liturgické „reformě reformy“.

Více než 20 let hájí ortodoxní katolické učení tváří v tvář agresivním nepřítelům.

Francouzská revoluce a „kontrarevoluce“

Francouzi dodnes oslavují s pompou Francouzskou revoluci. Bývalá anglická premiérka Margaret Thatcherová pravdivě poznamenala, že není co oslavovat.

Revolucionáři našli odpůrce ve Vendée v západní Francii stejně jako v Bretani. Vendée zůstalo trvale věrné králi a Církvi. Povstání ve Vendée vzniklo, když vláda začala omezovat katolické bohoslužby. 24. srpna 1790 byl nešťastný král Ludvík XVI. donucen schválit civilní konstituci kléru, čímž měla být

Církev přetvořena na národní zřízení, popírající autoritu papeže. Jiskra k revoluci držela dva roky, než došlo k výbuchu násilí. Církev se proti násilí stavěla, proto byla pronásledována. Byl vydán zákon, nařizující deportaci těch kněží, kteří odmítali přísahat věrnost státu. V roce 1792 byla prohlášena revoluce a 21. ledna 1793 byla královská rodina popravena.

V březnu 1793 povstala západní Francie proti revoluční vládě. Nová armáda se skládala ze sedláků. V čele stáli ale většinou šlechtici nebo bývalí vojáci. 33letý markýz de Bouchamps se loučil se svou ženou slovy: „Odvahu, má drahá, ne na zemi musíme hledat svou odměnu.“ Maurice d'Elbée zase řekl: „Mé děti, víte, že jsem vás nikdy nezlamal a ani nezklamal. Jsem připraven zemřít za Boha a krále, ale nemohu vést muže, kteří nejsou hodni stát se mučedníky.“ Henri markýz de la Roche-Jacquelein byl nejmladší z velitelů (20 let). Byl přemluven sedláky, aby je vedl. Řekl: „Ukáži, že jsem toho hodný. Jestliže budu postupovat, následujte mě, jestliže budu ucukávat, strhněte mě, jestliže padnu, pomstěte mě.“

Po vítězných bitvách v dubnu a květnu 1793 povstalci z Vendée utvořili Velkou katolickou a královskou armádu. Roku 1794 vpadla na území Vendée republikánská „Modrá“ armáda. Ukrotit na dobytém území nebraly konce. Přesto vláda jednala s povstalci a svoboda kultu byla dojednána. Republikáni chápali mír jako čas k dalšímu posílení.

Royalisté v Bretani byli úspěšní proti republikánům. Po jejich vůdci Jeanu Chouanovi se jim říkalo „šuani“.

Ve Vendée zůstaly zbytky royalistů kolem Charetta. Ten byl ale zajat a popraven. Jak šuani, tak bojovníci z Vendée stále pokračovali v akcích a roku 1799 zaznamenali vítězství ve svém regionu. Vláda v Paříži padla a do čela se dostal Napoleon Bonaparte. Začal hned jednat s odbojníky. Situace se uklidnila až po 15. červenci 1801, kdy byl podepsán konkordát mezi papežem a Bonapartem.

Podle AD 2000

Mezinárodní katolický Report

Nový časopis, který z velké části přejímá články z The Catholic World Report, amerického časopisu, který je absolutní špičkou širokého spektra časopisů v USA. Nový časopis u nás přivítali všichni - zpočátku dokonce i liberálové (např. AD) - ti patrně z neznalosti věci. Počet výtisků asi nedosáhne požadovaných 25 000, přesto již současný náklad je úspěchem. Sympatické je protiinterrupční zaměření. Ale patrně ne všechno z článků domácí provenience je tak domyšleno, jako články z USA. Narážím tím na politické úvahy (např. R. Gargulák - „Volby - kdo zvítězil?“) Závěr je nejednoznačný. Nevyplyvá, koho má katolík vlastně volit. Můžeme být spokojeni s tím, že jsou katolíci ve všech stranách (kromě KSČM)? Když jsem byl v Anglii, probíhaly právě

parlamentní volby. Katoličtí biskupové zveřejnili pastýřský list s kritériem, koho volit. Otázka interrupcí byla až na sedmém místě. U nás biskupové před volbami neřekli, že základním kritériem, koho volit, je otázka interrupcí. Strana, která je pro zabíjení nenarozených, nemůže být vhodná pro katolíky. Kdo tedy v parlamentě bude hlasovat proti interrupcím? Pokud někdo, tedy jen KDU-ČSL. I tato strana však zatím spíše mlčí, je ji slyšet spíš, pokud jde o církevní restituce. Nicméně nikoho jiného nemáme. Je proto nerozum propagovat jiného (číslo 1 - rozhovor s Danielem Kroupou z ODA). Tuto chybu Report napravil článkem o Josefu Luxovi z KDU-ČSL. Naším úsilím má být, aby KDU-ČSL byla silná s osobnostmi, které budou razantně hájit život.

P. Karel Dachovský

Tridentská mše dnes

Kardinál John O'Connor, který povolil latinskou mši na sedmi místech, pozval kardinála Alfonse Stichlera sloužit v katedrále sv. Patrika pontifikální tridentskou mši. Přišlo 5000 lidí. Kardinál Stichler to nazval historickou příležitostí. V procesí šlo 53 hlavně mladých kněží.

O 14 dnů později (27. května 1996) byla pontifikační tridentská mše v Chartres (Francie). Bylo přítomno 15 000 laiků a 1590 kněží. Bylo přečteno apoštolské požehnání papeže.

Jak to je s povolováním tridentské mše dnes?

Svolení sloužit podle římského misálu z roku 1962 bylo dáno vatikánským dokumentem Quattuor abhine Annos (3. říjen 1984) a později v motu proprio papeže Ecclesia Dei (2. července 1988). Svolení se vztahovalo prakticky jen na bývalé přívržence arcibiskupa Lefebvra. Proto papež jmenoval komisi kardinálů (prosinec 1986), aby propracovala indult. 13. října 1988 papež předal kardinálu Mayerovi statuta, která interpretují motu proprio. První z norem říká, že používání misálu z roku 1962 může být povoleno všem, kdo to chtějí. Každý kněz by si měl svobodně vybrat mezi misály z roku 1962 nebo 1970.

Svatý otec dovolil řeholním komunitám přijmout misál z roku 1962 jako alternativu k misálu z roku 1970. Tridentskou mši přijali benediktini z opatství Fontgombault. Celkem dvacet řeholních komunit užívá misál z roku 1962 (jen tři mají nějaké spojení s Lefebvrovým hnutím).

V USA roste počet seminaristů i farností, užívajících misál z roku 1962. Dokonce jsou tam mladí lidé, kteří vůbec neznají bohoslužby podle nového misálu. V těchto farnostech se objevuje hodně kněžských povolání.

El Salvador

V březnu byl v hlavním městě jmenován biskupem Fernando Sáenz Lacalle, Španěl a člen Opus Dei. Brzy vyměnil rektora a profesory v semináři, kde je 126 studentů.

Kuba

Lze těžko předpokládat, že by Církev na Kubě mohla hrát v politice podobnou roli, jak tomu bylo v Polsku. Potvrzuje to generální vikář Havany, Msgr Carlos Manuel de Cespedes. V zemi není reálná opozice vůči režimu kromě Kubánské rady, která zahrnuje 130 různých disidentských skupin. Církev do politiky nezasahuje. Začala s čtyřletým pastoračním plánem. Pastorace má úspěch. V Havaně bylo roku 1979 7500 křtů (z toho 300 dospělých) a roku 1994 již bylo 34 800 křtů (z toho 3000 dospělých). A to i přes fakt, že porodnost na Kubě klesla. Vztahy Církve ke státu nejsou tak špatné jako v šedesátých letech, ale nejsou tak dobré, jak by měly být. Jsou stále potíže - se stavbami nových kostelů, s možností získat auta ze Západu pro kněze. Církev dostává pomoc od katolíků hlavně z Německa. Život na Kubě je těžký - jídlo na přiděl, šaty nesmírně drahé a nedostatkové. Proto lékaři doporučují interrupce, kterých je víc než porodů.

Biskupové na Kubě nejsou disidenty, snaží se o smíření.

Turecko

Reprezentanti řecké vlády ostře reagovali na zprávu tisku, že chrám Svaté Moudrosti (Aya Sofia) v Istanbulu by měl být přeměněn na mešitu. Chrám byl 1000 let první svatyní byzantského křesťanství. Chrám byl přeměněn na mešitu roku 1453 po pádu Cařihradu v důsledku turecké invaze. Roku 1920 se stalo z chrámu muzeum.

Rakousko

Kardinál Hans Hermann Groer se stal převorem benediktinského kláštera v Maria Roggendorf. Kardinál byl před časem obviněn z pohlavního zneužití nezletilého před mnoha lety. Sice se nehájil, ale řekl, že to byla „zinscenovaná záležitost“.

Biskup Kurt Krenn řekl, že cokoliv kardinál Groer dělá, je dobré.

Irsko

Arcibiskup Desmond Connell podepsal žádost o beatifikaci Franka Duffa, který zemřel roku 1980. Založil roku 1921 Mariinu legii, laické hnutí, které má dnes několik miliónů členů. Členové mají apoštolsky pracovat, žít duchovním životem a jednou týdně se scházet.

Kanada

Maurice Lewis vyhrál důležitý spor u kanadských soudů ve Vancouveru. Šlo o to, zda je nezákonné radit ženám na chodníku u klinik, aby nepodstoupily interrupci.

Kanadská vláda se proti rozsudku odvolala. Stání bylo odloženo, protože nemohli najít soudce. Potom našli soudkyni, která je extrémní feministka. Případ půjde nyní před Nejvyšší soud.

Modleme se za Kanadu! Je to jedna z nejhorších zemí, pokud jde o zákony proti rodině a životu.

Praha

The Catholic World Report otiskl rozhovor s kardinálem M. Vlkem, který poskytl časopisu Il Regno. Říká, že od roku 1968 biskupové Bláha a Davídek šli za hranice církevního práva a „zneužili“ zvláštní důvěru Vatikánu. Byli rovněž odpovědní za svěcení ženatých mužů a pokus o svěcení Ludmily Javorové. Svátý stolec dovolil podzemním biskupům světit jen „v určitých situacích a podle určitých podmínek“. Biskupové Bláha a Davídek nerespektovali tyto podmínky. Mysleli, že Církev má být komunisty zničena a udělali vše pro svěcení kněží a biskupů. Ale pokud šlo o Řím, přeháněli. Jan Bláha nikdy nemluvil s Pavlem VI., „jeho způsob myšlení, takřka plný fantazie, vedl k vážným problémům. Svátý stolec se vždy pokoušel odstranit katastrofální aktivitu těchto dvou biskupů a dnes Církev v Čechách nese břemeno situace, vytvořené Bláhou a Davídkem.“ Většina ženatých kněží byla převedena do řeckokatolické Církve, ale několik kněží stále operuje „v podzemí“ a odmítá spolupracovat s českou hierarchií. Pokud jde o význačnou osobnost biskupa Pavla Hnilici, svěceného tajně na biskupa v lednu 1951 biskupem Pobožným v Rožňavě, kardinál Vlk řekl, že se vždy obíral myšlenkou, že Hnilicovo biskupské svěcení nebylo platné.

USA

Kardinál Joseph Bernardin z Chicaga vydal provolání, mající za cíl zastavení polarizace uvnitř Církve v USA. Provolání, nazvané: „Povolání být katolíky“ má 2800 slov. Celá akce byla kritizována kardinálem Lawem z Bostonu jako nepotřebná. Kardinál Law řekl, že „pravda a disidentství nejsou rovnoprávní partneři při církevním dialogu.“

Brazílie

V červenci se konal v městě Brasilia čtvrtý mezinárodní kongres ženatých katolických kněží. Takových kněží je údajně 100 000. Mši pro shromáždění sloužil bývalý argentinský biskup Jerónimo Podestá, kterého vedla k oltáři jeho žena Clelia. Byl přítomen i disident Leonardo Boff.

2. Povolání ke kněžství

Když jsem byl mladší, byl jsem vždy přitahován k hrdinství, vždy k tomu, běžet míli navíc. Můj otec mě učil nedělat nic polovičatě. Říkal: „Musíš vždy dělat to nejlepší a být nejlepší.“ Tou myšlenkou bylo, že můžete dělat cokoliv, jestliže pracujete dostatečně tvrdě. Můj otec nechtěl, abych byl knězem, ale jakmile jsem už byl nakonec v semináři, nebyl proti tomu a byl velmi hrdý, že jsem se stal knězem. Jistě chtěl vnoučata. Chtěl, abych byl zubař nebo lékař nebo něco podobného, ale respektoval, čím jsem chtěl být já.

Od třetí třídy jsem chtěl být knězem. Mohu čestně říct, že jsem od třetí třídy nikdy neopustil myšlenku stát se knězem. Měl jsem samozřejmě občas pochybnosti, ale má mysl se soustředila na kněžství ve velmi útlém věku. Kněží v mé farnosti byli hrdinové. Učili nás, že nejvíc je v životě stát se knězem, jestliže vás Bůh k tomu volá. V té době ve většině katolických komunit takto bylo kněžství ukazováno a to bylo správné. Kněz jedná ve jménu osoby Krista a Kristus je největší hrdina. Zde na zemi kněží jednají na jeho místě.

Kněží, zvláště v mé farnosti, byli příkladní. Byli velkými vzory a byli velice angažováni ve škole, s mládeží, s ministranty, s kluby mladých a při sportech. Pamatuji se na jednoho kněze, který mě učil být ministrantem, jmenoval se Otec Charles Murrey. Byl poměrně mladý a udělal na mě dojem. Kněží byli stranou a něco takového mě přitahovalo. Byli stranou a přesto hluboce ponoření do komunity, protože byli angažováni ve všem, co se dělo v mém životě katolíka. Všechny naše sociální aktivity se odehrávaly v kostele. Když jsme onemocněli, kněží přišli. Když o tom přemýšlím, takto se škola mohla dozvědět, který student chodil za školu, protože kněz se mohl objevit ve vašem domě ve farnosti. Pamatuji se, že jsem jednou byl nemocný, ale nebylo to nic vážného a tento kněz se objevil na našem prahu - řekl, že chce vidět, zda neumírám.

Když jsem byl v páté třídě, dostal jsem se do kontaktu s verbisty a nějakou dobu jsem chtěl k nim vstoupit. Řekli mi: „Počkej několik let.“ Přítel mého bratra byl v semináři verbistů a ukazoval mi jejich literaturu. Byli misionáři a ta myšlenka odejít do Japonska nebo Číny měla romantickou přitažlivost - myšlenka odejít na exotické místo zachraňovat duše, které neslyšely o Kristu.

Když jsem byl ministrant, dalším silným vlivem na mě bylo, že jsem byl tak blízko knězi během mše. Když jsem byl v sedmé třídě, kněz, mající na starosti ministranty, mě pověřil funkcí ceremoniáře. Když jsem začal být ministrantem, celá mše byla v latině, ale potom byla asi napůl latinská a napůl v mateřštině, měnila se každý týden.

V té době se v naší farnosti a zvláště v arcidiecézi Washington všechno

v Církvi začalo ničit. Probíhaly všemožné boje. Členové farní rady požadovali: „Musíte prodat faru a klášter a peníze dát chudým.“ „Kněží by se měli oženit s jeptiškami a žít jako normální lidé.“ Byl to začátek revoluce po Druhém vatikánském koncilu. Alespoň v oblasti Washingtonu to velmi rozdělovalo. Pamatuji se, že jsem naslouchal rozhovorům dospělých a slýchal jsem o bojích na schůzích farní rady. Jeden z našich farních kněží se oženil, což způsobilo velký skandál. Pochybení kněží bylo na denním pořádku. Každý den jsme o tom četli v novinách.

Potom v roce 1968, kdy bylo zveřejněno *Humanae vitae*, rozdělení v Církvi opravdu explodovalo. Měli jsme v arcidiecézi ve Washingtonu pověstné disidenty, kteří dokonce ještě než přečetli *Humanae vitae*, nastoupili do stejného vagónu s Otcem Charlesem Curranem - který také nečetl definitivní návrh. Veřejně ztratil *Humanae vitae* při dobře sehrané tiskové konferenci v den, kdy byla zveřejněna. Byla skupina 86 kněží a teologů, kteří krátce po tom, kdy encyklika byla promulgována, podepsali deklaraci zatracující *Humanae vitae*. Z našich farních kněží nepodepsal deklaraci nikdo. Některá jména se dostala na deklaraci bez svolení dotyčných kněží nebo byla zfalšována farníky, kteří předpokládali, že by se kněží chtěli připojit.

Disidenti z Washingtonu se stali soustem v národních novinách a velkým skandálem ve Washingtonu, ale washingtonský arcibiskup Patrick kardinál O'Boyle vyřešil situaci pevnou rukou. Odvolal všechny kněze-disidenty z jejich úřadu, pokud k němu nepřišli a neprojeví souhlas s *Humanae vitae*. Většinou to udělali. Věřím, že těch, kteří odmítla přijmout *Humanae vitae* a opustilai Církev, byla jen hrstka.

(pokračování příště)

Homilie 4. neděle adventní B

VÝBĚR, KTERÝ NÁS ČINÍ HODNÝMI TOHO

P. Denis Mc Bride CSsR

SVOBODA VÝBĚRU

Když jde o talenty, někteří lidé jimi překypují: jsou laskaví, chytrí, umělečtí, osobní a je po nich shánka - a nemají velkou hlavu! Některí lidé se velmi namáhají, aby měli talent, který ostatní mají, zdá se, bez práce. Jsou ti, kteří trénují, potí se, hladoví, snaží se říci správné věci, snaží se, aby byli příjemní, stále se smějí a přes všechno úsilí se zdá, že jsou přehlíženi.

Jako bohatý princ v pohádce, který usilovně trénuje, aby získal srdce princezny. Ve své milé nalézá šarm, ale ona upírá oči jinam a bere si chudého dřevorubce, který nemá nic, čím by získal její přízeň. Dřevorubec byl vybrán

kvůli tajemnému dání přednosti. A princ byl ponechán v úžasu, proč nemohl získat lásku princezny. Celkem vzato dělal všechny správné věci.

Jako náš přítel, zmatený princ, i my, když vidíme, jak někteří lidé jsou vyvoleni, ptáme se: „Co udělali, aby si to zasloužili?“ Předpokládáme, že museli učinit něco mimořádného, a jsme zamotáni v hledání nějaké stopy. A v tom všem zapomínáme na svobodu toho, který si ji vybral na první místo.

BOŽÍ VÝBĚR MARIE

V dnešním evangeliu slavíme mimořádnou lásku Boha, který svobodně vyvolil Marii, aby se stala Matkou jeho milovaného Syna. Boží výběr Marie učinil ji „plnou milosti“. Jestliže milost je Boží dar, Maria byla plná Božích darů. Není žádné východisko při otázce, co Maria učinila, aby si to zasloužila: neudělala nic, aby si to zasloužila, protože to nebylo nic jiného, než dar. Nikdo si nezaslouží dary, nikdo není oprávněn k přízním. Dary a přízně odrážejí velkomyslnost dárce, ne hodnotu příjemce.

Evangelium nezačíná s tím, co činí Maria, začíná s tím, co Bůh činí prostřednictvím Marie. Když je Maria vybrána, aby se stala Matkou Božího Syna, Boží výběr není odměna za zasloužilou práci nebo odpověď na Mariinu modlitbu. Spíš Boží výběr Marie je výsledkem Boží svobody vybrat si Marii mezi všemi ženami. Když si Bůh vybírá Marii, jeho výběr ji činí hodnou, protože jeho láska ji učinila plnou milosti. Tato pravda je obsažena v Magnificat, když se Maria modlí:

*Velebí má duše Pána
a můj duch plesá v Bohu, mém spasiteli,
že shlédl na svou nepatrnou služebnici.
Hle, od této chvíle mne budou blahoslovit
všechna pokolení,
že mi učinil veliké věci ten,
který je mocný.*

Kvůli Boží tajemné přednosti, protože si svobodně vybral pohlédnout takto na Marii, protože ji učinil plnou milostí, všechny generace - jako my dnes - nazýváme ji blahoslavenou. Protože Bůh obdařil Marii k misii, která nebyla kvůli ní samé: její misie v plánu Boha byla dát Ježíše každé generaci lidské rodiny.

MARIINA A NAŠE ODPOVĚĎ

Někteří lidé mají podezření, že v důsledku tolika talentů Maria už opravdu není lidská. Jistě, Maria má výjimečnou úlohu v dějinách: jak učí Církev, ona „zaujímá místo v Církvi, které je nejvyšší po Kristu a nejbližší k němu“ (Lumen gentium, 54). Výběr od Boha k takové úloze nevylučuje Marii z lidského rodu. Boží výběr ji neomezuje od učinění svého výběru pro Boha. Maria

byla požádána odevzdat svou svobodu, svou celou osobu k službě v Božím plánu.

Rozdíl mezi námi a Marií není, že Maria byla vybrána, zatímco my ne, spíš je v tom, že ona úplně odpověděla na výběr pro svou roli, zatímco my zůstáváme váhaví a polovičatí k odpovědi na to, co Bůh od nás žádá. Bůh si vybral všechny z nás. Tato velká pravda byla vyjádřena sv. Pavlem, když napsal: „Bůh nás vybral, vybral nás v Kristu, abychom byli svatí a neposkvrnění a žili lásku v jeho přítomnosti.“ (Ef. 1)

Jako Maria čelíme Božímu výběru, jako ona jsme vyzýváni říci „ano“. Kdybychom se mohli vidět jako výsledek Božího výběru spíš, než jako chodící omyl, snad bychom ochotněji říkali „ano“! Bůh si vybral každou jednotlivou osobu zde dnes, má pro každého z nás nějakou roli. Čeká na náš výběr, který klade naši svobodu do jeho služby.

Boží slovo k Marii v dnešním evangeliu je slovem nejvyšší hodnoty: „Raduj se vyvolená.“ Snad my opravdu nevěříme, že Bůh nás vyvoluje, snad jsme na úrovni, kde si nemyslíme, že jsme hodni něčeho. Takže dnes ať je Božím slovem pro vás:

„Radujte se, vyvolení, protože jsem si vás vybral, abyste byli svatí a žili v mé přítomnosti. Ano, vy! Radujte se!“

Austrálie

V Melbourne byl jmenován novým arcibiskupem Dr. George Pell. Patří k zastáncům pravověří. V Římě studoval teologii a k papeži má vřelý vztah. Očekává se, že pomůže zastavit rozkladný proces v Církvi v Austrálii. Melbourne a Sydney jsou nejdůležitější diecéze v Austrálii.

Nové číslo AD

Mám před sebou nové, 9. číslo časopisu AD. Mimo jiné je zde životopis Jakuba Demla. Tento geniální básník je osobou problematickou. Zvláště jeho „Zapomenuté světlo“. S podivem je někteří literární kritici chválí. Je to kniha plná vulgárnosti a působí dojmem, že ji autor napsal v podroušeném stavu. Nedivím se, že ji cenzura první republiky nakázala zabavit. Tuto poznámku píš proto, že je v AD také kritika filmu „Zapomenuté světlo“. To proto, aby mladí věděli, že není o co stát.

P. Karel Dachovský

Od kamery na kazatelnu

Bývalá německá televizní hvězda Thomas Astan, známý především z televizních kriminálních seriálů „Komisař“ a „Derrick“, uváděných i naší televizí, byl letos 30. června v Římě vysvěcen na kněze ve věku 50 let. Tento úspěšný filmový herec a režisér, jemuž nebyly cizí ani pornoscény, zažil hluboký otřes,

když před léty jeho asistent zemřel na AIDS. To jej přinutilo hlouběji se zamyslet nad smyslem života. Setkal se se salesiánskou kongregací a vstoupil do ní. Jako kněz se chce věnovat především pastorační práci v masmédiích.

Glaube und Kirche 7/1996

Konverze anglikánské farnosti

Celá farnost ve východní čtvrti Londýna se rozhodla konvertovat ke katolicství včetně faráře a dvou jáhnů. Důvodem je nesouhlas s rozhodnutím nedávného synodu anglikánské církve o možnosti svěcení žen a příliš racionalistický výklad Písma sv. v anglikánské církvi.

Glaube und Kirche 7/1996

Změní anglikáni Otčenáš?

V Anglii probíhá vášnivý spor o „moderní“ podobu Otčenáše. Progresivní radikálové v anglikánské církvi požadují vypustit z modlitby Páně slova „a ne- uveď nás v pokušení“ a nahradit je „a uchraň nás před zkouškami“. Argumentují tím, že prý modernímu člověku jsou cizí takové pojmy jako peklo, ďábel a pokušení. Proti tomuto návrhu se vyslovili i někteří konzervativní poslanci. Nutno dodat, že některé menší církve už této nové formule v Otčenáši používají. Smutné je, že katolická Biskupská konference Anglie a Walesu hodnotila na svém posledním zasedání tuto snahu pozitivně, i když sama změnu zavádět v katolické církvi nemíní. Inu, falšovat Kristova slova už není patrně hříchem.

Tag des Herrn 29/1996

V Osvětimi hynuli i křesťané

Předseda Výboru pro dialog s judaismem polského episkopátu biskup Stanisław Gadecki reagoval na nedávné prohlášení židovského intelektuála Elieho Wiesela, že kříže v prostorách bývalého nacistického koncentračního tábora Osvětim jsou urážkou židovského národa. Biskup připomíná, že kromě židů zahynulo v tomto koncentračním táboře značné množství křesťanů, kněží i laiků. Katolická církev podle biskupa Gadeckého samozřejmě naprosto nic nenamítá proti umístění Davidovy hvězdy na místě osvětimského koncentráku, požaduje však také přítomnost kříže. Ten není jen symbolem křesťanské víry, připomínajícím, že v Osvětimi byli vražděni též katoličtí i jiní křesťané, nýbrž i symbolem polského odboje proti nacismu i proti komunismu, neboť oba totalitní systémy vedly válku s křížem, s křesťanskými tradicemi polského národa.

GN 29/1996

Legalizace potratů v Jihoafrické republice

Biskupská konference této země ostře vystoupila proti uzákonění interrupcí, které schválil parlament. Biskupové připomínají, že mnoho let bojovala celá řada dnešních politiků za práva člověka, za rasovou rovnoprávnost. „Je nepochopitelné, jak mohou titíž lidé dnes odsuzovat k smrti nejnevinnější lidské bytosti,“ píší katoličtí biskupové Jižní Afriky.

GN 29/1996

Bývalý neonacista chce být knězem

„Nic nehájím ze své minulosti,“ říká bývalý aktivní rakouský neonacista Sascha Erich K.: „Vím jen tolik, že Pán Bůh mi odpustil.“ Tento 24 letý vyučený tiskař, který dosud nemá ukončený soud kvůli neonacistickým výtržnostem, jež zorganizoval, prožil svou konverzi, skoncoval definitivně s neonacismem a stal se aktivním katolíkem. Teď se hlásí do gymnázia pro pozdní kněžská povolání v rakouském Hornu.

Glaube und Kirche 7/1996

Zájem o tridentskou mši stoupá

Na dva a půl tisíce věřících se rovněž účastnilo v rakouském poutním místě Schardenbergu tridentské mše, sloužené P. Walthardem Zimmerem z Kněžského bratrstva sv. Petra, které se souhlasem Vatikánu se věnuje právě této liturgii. Podobně vysoký počet věřících zaplnil i růžencovou baziliku v Berlíně - Steglitzu, v níž pomocný biskup z Augsburgu Mons. Ziegelbauer celeb-roval taktéž v ritu sv. Pia V. pro laické sdružení „Una voce“, jež si klade rovněž za cíl pěstování starého předkoncilového obřadu. Západní komentátoři poukazují na zjištěnou skutečnost, že zvýšený zájem o starý ritus není vůbec nostalgií po „starých dobrých předkoncilových časech“, ale především objevením hodnot, které nový ritus Pavla VI. postrádá: Boží transcendence, opravdové slavnosti a tajemství. Překvapující je vysoká účast mládeže na mších tridentského ritu.

Glaube und Kirche 7/1996

Krennova diecéze vede

Celkem 8 novokněží bylo vysvěceno letos v rakouské diecézi St. Pölten, v jejímž čele stojí pověstný biskup Kurt Krenn, vykřičený masmédií jako hrůzostrašná zkamenělina z dob středověku a současně jako totalitní diktátor. Skutečnost je samozřejmě jen taková, že biskup Krenn zachovává striktní věrnost Sv. otci a nauce Církve bez jakékoliv ochoty ke kompromisu v této

věci, proto je neoblíbený. O tom, že právě toto je cesta ven ze současné krize západní církve, svědčí fakt nejvyššího počtu novosvětcenců v Krennově diecézi, čítající půl miliónu katolíků. Ostatní rakouské diecéze dopadly podstatně hůř. Na druhém místě se umístila diecéze Graz s 5 novosvětcenci na celkový počet 1 milión katolíků, poslední místo zaujala diecéze Innsbruck, čítající rovněž zhruba půl miliónu katolíků, kde nebyl vysvěcen letos žádný novokněz. Dodejme jen, že v čele innsbrucké diecéze stojí tzv. nejprogresivnější a masmédií nejvíce vychvalovaný biskup Stecher.

Glaube und Kirche 7/1996

Arcibiskup Dyba nejúspěšnější

Fuldský ordinář Mons. Johannes Dyba jako jediný z německých biskupů odmítl před dvěma lety zapojit církevní poradny pro těhotné ve své diecézi do státního systému poradenské péče, neboť to by znamenalo vystavovat klientkám potvrzení, jež opravňuje k interrupci. Předpovědi o tom, že klientky do církevních poraden ve fuldské diecézi nebudou chodit, se nenaplnily, naopak se jejich počet proti roku 1994 zvýšil o 15 procent, takže byla otevřena nová poradna v Geise, zatímco počet klientek církevních poraden jiných diecézí stagnuje navzdory faktu, že na rozdíl od Fuldy vystavují potvrzení.

Glaube und Kirche 7/1996

Kardinál Groer: Byla to duchovní vražda

Bývalý vídeňský arcibiskup kardinál Hans Herrmann Groer, obviněný loňského roku z homosexuálního zneužívání chovanců semináře, jehož byl předtím rektorem, přerušil konečně své mlčení a poskytl interview časopisu „Profil“. Řekl doslova: „Bylo to předem naprogramováno už dávno dopředu. Všechno. V každém ohledu. Nic z toho není pravda. Šlo o plánovanou duchovní vraždu. Víte, jsou totiž dva druhy vraždy: duchovní a fyzická. Při té fyzické už nežijete fyzicky. Při té duchovní už nežijete duchovně, odrovnají vás mravně, odstaví na bok, vyvolají averzi vůči vám, aby se vás každý stránil. To je duchovní smrt, která člověka zcela zničí.“ Kardinál Groer byl zvolen převorem benediktinského kláštera Maria Roggendorf.

Tag des Herrn 23/1996

Dokázána nevina biskupa Kaczmarka

V roce 1946 došlo v polském městě Kielce k pogromu proti židovským navrátilcům z koncentračních táborů, kteří se domáhali restituce svých majetků, zabraných po okupaci německými nacisty. Ty už ale byly podle nových

zákonů „znárodněny“. Celkem 42 Židů bylo povražděno, mezi nimi i jedna těhotná žena. Poněvadž pogrom vzbudil ostré reakce světové veřejnosti, našla polská komunistická vláda za několik let viníka: místního biskupa Czesława Kaczmarka, který se také před soudem doznal, že prý pogrom zinscenoval. Za Gomulkova uvolnění r. 1956 byl těžce nemocný biskup Kaczmarek propuštěn a brzy na to zemřel. Před smrtí ale ještě stačil napsal generálnímu prokurátorovi dopis, v němž odvolává své „doznání“ jako vynucené. Vyšetřovatelé ho mučili hlady a při výslechu mu vyrazili 19 zubů. Zároveň biskup Kaczmarek uvedl, že tento postup polských komunistických úřadů byl mstou za to, že krátce po pogromu poslal ambasádě USA dokumentaci o tom, že to byli právě komunističtí funkcionáři, kteří pogrom vyvolali. Nevinnu zesnulého biskupa dokazuje i fakt, že v době pogromu vůbec nepobýval v Kielcích, ale daleko odtud v lázních, kde se léčil po infarktu.

GN 30/1996

Albánský Maxmilián Kolbe?

Albánie byla r. 1967 vyhlášena prvním ateistickým státem světa. Duchovní všech církví byli pozatýkáni a nuceni k odpadu. Z katolických kněží neodpadl ani jeden. Jezuita Peter Meliskalla podobně jako sv. Maksimilián Kolbe šel v bolševickém koncentráku dobrovolně na smrt za otce rodiny. Albánský biskup Simoni považuje právě hrdinství kněží za příčinu neustálého vzrůstu počtu věřících v této balkánské zemi.

Lad 52/XII

Bojkot pochybného zpěváka

Americký jazzový hudebník a zpěvák Chick Corea se setkal při svém koncertním turné v Německu s bojkotem a místy i zákazem. Důvodem je fakt, že tento rocker náleží k předním aktivistům a propagátorům tzv. scientologické církve, jež je v Německu zakázána. Scientologická církev, založená r. 1975 v USA Ronem Hubbardem, nevěří v Boha, ale v nadpřirozené mohutnosti člověka, které chce svéráznými náboženskými obřady a psychologickými manipulacemi uvolnit. K této sektě náleží i někteří herci z Hollywoodu, mezi nimi i známá hvězda Tom Cruise. Stále více států činnost této sekty zakazuje na základě soudně doložených případů finančních podvodů, překupnictví, zastrašování, falšování úředních dokumentů a psychického teroru, používaného vůči novým členům.

GN 33/1996

Iniciativa se šíří

Koncem července zahájila skupina mladých laiků v polském Białymstoku pod vedením Wiktora Zawadského podnětnou akci proti pornografii. Více než stovka lidí obcházela novinové stánky po skupinách a zajímala se o pornomagazíny. Když stánkař „zboží“ vyložil, oznámili, že bojují proti pornografii a upozornili ho na znění zákona, který zakazuje prodej takových časopisů (což se ale, tak jako u nás, nedodrжуje). Sdělili stánkaři, že za čtrnáct dní přijdou znovu a jestli zjistí, že pornografii stále prodává, podají na něho soudní žalobu. Tato akce se rozšířila do celé řady dalších polských měst, mimo jiné i do Varšavy a Gdaňska. O akci referovaly i některé naše sdělovací prostředky, konkrétně Mladá fronta Dnes.

-rm-

Cikánská primice na Slovensku

Ani jedno z našich katolických médií neinformovalo o první kněžské primici občana romské národnosti na Slovensku, ačkoliv tato zpráva má svůj zvláštní význam při formování protirasistického smýšlení. Jedná se o novokněze Františka Ciureju, pocházejícího z Nové Lubovně, jenž byl 22. června vysvěcen na kněze ve spišské katedrále biskupem Mons. Františkem Tondrou. Této slavnosti, jakož i primice v Nové Lubovni, se účastnili v hojném počtu Romové s typickými housličkami a zpěvem cikánských písní. Primiciant je původním povoláním inženýr, který se v komunistické éře marně hlásil do semináře a mohl své povolání ke kněžství realizovat až po r. 1989. Ve své promluvě velmi děkoval rodičům, že mu byli prvními svědky víry a že v jeho rodném domě panovala vždy atmosféra křesťanské lásky.

Podle GN 31/1996

I na Západě je těžké být křesťanem

Za komunistické éry jsme si zvykli na klišé, že východní blok znamená větší či menší pronásledování křesťanů, naproti tomu na Západě panuje naprostá náboženská svoboda. To snad platilo ještě před třiceti lety. Dnes nikoliv. Je jisté, že křesťany na Západě nikdo nezavírá ani nevyhazuje ze zaměstnání, když chodí do kostela a angažují se ve své církvi. To nikomu nevadí. Ale zcela jiná situace nastává, když se někdo projevuje jako radikál, když odmítá ostentativně interrupce a umělou antikoncepci, nebo když nepřipouští masmédií neustále omílané „nové dokumenty“ o nehistoričnosti Kristových zázraků. U katolíků potom k tomu přistupuje ještě obrana papeže Jana Pavla II., odmítání kněžského svěcení pro ženy a obhajoba kněžského celibátu. Takový člověk snadno dostane nálepku „křesťanského“ nebo „katolického“

fundamentalisty a má potíže se získáním zaměstnání, špatně prosperuje jako podnikatel, obtížně se dostává na studia atd.

Polská publicistka Krystyna Jagiellová toto uvádí na základě svých zkušeností ze Spolkové republiky Německo, kde již více než deset let vládne strana s názvem „křesťanská“. Píše, že všeobecná mentalita obyvatelstva je ve skutečnosti silně protikřesťanská, máme-li na mysli to, co je v křesťanství podstatné: Kristovo božství, zázraky a jedinečnost Jeho vykupitelského poslání a morálka Evangelia, zvláště v rovině manželského a rodinného života. Průměrný Němec sice věří v Boha, ale pod vlivem laicizační propagandy je čím dál více přesvědčen, že tento Bůh je ve skutečnosti zcela jiný, než jak ho prezentuje Církev. Proto mu nevadí, když někdo chodí na bohoslužby a posílá děti do církevních škol (to ostatně podle potřeby dělá on sám taky), ale bouří se instinktivně proti všemu, co zavání podle něho „dogmatem“, tj. co má odvalu („drzost“) předkládat něco jako jasnou, neomylnou a nadčasovou pravdu. To pociťuje německý občan, vychovávaný padesát let ve svobodě, jako útok proti „své“ svobodě, a proto hlasatel této pravdy se v jeho podvědomí stává nepřítelem jeho osobní svobody, protidemokratickým extrémistou a totalitářem. Proto má takový úspěch Hans Küng, který prohlašuje Jana Pavla II. „duchovním diktátorem“ a Vatikán „posledním totalitním režimem“ v Evropě. Poněvadž takto smýšlí většina německého obyvatelstva, promítá se to i do veřejného a společenského života, kde se opravdoví křesťané stávají stále častěji oběti diskriminace.

Tato diskriminace se přenáší též do školství a dostává pozvolna podobu našich dřívějších zápasů s vedením školy o možnost přihlášek dětí do výuky náboženství. V bývalé NDR uzákonily úřady povinnou výuku předmětu, který se jmenuje „Životní formace - etika - náboženství“. Nedávný pastýřský list katolických biskupů bývalé NDR protestuje především proti tomu, že tento předmět s naprosto nekřesťanskou osnovou (odmítá se všechno nadpřirozené v životě Ježíše Krista a znehodnocují se morální zásady v rovině sexuální) je povinný a musejí ho navštěvovat i věřící žáci, právě tak jako museli povinně za komunistické éry navštěvovat výuku marxismu-leninismu. Katoličtí biskupové spolu s evangelickými představiteli vznesli stížnost k Ústavnímu soudu do Karlsruhe, kde požadují pro děti z katolických a evangelických rodin možnost nahradit tento předmět řádnou výukou katolického a evangelického náboženství. Stejnou stížnost podali do Karlsruhe i rodiče více než 40 žáků.

V bývalém Západním Německu (tzv. starých spolkových zemích) se stává pro poctivé křesťany problémem povinná výuka předmětu zvaného sexuální výchova už od 3. třídy obecné. Zákon sice umožňuje věřícím rodičům, pokud s osnovami předmětu nesouhlasí, dítě odtud odhlásit, v praxi ale vyvíjejí školské úřady na ně takový nátlak a stavějí takové byrokratické překážky, spojené často i s šikanováním dětí, že mnozí nakonec rezignují. Nicméně sexuální

výchova proniká i do jiných předmětů. Katolický rodinný časopis „FMG Information“ ve svém 59. čísle uvádí otřesný případ, jak třídní učitelka v hodině kreslení ve 3. třídě obecné nechala děti kreslit výjevy z učebnice sexuální výchovy, kde podle osnovy se měl odbourat „falešný stud“. Učebnice byla plná obrázků společně se koupajících zcela nahých chlapců a dívek. Děti měly některé dle vlastního výběru namalovat.

V mnoha případech jsou to samotné děti, které se chtějí odhlásit ze sexuální výchovy. Přicházejí domů otřeseny, neboť jsou jim už ve 3. nebo 4. třídě detailně ukazovány mužské i ženské pohlavní orgány na fotografii a promítány filmy s nejrůznějšími variantami soulože. Jemnější dívky a chlapci často upadají potom do psychicky labilního stavu, jak svědčí četné dopisy rodičů časopisu „FMG Information“. Když se rodičům podaří je odhlásit, jsou často předmětem posměchu spolužáků, někdy podněcovaného samotným učitelem (podobně jako u nás žáci přihlášení v komunistické éře do výuky náboženství). Je smutné, když se rodiče nedovolají spravedlnosti ani u některých církevních míst. Když si například stěžovala jedna katolická rodina na švédskou učebnici, z níž se musí jejich dítě učit a kde je desetiletý žák poučován textem i obrázky o „bezpečném“ sexu a kondomech, na školském úřadě v Münsteru, obrátil se tento se žádostí o posudek na tuto knihu k biskupovi. Biskupský generální vikář ji maximálně vychválil, čehož školský úřad v odpovědi zdrceným rodičům patřičně využil. Ti se ale nevzdali a šli přímo za biskupem Lettmannem. Knihu mu předložili. Biskup se zděsil, jak mohl jeho generální vikář něčemu takovému dát kladné doporučení, nicméně jeho vyjádření školským úřadům už nemohl vzít zpět. Ještě smutnější je, když se sexuální výchova v tomto duchu vyučuje i na církevních školách. Ty sice mají podle zákona možnost upravit si výuku tohoto předmětu po svém, nicméně mnoho se jich přizpůsobuje, protože tak získává od státních školských úřadů finanční i jiné výhody.

Tímto stavem jsou diskriminováni opravdově věřící pedagogové, kteří jsou zcela odstaveni od možnosti vyučovat předmět typu sexuální výchova. Jejich svědomí jim nedovolí učit podle schválených a státem striktně hlídaných osnov, podle nichž je třeba od nejútlejšího věku ničit v dětech stud, seznamovat se s technikami pohlavního styku a stírat rozdíl mezi manželským a mimomanželským soužitím. Pedagogy s nálepkou „fundamentalista“ školské úřady nechtějí příliš pouštět ani k výuce jiných humanitních předmětů, aby náhodou svým „protidemokratickým“ křesťanským radikalismem nezpůsobili mladé generaci újmu.

I toto je tedy Západ. Věřící katolík začíná mít stejné potíže, jaké měl věřící katolík u nás za komunistické éry. Diskuse kolem sexuální výchovy na našich školách je signálem, že podobné problémy čekají také naše katolíky. Mediální kampaň proti lysickému faráři P. Františku Provazníkovi, který statečně a s vervou upozornil rodiče na jejich práva a zároveň povinnost se brá-

nit, je ukázkou toho, že ani u nás to nebude procházka růžovým sadem. Být křesťanem nikoli podle jména, ale podle skutků, je a bude v liberální demokracii stále těžší. S touto realitou musíme počítat.

Radomír Malý

Oáza v poušti

Ne, není třeba jezdit až na Saharu, aby člověk poznal poušť. Ta duchovní a mravní poušť je totiž právě zde, ve vyspělé Evropě, podléhající konzumnímu materialismu. Ale tak jako každá fyzická poušť má své oázy, má je i její duchovní protějšek. Takovými oázami jsou v dnešní době zejména mariánské svatyně, zvláště pak ty, které jsou spojeny se zjeveními a proroctvími Matky Boží.

Dnes stále více nabývá na aktuálnosti zjevení Panny Marie ve Fatimě, jehož 80. výročí si příští rok připomeneme. Všechna další zjevení více či méně navazují na fatimské, které je nezastupitelné svým důrazem na vnitřní obrácení, modlitbu (zvláště modlitbu sv. růžence) a také - což se nedá opomenout - na správnou orientaci v tomto světě. Právě ve Fatimě Panna Maria varuje před komunistickými bludy, šířenými z Ruska, jakož i před nacistickými, když předpovídá druhou světovou válku. Fatimské poselství je též jasně protiliberální svým akcentem na zjevenou pravdu a věrnost Sv. otci. Jeho vzrůstající důležitost si uvědomují i papežové, Pavel VI. a Jan Pavel II. toto místo navštívili.

My nemusíme jezdit až tam. Máme Fatimu doma, v České republice. Tak jako v jiných zemích i zde působí celosvětový Fatimský apoštolát, jenž má své trvalé sídlo v prostorách překrásného bývalého kláštera v Koclířově u Svitav. Tam také proběhla první srpnový víkend celostátní konference Fatimského apoštolátu, první toho druhu v Koclířově, který se stává postupně stále důležitější oázou v duchovní poušti dneška.

Skromné odhady hovoří až o čtyřech tisících lidí navzdory nepříznivému počasí. Pro mariánské ctitele se stali již delší dobu pojmem bratři Pavel a Petr Dokládalové. Bez těchto kněží by Fatimská konference neměla svůj autentický, vpravdě „fatimský“ ráz. Otec Pavel prokázal jako obvykle svůj skvělý organizační talent a také opravdovost dobrého pastýře, který se dovele ve prospěch svěřeného stáda zřici i svých dober. Večer, kdy se dav tísnil v malé kapli a přilehlých prostorách, neboť pro silný déšť nebylo možno mít program venku, veřejně Otec Pavel prosil Matku Boží, aby tuto oběť poutníků odměnila a dodal: „Já osobně se své odměny zříkám v jejich prospěch.“

Odvážná a aktuální katecheze Otce Petra se týkala nebezpečí hnutí New Age pro víru a Církev, jakož i některých druhů rockové hudby, které jsou přímo satanské nebo si alespoň se satanismem zahrávají. Otec Petr nemluvil jako zamračený škarohlíd, který nerozumí mládeži a nechápe její nadšení

pro rockovou hudbu. Prokázal, že naopak je do problematiky hluboce zasvěcen a dovede přesně a jemně rozlišovat. To je právě to nutné a důležité, co by si měla mládež osvojit.

Samozřejmě se ke slovu dostali i laikové. Katolická média prezentovali Josef Vlček a dr. Lubomír Štula (Světlo), David Rejl (MK Report) a níže podepsaný (Řád). Nadšený potlesk vyvolal poslanec Parlamentu za KDU-ČSL dr. ing. Jiří Karas, který promluvil o poslání katolíka angažovat se ve veřejných věcech. Řekl, že kříž, který je symbolem křesťanství, není pouhým znakem, ale výzvou k akci, k činu. To by si měli věřící uvědomovat zvláště teď, kdy v souvislosti s restitucemi církevního majetku vzrůstá i na půdě zákonodárného shromáždění nenávist ke všemu katolickému.

Konferenci Fatimského apoštolátu poctil svou návštěvou královéhradecký Otec biskup Mons. Karel Otčenášek, který též celebroid slavnou mši svatou. Byl to první biskup, který takovou konferenci navštívil (v minulých letech se tyto konference konaly v Třebíči, kde byl Otec Pavel vikářem). Jeho nadšená obrana mariánské úcty a slova podpory Fatimskému apoštolátu vehnala mnohým do očí slzy radosti.

Krásné dojmy všech navzdory špatnému počasí se dají snad shrnout do jednoho jediného, který vyjádřil Sv. otec Jan Pavel II. při své návštěvě poutního místa Čenstochová v Polsku: „Tady jsme byli vždycky svobodní.“ Ano, v Koclířově se každý bude cítit svobodný, kdo přichází s dobrými úmysly. Tam je to přece u Matky. Kde může být volněji, svobodněji...? Díky.

Radomír Malý

Hanobení Panny Marie v církevním časopise

Informační věstník jihoněmeckých jezuitů, vycházející v Mnichově, si vůbec nebere příklad ze zakladatele Tovaryšstva Ježíšova sv. Ignáce z Loyoly, velkého ctitele Matky Boží. Je smutné, že tento časopis zveřejnil dokonce nechutné karikatury P. Marie, za něž by se nemusel stydět žádný ateistický bulletin. Nejsvětější Panna je zde namalována jistým Maxem Ernstem s obřím tělem a zle se šklebícím obličejem jako tlustá a zlá fúrie, na jiném obraze zase je znázorněna, jak „pohlavkuje“ malého Ježíše. V textech jezuitů Conradse a Martiho se popírá její panenství a tvrdí se, že prý měla více dětí, ti, kteří ji uctívají jako Pannu na barokních oltářích, jsou „potřeštění“. Její úcta má prý smysl pouze tehdy, když je chápána jako symbol feminismu a boje proti mužské nadvládě, když je srovnávána s Rosou Luxemburgovou nebo Simonou Weilovou. Páter Aretin zase filozofuje, že prý Maria „není prostřednicí milostí“, páter Frick tvrdí, že prý „církevní představa Marie je neúctou vůči ženě, neboť dělí ženskost na ‚svatou‘ a ‚hříšnou‘.“ Pobouření čtenáři časopisu zaslali rozhořčený dopis provinciálovi P. Berndovi Frankemu. Ten

jim odpověděl výtkou, že nedůvěřují Tovaryšstvu Ježíšovu, ale k samotné věci ani slovo. Čtenáři se tedy obrátili ke generálovi řádu P. Kolvenbachovi. Dosud od něj odpověď neobdrželi.

Information FMG 59/1996

Devítiletá světice

Když papež sv. Pius X. umožnil i dětem v raném věku přistupovat ke sv. přijímání, vyjádřil se prorocky: „Budou i svaté děti.“ Beatifikační proces jedné takové světice se právě chýlí ke konci. Jde o devítiletou Marii Carmen González-Valeriovou. Narodila se r. 1930 v Madridu ve Španělsku v rodině železničního inženýra. V šesti letech přijala první svaté přijímání. Její rodiče byli zbožní a horliví katolíci. Po vypuknutí občanské války byl otec zastřelen republikány, když se odmítl vzdát své víry. Matka uprchla přes belgické velvyslanectví do San Sebastianu, který byl obsazen Francovými vojsky. Tam malá Maria začala chodit do školy. Po ukončení občanské války se její matka s dětmi vrátila do Madridu, kde Maria pokračovala ve své školní docházce. Nakazila se však ve škole spálou, která jí způsobila otravu krve a posléze r. 1939 smrt. Podkladem pro blahořečení je její deník, prozrazující úžasnou duchovní hloubku děvčete, jež denně přijímalo Eucharistii. Zvláštní vztah měla i ke sv. růženci, který se denně modlila za vrahy svého otce, jimž odpustila. Zvláště pak prosila Pána a Matku Boží za obrácení bývalého republikánského prezidenta Azana, jednoho z původců komunisticko-zednářského teroru. A skutečně - Azano r. 1940 ve francouzském exilu na smrtelné posteli konvertoval.

Information FMG 59/1996

Pěšky z Fatimy do Moskvy

Z portugalské Fatimy, místa známých mariánských zjevení r. 1917, cestuje již šestý měsíc do Moskvy Polák Tadeusz Domanski. Z Fatimy vyrazil 13. května v den 79. výročí prvního fatimského zjevení Matky Boží. Panu Domanskému je 51 let a pracuje jako řidič sanitky. Veze s sebou dvoukolák se spacím pytle, šatstvem a hygienickými proprietami, na prsou má tabuli s nápisem: „Fatima - Řím - Moskva - pěší pouť za mír a smíření“. Jeho zastávkami na této pouti byla známá poutní místa Montserrat, Lourdy, La Salette, Assisi, Řím, Levoča, Čenstochová. V Římě byl pan Tadeusz přijat Sv. otcem Janem Pavlem II., který mu dal růžence, aby je dopravil do Ruska. Přes litevské Vilno bude pokračovat do Moskvy v důvěře v Boží Prozřetelnost. Pan Domanski říká: „Komunismus padl, protože takový osud čeká každý bezbožný systém. Nelze žít v duchovní prázdnotě, v honbě za materiálními požitky. To dnes dochází mnoha lidem v nejbohatších zemích Evropy. Pomalu se začínají probouzet a obracet se k Bohu.“ Ke své zemi je velmi kritický: „Modlím

se za náš národ. Kostely jsou plné, ale málo je to vidět v každodenním životě. Přijímáme Evangelium jako zprávu do vědomí, ale ne do srdce.“

GN 32/1996

Arcibiskup Dyba: Bránit Církev proti vlkům

Arcibiskup Johannes Dyba z německé Fuldy prohlásil letos na svátek patrona Německa sv. Bonifáce v přeplněné fuldské katedrále: „Sv. Bonifác musel bojovat s mnoha falešnými kněžími a pokrytci, kteří odporovali Bohu, uváděli do záhuby samy sebe a sváděli k tomu i druhé. Podle slov proroka neustále říkali lidu: Mír, mír - a přece žádný mír není.“ Sv. Bonifác by zcela jistě i dnes svým nástupcům řekl, že dobrý pastýř nejen vodí své ovečky na dobrou pastvu a k čistému prameni, nýbrž je také musí bránit proti vlkům, zvláště těm, kteří v ovčím rouchu pronikají do stáda.“

Turínský rubáš je pravdivý

Jak oznámil italský katolický deník „L'Avvenire“, prokázali dva italští učenci Pier Luigi Bollone a Nelo Balossi opět pravost turínského rubáše, která byla zpochybněna nedávnou tzv. karbonovou metodou, jež relikvii datovala do let 1260 - 1390. Spolehlivost této metody byla zpochybněna a vyvrácena před rokem ruským učencem Kuzněcovem, který prokázal, že karbonovou metodu je možno použít u předmětu, který nebyl vystaven nepříznivým povětrnostním vlivům, což se nedá říci o turínském rubáši, jenž byl vystavován venku a jednou dokonce ho zachvátil požár.

Oba italští vědci identifikovali na víčku osoby zavinuté do rubáše otisk mince z roku 29 po Kr. Je známo, že to byl Pontius Pilatus, který přišel do Palestiny r. 26, kdo rozkázal razit mince se jménem císaře a pohanskými symboly. Datum otištěné na plátně umožňuje podle obou učenců „usuzovat se stoprocentní jistotou, že v něm bylo zavinuto tělo Kristovo.“

GN 29/1996

Satanistů přibývá

Satanistické sekty mají na celém světě cca 2 milióny vyznavačů. Sdělil to italský expert páter Corrado Balducci v rozhovoru pro list „La Stampa“. V Bologni nedávno policie odhalila sektu, jež vtahovala do satanistických obřadů tříleté děti, které potom znásilnila. Satanistů podle Balducciho neustále přibývá.

GN 25/1996

Před padesáti lety zemřel „hrom Ducha svatého“

Ano, tak byl nazýván pro bojovnost a zanícenost svých kázání švýcarský prelát Robert Mäder, rodák z Wolfwilu v kantonu Solothurn. R. 1898 jako 23letý přijal kněžské svěcení a po kaplanském působení na venkově ho biskup povolal do Basileje jako faráře největší farnosti. Tam proslul svými kázáními proti liberalismu, komunismu a nacismu, na nichž vždycky bylo nabito k prasknutí. Uměl kázat působivě, s patosem a nebál se kritiky do vlastních řad. Nejen kázal, ale také psal a vydával časopis „Schildwache“, který byl v době druhé světové války kolportován do Německa, kde vyvolal hněv nacistických úřadů. Zakázaly ho převážet přes hranice. Biskup jej poctil titulem preláta. Jeho kázání vyšla několikrát knižně, naposledy krátce před jeho smrtí pod titulem „Myšlenky reakcionáře“. Nutno připomenout, že Mäderovy „Duchovní promluvy“ vyšly v překladu T. Coufala r. 1940 také u nás, ovšem protektorátní cenzurou silně proškrtané.

Prelát Mäder říkal: „Dobré kázání je takové, o němž po odchodu z kostela lidé diskutují doma u rodinného oběda, na procházce nebo v hospodě. Kázání, které lidem nestojí za tuto rozpravu, nestojí také za nic.“

Uvedeme některé věty z jeho četných kázání, aktuálních i dnes: „Stále slyšíme na všech stranách omílat slovo láska. Když se ale nad tím hlouběji zamyslíte, zjistíte, že se tím míní pouze láska člověka k člověku. To je ovšem pouze část Božího přikázání lásky. Láska ve svém pravém a plném významu znamená na prvním místě lásku Boha k člověku a obráceně lásku člověka k Bohu. Teprve od toho je odvozena láska člověka k člověku. Právě toto je bolest našeho moderního křesťanství: zdůrazňujeme pouze lásku člověka k člověku bez toho prvního a základního aspektu: lásky Boha k člověku a člověka k Bohu. Proto je naše křesťanství tak studené, tak odpudivě strážlivé navzdory velkolepým charitativním akcím. Chybí mu duše, chybí mu vzlet, nadšení, zápal. To je schopno dát jen pomyšlení na Božské milující Srdce, na úžasnou a nepochopitelnou lásku Boha k člověku, která šla až na kříž a z toho plynoucí pocit vděčnosti, myšlenka na to, jak já tuto úžasnou lásku mohu aspoň trochu oplatit. Na to dnešní křesťané zapomenu...“ Jinde zase říká: „Dábel je. Kdo to neví, nerozumí světové politice a světovým dějinám...“ nebo „Není prvořadé obrácení komunistů, ale obrácení křesťanů, potom teprve mohou být obráceni i komunisté...“ atd.

Information St. Petri

Čekání na Godota?

Vypůjčil jsem si tento název od absurdního amerického dramatika Samuela Becketta, abych se zamyslel ještě nad mnohými většími absurditami, o kterých se tomuto známému tvůrci ani nesnilo.

Ještě bolestnější na tom ovšem je to, že se tyto absurdity týkají naší Církve. Hned ale zde jasně prohlašuji, že miluji církev, kterou vnímám jako krásnou nevěstu Kristovu, ale současně také prosím o její očistu.

Co je nejabsurdnější, je to, s jakým přístupem přicházejí povolání a posvěcení. Exegeze jsou plny vzosných slov a lidské moudrosti, zcela však chybí opravdu hluboce vnitřní postoj modlitby.

O modlitbě se sice hovoří a píše, ale způsobem velmi povrchním a neosobním. Lze se setkat s tak absurdními názory, jako že dnes není třeba nutně se modlit růženec.

Velmi málo se mluví o Eucharistii, jakožto o středobodu našeho života a celé existence lidstva. Když se hovoří, tak povrchně a jednostranně, například o památce poslední večeře.

Dimenze oběti a kříže jsou rozměňovány, přehlíženy a opomíjeny.

Homilie mnohých kněží, ba dokonce i některých biskupů jsou podobny nezávazným příběhům a jsou baleny v neuvěřitelně lehkém balení. Mohl bych pokračovat ve stížnostech dále, ale chci se dotknout ještě mnohem závažnějšího bodu.

Ne, že by neexistovaly osobnosti, které by nebyly schopny hlubokých vnitřních exegesí, hluboké vnitřní modlitby a jasného plného svědectví. Tyto osobnosti zde jsou, ale podobně jako v totalitě před časem i dnes jsou zapovězeny, cenzurovány nebo přímo šikanovány.

Kým? Komunisty nebo fašisty? Zdaleka ne, tito dokázali ničit fyzicky, vulgárně, krutě, ale tito pracují s úsměvem v rukavičkách. Relativizují, zpochybňují a vykládají věci k obrazu svému.

Matou Boží lid a jemně izolují všechny, kdo mohou a chtějí promlouvat v hutném podání.

Jsou použity nejednodušší výmluvy: lidé tomu nerozumí, je nás menšina, je třeba hledat nové přístupy v pastorači a podání, je třeba hledat ekumenická sblížení a varovat se všeho rozdělovacího, včetně mariánské úcty, je třeba korigovat učení Církve a působit na papeže, ale byl vnímavý potřebám doby.

Celkový rozmělněný duch tohoto světa neúprosně proniká všude kolem nás a MOR LIBERALISMU zasahuje všechny, i kněze, kteří jsou mnohdy zmateni a nedokáží se orientovat v uměle navozovaných prostředích, které jsou orientovány lidskými kalkulacemi.

Šokující je, že mnoho kněží si to uvědomuje, ale stále mlčí a čeká na pomyslného Godota, který rozhodně nepřijde, oni sami jsou povinni vystoupit a hájit Krista a Evangelium a to až k prolití vlastní krve, bude-li třeba.

Jsme vděční Bohu za věřící lid, který jako vždy v minulosti, tak i dnes reaguje nezávisle na věci kolem, srdce mnoha prostých lidí ví a cítí, kde je PRAVDA, vnímá milující Srdce Matky, která jako novodobá Matka svých dětí přichází k nim na tuto zem, aby nás učila a vedla.

Největší, gigantickou a nejohrožnější absurditou je to, s jakým cynismem,

zvůli a aroganci se odvažují hovořit novodobí farizeové, co je nebo není možné a tyto komentáře předkládají věřícímu lidu. Naštěstí ten zůstává normální v hlubokém klanění a odevzdanosti a ví, co je potřeba dělat!

MODLIT SE, POSTIT SE, ČÍST BIBLI, MĚSÍČNĚ SE ZPOVÍDAT A PŘIJÍMAT S ÚCTOU A ZBOŽNĚ EUCHARISTII. Vědí také, že zbraň růžence je nenahraditelná a nepotřebují filozofie vládnoucích, protože vědí...

P. Petr Dokládal

„Materialismus, který neuznává žádného věčného Boha a žádné svědomí, činí z člověka nutně a zákonitě bestii. Proti tomu existuje jen jeden záchran-
ný prostředek: Musí se učinit všechno, aby se bestie znovu stala člověkem
a člověk znovu křesťanem.“

Prelát Robert Mäder

Don Gobbi v ČR

Známý italský kněz Don Stefano Gobbi, zakladatel Mariánského kněžského hnutí, který tvrdí, že k němu od r. 1972 mluví ve vnitřním vidění P. Maria, navštívil ČR. Církev se ve věci pravosti vizí Dona Gobbiho nevyslovila ani pro ani proti. Jisto je zatím jen tolik, že obsah vět, které Don Gobbi vydává za slova P. Marie, není v ničem v rozporu s katolickou naukou a plně koresponduje s církevně uznanými mariánskými zjeveními svým důrazem na vnitřní obrácení, modlitbu a lásku k bližnímu. Dále P. Maria podle Dona Gobbiho nabádá k věrnosti Sv. otci a pravé nauce Církve a varuje před bludy, které se šíří v katolické církvi vyspělých zemí. Za zvlášť nebezpečné považuje Matka Boží dle Dona Gobbiho svobodné zednářství, jež proniká i do Církve a vyvolává revoltu proti papeži a magisteriu Církve. Don Gobbi navštívil Olomouc, Frýdek-Místek, Opavu, Hradec Králové, Lomeček v jižních Čechách, Prahu, Brno a Velehrad. Koncelebroval s našimi kněžími mši svatou a modlil se s věřícími růženec. Všude se setkal s naplněnými kostely a věřícími, kteří nadšeně vyznávali svoji věrnost papeži a autentické nauce Církve.

-rm-

S Marií proti démonům

Tak se jmenuje kniha brněnského dominikána dr. Tomáše Jiřího Bahounka, která právě vyšla v Matici cyrilometodějské v Olomouci. Autor mistrovským způsobem aplikuje církevní nauku o démonech na životních příbězích Marxe, Lenina, Hitlera apod. Poutavě a čtivě psaná kniha končí poukazem na P. Marii, přemožitelku apokalyptického draka. Díky za tuto tolik nutnou knihu!

-rm-

Zpráva z tisku:

Intelektuálové versus diváci

Většinou jako zdaleka nejhorší byla ve výzkumu „Diváci a televizní stanice“ hodnocena televize Nova. Výzkum byl založen na hodnocení čtyř desítek odborníků z řad sociologů, psychologů, kriminalistů, pedagogů a umělců. Ti srovnávali čtyři naše televizní stanice - Novu, ČT1, ČT2 a Premiéru - ve 13 oblastech. Pouze v jedné z nich - kvalitě redaktorů a moderátorů - byla Nova označena za nejlepší. Co poněkud překvapuje, je konstatování odborníků, že tito nejlepší redaktori dělají podle nich nejhorší zpravodajství a publicistiku. V této oblasti triumfuje pochopitelně ČT1.

Zcela jinak vidí vysílání těchto televizních stanic diváci, kteří si denně vybírají programy prostřednictvím tlačítek svých televizorů. Ti nejčastěji zapínají televizi nejméně kvalitní - tedy Novu, pak ČT1 a jen ve skutečně nepatrném procentu podle tohoto průzkumu velmi kvalitní ČT2. Intelektuálové zúčastnění v tomto průzkumu tak našim divákům vystavili to nejhorší vysvědčení. Miliony z nich si totiž denně zapínají například Dallas, který u intelektuálů samozřejmě zcela propadl. Proč je hodnocení televize Nova, a prostřednictvím ní i většiny našich občanů, tak přísné? Jde o pochopitelnou reakci části intelektuálů, kteří na trhu neuspěli se svým „nejlepším“ návodem na to, jak uspořádat svět. I přes úpornou snahu jsou jejich myšlenkové systémy na okraji zájmu. Proto musí potvrdit, že televize těch úspěšných je ta nejhorší. Nova je totiž produktem intelektuálů, kteří měli úspěch. Dnes se už málo mluví o tom, že ji založili přední čeští intelektuálové, a právě proto zvítězili nad svými konkurenty. Tito intelektuálové při uvádění svého projektu do života naštěstí nepodlehli tak časté pýše majitelů jediného správného pohledu na svět a díky tomu vznikla televize, na niž se mohou dnes a denně dívat miliony lidí. Podobný názor se však neříká často, neboť svého autora automaticky vyřazuje z okruhu roduvěrných českých intelektuálů.

Marcel Moržol

Je všeobecně známo, jaký vliv mají masmédia, zvláště televize, na obecné lidské mínění. Je tedy moc dobře zamyslet se nad tímto článkem také z druhé strany.

Televize, jejíž úroveň je podprůměrná podle tohoto hodnocení odborníků, nese hrdý název „nezávislá“ a může si tedy dělat, co chce. Může klidně mrzačit duše lidí a ohánět se tím, že si to oni sami přejí.

Když stát přehlíží tu skutečnost, že se z národa systematicky vytvářejí nemyslíci primitivové, jejichž obzor sahá od bouchačky k posteli a přes varování odborníků se ředitel pouze cynicky vysmívá jakýmkoliv protestům, tak je velice směšné pokoušet se naoko řešit tyto situace nějakými kapkami, které jsou zcela neúčinné.

Operovat rozdílem mezi intelektuály a běžnými diváky je směšné, spíše

by bylo na místě hovořit o lidech, kteří ještě uchovali normalitu a těmi, ze kterých se již podařilo propagandou vytvořit nemyslicí loutky.

Ono není až tak těžké uměle vytvářet z obyvatel toto ubohé nemyslicí stádo, jejichž obzor se rozprostírá vedle již řečené střelby přes postel po plné břicho.

Vstoupíme-li do půjčoven videofilmů, šokují nás vystavené tituly akčních filmů, thrillerů, porno a jiných žánrů, které tzv. spotřebitel žádá. Musel být ale k tomu systematicky veden, aby ze sebe udělal bytost, konzumující takový brak.

Vzdělání lidé a odborníci zůstávají přece jen většinou sami sebou a jsou schopni kritického hodnocení a proto dochází k takovým rozdílům v chápání a vnímání hodnot.

To, že televize Nova je velmi progresivní destrukce, kdy je z lidí systematicky tvořeno nemyslicí cynické stádo, je všeobecně jasné a nikdo seriózní o tom nepochybuje.

Každý ale musí k věcem zaujmout stanovisko sám. Podlehne-li člověk, divák konzumentské vášni a propadne-li těmto ubohým programům, stává se závislým konzumentem - narkomanem a postupně se proměňuje ve zvrhlé zvíře.

Z národa se postupně připravují takoví lidé, kteří milují zabíjení a krev, protože k získávání moci a vlády je třeba, aby lidé byli znetvoření a zničení v mravní a kulturní oblasti.

Jelikož tito lidé opovrhují naším národem, skupují v Americe nejposlednější brak a nesmyslné seriály, ať jde o Dallas nebo všelijaké Vodní světy a nechávají upadat národ a obyvatele do nedefinovatelného bahna.

Velmi bych ale nesouhlasil s větou, že Nova je produktem intelektuálů, kteří měli úspěch. Spíše bych řekl hochštaplerů, kteří si na intelektuály hrají a jejichž prkenný postoj s tváří sebejistých milionářů zastírá pravý stav jejich duše. Jen si všimněme takového intelektuála, jakým je pan Schlée, který stačil zničit Lidovou Demokracii, v Americe se pomocí lóží vysekat ze všech soudních afér a klidně vydávat časopis Prdel, který nejlépe ukazuje skutečný stav intelektuálního rozměru tohoto právníka. Nebo pan ředitel Železný a jeho narcismus v pořadu Volejte řediteli. Ne, toto zdaleka pro mne intelektuálové nejsou, ani vzdáleně. Jen jsem vždy zvědav, jak dlouho se ještě bude dařit hrstce nezodpovědných hochštaplerů ničit a prznit naši vlast, kulturu a svébytnost tímto způsobem a navíc dosud bezrestně. Pevně věřím, že na dejde jako ostatně v dějinách vždy čas účtování, jenže tentokráte nebude ani zdaleka sametové...

P. Petr Dokládál

Reforma nebo likvidace?

Tak klade otázku německý publicista Wolfgang Graf v časopise Fels. Týká se návrhů liturgické komise německého jazykového prostoru na další reformu současné liturgie. Graf chce zachovat nynější formu a odmítá připravované změny s tím, že tyto, jak doposud byly předloženy, vyvolávají vážné pochybnosti o právoplatnosti mše, jež by podle těchto směrnic byla sloužena. V nich se mimo jiné navrhuje, aby „zmizely všechny úkony vyhrazené jen knězi“, kněz má pouze „předsedat liturgickému shromáždění“. Zmizet mají všechny modlitby, které se kněz modlí potichu, stejně tak se nepočítá s tichem po svatém přijímání. Kánon a konsekrační slova má říkat celé shromáždění věřících, nikoli pouze kněz sám. Lámání konsekrované hostie před svatým přijímáním nemá provádět tak jako dosud kněz, ale laik, který podává Tělo Páně věřícím, případně více laiků, kteří podávají. Oběť a tajemství mají z takto pojaté „reformy“ úplně vymizet. Velký prostor je zde dán improvizaci, dokonce i co se týká kánonu a konsekračních slov.

Graf pevně doufá, že tyto návrhy nebudou schváleny ani biskupskou konferencí ani Vatikánem. To by už nebyla právoplatná katolická mše, ale protestantská večeře Páně se vším všudy. Mše svatá jako oběť by byla zcela likvidována.

R. Malý

Další vizionářka blahoslavenou

Kongregace pro svatořečení v Římě prohlásila za ukončený proces blahořečení portugalské vizionářky Alexandriny Marie Da Costy (1904-55). Tato prostá venkovská dívka z lokality Balasar utrpěla ve svých čtrnácti letech úraz se zraněním páteře, po němž zůstala trvale upoutána na lůžko. Ve svých 23 letech se vypravila na invalidním vozíku do Fatimy s vírou, že bude uzdravena. Tam se jí zjevila ve vnitřním vidění Panna Maria s nabídkou, jestli nechce raději setrvat ve své nemoci a obětovat ji z lásky k Ježíši Kristu a nesmrtelným duším za hříšníky, aby přijali Jeho milosrdenství a důvěřovali Mu. Alexandrina přijala tuto nabídku a vrátila se sice neuzdravena na těle, ale naprosto uzdravena na duši. Od té doby se jí pravidelně zjevoval Ježíš Kristus s naléhavými prosbami o její intenzivní modlitbu k Jeho Nejsvětějšímu Srdci a také k Jeho milosrdenství na úmysly obrácení hříšníků. Kristova slova si vizionářka pilně zapisuje a seznamuje s nimi svého zpovědníka. O tom, jak sám Pán hodnotil zasvěcení světa Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, svědčí Jeho slova Alexandrině 22. května 1942, pět měsíců předtím, než papež Pius XII. zasvěcení podle přání Panny Marie, které vyslovila ve Fatimě, vykonal: „Sláva, sláva, sláva budiž Bohu! Sláva a čest Jeho Matce! Srdce papeže, toto zlaté srdce, se rozhodlo zasvětit svět srdci Mariinu. Jaké je to štěstí pro

svět být jí zasvěcen! Je snad možné větší štěstí než být zasvěcen Matce Ježíšově? Celý svět náleží Srdci Ježíšovu a Neposkvrněnému srdci Mariinu.“

V říjnu r. 1955 Alexandrina umírá. Předtím několikrát vyznala, jak moc se těší do nebe, kde se osobně setká s Ježíšem a Marií. Neměla strach ze smrti, naopak se nemohla dočkat radostného setkání s Kristem a Jeho Matkou.

R. Malý

Dialog ano, ale jiný

Světící biskup z rakouského Salcburku Mons. Andreas Laun reagoval v diecézním věstníku své arcidiecéze na požadavky iniciativy „My jsme církev“, která neustále volá po dialogu v Církvi, jehož se prý nedostává. Neskryvá, že má na mysli dialog o celibátu, mimomanželském sexu a antikoncepci. Biskup Laun píše mimo jiné: „Je opravdu nutný dialog? Ano, je velmi nutný. Samozřejmě také o věcech, které iniciátoři akce My jsme církev předkládají. Jenže ne na prvním místě, jako by ony byly prvořadou hodnotou. O těchto skutečnostech nelze diskutovat, dokud nejdříve v upřímném a bratrském dialogu si nevyjasníme tyto základní otázky: Co je pravda? Můžeme si jí být jisti? Má Církev pověření učit ve jménu Ježíšově? Je svoboda víry totéž jako svévole mínění? Je katolická církev jedinou pravou církví Kristovou, která disponuje plností prostředků spásy? Jsem přesvědčen, že dnes se jedná, aniž to iniciátoři výše uvedené akce připouštějí, o zastřený dialog o těchto principiálních otázkách a nikoli o otázkách antikoncepce a celibátu. Proto je třeba strhnout masku a hovořit otevřeně. Ne o antikoncepci, celibátu a kněžském svěcení pro ženy, ale o základních otázkách víry, jak byly výše položeny. Ať se vyjádří bez vytáček naprosto jasně, jestli věří, že plnost zjevení pravdy existuje v katolické církvi a jestli přijímají články víry a morální kodex jako něco pevného a jistého. Pokud si v upřímném dialogu vyjasníme toto a oni to takto přijmou, stane se diskuse o požadavcích iniciativního kruhu My jsme církev nadbytečná, neboť věci budou průhledné.“

Přel. -rm-

Katoličky v protinacistickém odboji

V souvislosti s blahorečením mučedníků nacismu Bernharda Lichtenberga a Karla Leisnera u příležitosti návštěvy Sv. otce Jana Pavla II. v Německu se diskutuje v katolických kruzích této země též o katolických ženách, jež se staly obětmi hnědé diktatury. Na prvním místě je jmenována dr. Maria Grollmussová, rodačka z Lipska (1894), profesorka na augustiniánském gymnáziu v Offenburgu, jež byla nacisty uvězněna už r. 1934 pro pomoc politickým odpůrcům režimu, kteří prchali za hranice. Zemřela v koncentračním táboře Ravensbrück r. 1944 na rakovinu. V přednacistické tzv. Výmarské republice

byla známá jako katolická publicistka a propagátorka sociální nauky Církve, svou doktorskou práci věnovala osobnosti katolického politika a konzervativního filozofa 19. století Josefa Görese.

Dále jsou uváděny mezi kandidáty na oltář berlínská rodačka Maria Terwielová a studentka Eva Maria Buchová. Terwielová se věnovala ukrývání Židů a rozšiřování protinacistických kázání münsterského biskupa von Galea, Buchová byla aktivní v ilegální odbojové skupině, kde díky svým znalostem francouzštiny jí pomáhala udržovat styky s francouzskými partyzány. Obě tyto praktikující katoličky byly r. 1943 v berlínském vězení Plötzensee popraveny.

-rm-

Ratzinger podpořil Dybu

Prefekt Kongregace pro nauku víry kardinál Joseph Ratzinger řekl v rozhovoru pro agenturu KNA, že plně schvaluje jednání fuldského arcibiskupa Johanna Dyby, jenž jako jediný z německých biskupů odmítl účast katolických poraden pro těhotné ve své diecézi ve státním poradenském systému, který stanoví povinnost vystavit každé klientce potvrzení, opravňující k legální interrupci. Ratzinger vyjádřil své přání, aby všichni němečtí biskupové následovali příkladu Dybova.

Tag des Herrn 15/1996,
zprac. -rm-

Církev byla první

„Vždycky, když se začalo s porušování lidských práv, Církev byla první na radě,“ řekl generální vikář brněnské diecéze Mons. Jiří Mikulášek u příležitosti odhalení památníku obětem komunismu v Třebíči. Konkrétně se jednalo o oběti tzv. babické aféry. V obci Babice u Moravských Budějovic byl spáchán 2. července 1951 atentát na tři funkcionáře MNV. Všichni tři ihned zemřeli. Z vraždy byli obviněni katoličtí kněží z okolí a věřící sedláci (tzv. kulaci). Dvanáct mužů skončilo na popravišti, mezi nimi tři duchovní (Jan Bula, Václav Drbola a František Pařil) a sedlák Antonín Plichta s oběma syny, aktivní katolík a bojovník proti nacismu. Soudy vynesly desítky rozsudků nad patnáct let za údajné „napomáhání vraždě“. Série článků v Lidové demokracii bezprostředně po listopadu 1989, zejména pak svědectví Mons. Jana Podveského, jednoho z kněží postižených dlouholetým vězněním a mučením za „napomáhání“, přinesla jasné důkazy o tom, že vraždu ve skutečnosti spáchal agent StB Ladislav Malý, který se vydával za agenta americké výzvědné služby.

Hlavním celebrantem mše svaté, sloužené při této slavnosti, byl královéhradecký biskup Mons. ThDr. Karel Otčenášek, který upozornil na křesťanskou povinnost odpouštět, viníci ale musí uznat svoji vinu. Slavnostním

kazatelem byl politický vězeň ThDr. Antonín Huvar, který jasně a otevřeně poukázal na bolestnou skutečnost, že katolíci, kteří trpěli v komunistických koncentracích, jsou bohužel i nyní odsouváni na okraj - a to nejen ve společnosti, řízené kryptokomunisty, ale mnohdy i v samotné Církvi.

Poslanec za KDU-ČSL dr. ing. Jiří Karas vystoupil s působivým projevem o tom, že spravedlnost není z tohoto světa, jedinou spravedlností je Bůh. To ovšem není alibi pro ty, kdo se bezprávi dopouštějí. Třebíčský starosta Pavel Heřman na to navázal slovy, že „národ, který připouští vraždy svých nejlepších lidí, musí být potrestán.“

Co k tomu dodat? Řečníci na této slavnosti vystihli perfektně myšlenku, která stále častěji vrtá hlavou mnoha slušným lidem: náš národ napáchal za komunistické éry mnoho zla. Teď, kdy má možnost a příležitost toto vše alespoň trochu odčinit pokáním ve formě satisfakce obětem zločinného bolševismu, chová se naopak skrze své vedoucí politiky vůči nim arogantně a tak jako dříve je vytlačuje do pozice outsiderů jako za totalitní éry. To Bůh nenechá bez trestu, neboť On, všemohoucí, nebývá posmíván.

R. Malý

Kam chceme patřit?

O protestním pochodu pro život proti interrupcím jsme psali v minulém čísle Řádu. Psal o něm i Katolický týdeník, konkrétně ve svém 19. čísle. Přesněji řečeno nepsal, neboť jen přetiskl zprávu ČTK i s jejím tendenčním znevážením celé akce. Je smutné, že KT nenalezl pro Pochod pro život ani slůvko sympatií a ocenění, dokonce otiskl i tu pasáž zprávy ČTK, kde se připomíná, že v Polsku se po zavedení zákazu umělého potratu zvýšil počet nelegálních interrupcí na 50 000 ročně. Toto číslo je sice notně přehnané, ale budiž. I když přijmeme jako skutečnost, tak jak neseriózní neuvést současně, kolik činil roční počet legálních interrupcí v Polsku v době platnosti předchozího interrupčního zákona, který potraty povoloval. Bylo to více než 200 000, jak uvádějí polské zdroje. Jestliže po vyhlášení nového zákona, který interrupce omezuje jen na případy malformace plodu, znásilnění, incestu a přímého ohrožení života matky, klesl jejich počet na čtvrtinu předchozího stavu (není rozhodující, jestli jde o interrupce „legální“ nebo „ilegální“, vražda zůstává vraždou), potom je to důkaz, že zákonné restruktury jsou účinné a k poklesu potratů jako takových skutečně vedou.

Že ČTK toto nemohla veřejnosti sdělit, a proto musela sáhnout k manipulaci, nepřekvapuje. Je smutné, že toto neprohlédla redakce KT a bezmyšlenkovitě tuto zprávu přetiskla. Ne, nepodezírám v žádném případě členy redakce z propotratového a tím i necírkevního smýšlení. Jenom mne mrzí - a pozoruji to u mnohých našich katolíků - jakási nedefinovatelná vnitřní nechť angažovat se v této věci nebo vůbec dát hlasitě najevo své smýšlení tohoto druhu,

ačkoliv Sv. otec Jan Pavel II. nevynechá jediné příležitosti, aby vraždy nenarozených nepranýřoval, věnoval dokonce této problematice obsáhlou encykliku. Čeho se bojíme, když máme přece demokracii a můžeme své názory veřejně projevovat? Proč naše katolická masmédia až na malé výjimky o zločinech potratů mlčí? Cožpak neřekl Kristus Pán: „Cokoliv jste učinili jednomu z těchto nejmenších, mně jste učinili...?“ A obráceně: „Cokoliv jste neučinili, ani mně jste neučinili...?“ Těm prvním potom řekne: „Pojďte, požehnání...“ a těm druhým „Pryč ode mne, neznám vás...“ Kam budeme patřit? Přesněji řečeno: kam chceme patřit? Mám pocit, že někteří katolíci si už vybrali. Bohužel tu druhou alternativu.

Radomír Malý

Nebezpečný nárůst

V posledních letech vzrůstl počet případů eutanázie v Holandsku 70krát. V roce 1993 bylo zaznamenáno celkem 1318 těchto úmrtí. Z tohoto počtu 78 procent stonalo na rakovinu a 9 procent má AIDS. Vzrůst těchto případů je dáván logicky do souvislosti s liberalizací zákona tohoto typu v Holandsku. Zkušenosti Holanďanů jsou varující.

GN 17/1996

Budeme umírat důstojně?

Na tuto otázku proběhlo nedávno mezinárodní sympozium, pořádané Katolickou univerzitou v polském Lublině. Z přednášek odborníků vyplynulo, že první, kdo použil termínu „eutanázie“ (doslova: sladká smrt) ve významu usmrcení člověka z humanitárních důvodů zbavení ho utrpení, byl na počátku 17. století anglický filozof Francis Bacon. Diskuse kolem problému se rozvířily opět až ve 20. století, zejména v souvislosti s eutanázií praktikovanou hitlerovským režimem v Německu vůči starým, duševně a nevléčitelně nemocným. Dnes její stoupenci argumentují především nesnesitelnou fyzickou bolestí, kterou zakoušejí někteří umírající na rakovinu a jiné těžké choroby. Odborník na tuto problematiku prof. dr. Jacek Luczak z lékařské fakulty v Poznani vydal svědectví na základě výzkumů, že naprostá většina žadatelů o eutanázii tak nečiní z důvodů nesnesitelné fyzické bolesti, nýbrž z důvodů bolesti ducha, tj. pocitu zmarnění, strachu, zklamání životem atd. Tito lidé podle prof. Luczaka nepotřebují usmrcení, ale chápavé lidské srdce a pocit, že jsou opravdu milováni. Naopak zkušenosti ukazují, že právě lidé trpící těžkými fyzickými bolestmi nejvíce na životě lpí a na eutanázii vůbec nemyslí.

Od eutanázie je však nutno oddělit podávání narkotik za účelem zmírnění bolesti, dokonce i tehdy, kdy tyto mohou být nebezpečím i pro život. Papež Pius XII. při setkání s katolickými lékaři r. 1957 to vyjádřil doslova takto: „Je dovoleno zmírnit bolest pomocí narkotik i tehdy, když to povede snížení vě-

domí a zkrácení života, pokud neexistují jiné prostředky.“ Toto tedy eutanázií rozhodně není. Pod tímto pojmem rozumíme výhradně a jediné přímé a bezprostřední usmrcení nemocného člověka.

Hlavním důvodem odmítnutí eutanázie je však široká brána možností jejího dalekosáhlého zneužití. Nacistický režim je toho důkazem. Legalizace eutanázie otevírá cestu hrůzným projektům „očišťování rasy a lidstva“ ve jménu pokroku a „práva zdravých a silnějších“, kteří pociťují jako újmu a brzdu svého rozvoje, když se budou muset starat o nemocné a slabé.

Radomír Malý

Příprava k biřmování nebo svatokrádež?

Rakouská katolická publicistka a vysokoškolská učitelka dr. Andrea Dillonová se zapojila ve své farnosti, aby pomohla s přípravou mladých lidí k biřmování. Nakonec toho zanechala. Proč, o tom vypráví její svědectví zveřejněné v časopise „Glaube und Kirche“ (5/1996). Otiskujeme ho v plném znění:

„S chutí a radostí jsem se zapojila do práce. Dostala jsem na starost sedm děvčat ve věku 14 a 15 let. Všechny chodí ve škole do hodin náboženství. Jaké však bylo mé zděšení, když jsem zjistila, že nevědí nejen vůbec nic o tom, proč děláme kříž, ale také vůbec nic o tom, co je to mše svatá, svátosti a bible. S bídou se dokázaly akorát pomodlit Otčenáš, Zdravas Maria však nikoliv. Rovněž tak neuměly dát dohromady Věřím a Desatero.

Když jsem se jich ptala, co vlastně těch sedm roků v hodinách náboženství dělaly a co s nimi paní katechetka probírala, dostala jsem otřásající odpověď, že převážně hrály biliár a jiné hry, zpívaly a učily se tancovat sambu. Chtěla jsem vědět, jestli jim alespoň něco řekla o Bohu a Ježíši Kristu. Odpověď byla taková, že Bůh existuje, ale ne takový, jak Ho líčí katolická církev, která prý nerozumí moderní době. Ježíš Kristus byl údajně jeden z moudrých a dobrých lidí, kterým jejich současníci nerozuměli a ukřižovali Ho. On ale prý nebyl mrtvý, i když tak vypadal, v hrobě ho vonné masti probudily z mrákot, dostal se za pomoci svých apoštolů ven, odešel do Indie, kde ještě dlouho šťastně žil v kruhu žen, dětí a přátel. To prý jim paní katechetka vykládala.

Šla jsem ihned za ní. Řekla mi, že prý dětem je třeba vykládat náboženství „na úrovni“, teorii je příliš nezatěžovat a hlavně si s nimi hrát. Rozhodně prý nelze děti zatěžovat překonanými názory, kterých se bohužel katolická církev stále drží, rovněž tak jim prý nelze vnucovat „překonanou morálku v oblasti sexu“. Paní katechetce vůbec nevadí, že jedna z dívek udržuje poměr s dospělým ženatým mužem. To je prý normální a přirozené.

Diskutovala jsem o záležitosti s farářem. Řekl mi, že ví o nekatolických názorech paní katechetky i o jejích svérázných metodách výuky, ale prý se

to nemá rozvířovat, hlavní je zachovat klid ve farnosti. Navštívily mne rovněž matky dvou dívek s prosbou o radu, jestli nemají své děti raději z výuky náboženství odhlásit, neboť to není katolické náboženství. Ptala jsem se, jestli o tom mluvily s farářem. Ano, mnohokrát, sliboval nápravu, ale nikdy se nic nedělo.

K rozhodujícímu konfliktu došlo, když jsem odmítla vystavit dětem potvrzení o způsobilosti k přijetí svátosti biřmování. Farář mi řekl, že odmítnutí nepřipadá v úvahu. Odpověděla jsem, že v tom případě nepřipadá v úvahu také to, abych já se podílela na svatokrádežné komedii, která se nazývá příprava k biřmování. Odešla jsem smutná a otřesená.“

Přeložil R. Malý

Vatikán napomíná arcibiskupa

Státní sekretář Svatého stolce kardinál Sodano požádal emeritního arcibiskupa Emmanuela Milinga z Lusaky (Zambie, Afrika), který je známý též jako „lidový léčitel“, aby při svých akcích respektoval církevní normy. Arcibiskup totiž cestuje po světě, a často bez souhlasu místního biskupa celebruje v kostelích mše, při nichž praktikuje mimořádná uzdravování.

Glaube und Kirche 5/1996

Varovná slova nunciova

Arcibiskup Karl Josef Rauber, apoštolský nuncius Svatého stolce ve Švýcarsku, vyzval švýcarskou církev, aby držela jednotu se světovou církví. Upozornil na nebezpečí snahy vnutit „švýcarský demokratický model“ celé katolické církvi.

Glaube und Kirche 5/1996

Absurdní zpráva

Britská BBC vysílala, jak známo, právě o Velikonocích „senzační“ zprávu, že v Jeruzalémě byl nalezen hrob z 1. století s rakvemi, na nichž jsou jména Josef, Maria a Ježíše spolu s jinými jmény. V rakvích jsou dokonce i kosti. Hned byla na světě senzace: Ježíš nevstal z mrtvých, byl nalezen jeho hrob. Jak oznámil izraelský publicista a katolický konvertita Klaus Mosche Pülz, je přímo perfidní, jestliže současně BBC neuvede, že tato jména patřila k nejvíce rozšířeným v Izraeli. Potvrdil to i sám archeolog Rachmani, izraelský objevitel nálezů, který prohlásil, že jen v samotném Jeruzalémě se nachází deset rodinných hrobů se sarkofágy, na nichž jsou vyryta tato tři jména. Uvedený nález nedokazuje podle Rachmaniho naproti nic a jestliže BBC to prezentuje jako „senzační objev“, svědčí o falešném svědectví Kristových současníků o Jeho zmrtvýchvstání, potom jde nepochybně o záměr se známým cílem vyvrátit a zničit křesťanství.

Glaube und Kirche 5/1996

Modlitba za nové dogma

Prezident laického mariánského hnutí „Vox populi Mariae mediatrici“ (Hlas lidu pro Marii Prostřednici) Mark Miravalle (USA) vyzval k celosvětovým modlitbám v intencích vyhlášení dogmatu o Panně Marii jako Prostřednici všech milostí. Doporučil zejména mši svatou a modlitbu růžence. Písemnou žádost papeži požadující vyhlášení tohoto dogmatu podepsaly již tři milióny katolíků včetně 36 kardinálů a 240 biskupů.

Glaube und Kirche 5/1996

Referent odmítnut

Ralph Neubert, předseda Svazu německé katolické mládeže (BDKJ), měl v srpnu nastoupit placené místo referenta pastoračního vzdělávání v Düsseldorfu. Německá biskupská konference svůj původní souhlas vzala zpět. Důvod? Neubertova publicistická činnost v pornografických magazínech. Rozhodnutí zcela jistě správné. Zbývá jen otázka, jak mohl být takový člověk zvolen do funkce předsedy BDKJ a jak v ní může nadále setrvávat?

GK 5/1996

Chtějí tradiční mši

V Berlíně konala svůj sjezd německá sekce sdružení „Pro Missa Tridentina“. Účastníci projeví svou nespokojenost s tím, že němečtí biskupové až na malé výjimky (Meisner, Dyba aj.) administrativními opatřeními brání celebraci v předkoncilním ritu, ačkoliv Sv. otec Jan Pavel II. listem „Ecclesia Dei“ vysluhování v tomto latinském obřadu výslovně povolil a kanonicky uznal Kněžské bratrstvo sv. Petra, jež se zavázalo tohoto ritu používat (nutno odlišit od Kněžského bratrstva sv. Pia X., založeného známým arcibiskupem Lefébvreem). Hnutí „Pro Missa Tridentina“ uznává ritus Pavla VI. jako katolický a právoplatný, rovněž tak (na rozdíl od Lefébvreových stoupenců) uznává Druhý vatikánský koncil a jeho dokumenty. Je však ve shodě s Kněžským bratrstvem sv. Petra toho názoru, že ritus sv. Pia V. (předkoncilní) obsahuje četné důležité hodnotné prvky, které nový ritus postrádá, proto touží jej zachovat vedle ritu Pavla VI.

GK 5/1996

Útok proti nenarozeným

Prezident Německé společnosti pro výzkum dr. Wolfgang Frühwald si stěžoval, že prý ústavou garantovaná svoboda vědeckého výzkumu je bržděna takovými zájmy jako ochrana zvířat nebo ochrana nenarozeného života. Obvinil zejména katolickou církev, že prý vede kampaň proti potratům a potažmo proti pokusům s lidskými zárodky. Tím prý znemožňuje rozvoj vědy. Zároveň ale dr. Frühwald zaútočil i proti těm osobnostem vědeckého světa,

které považují lidský zárodek od okamžiku početí za člověka se všemi právy, především s právem na život. Odvolal se na návrh Evropské rady (sekce pro bioetiku), který povoluje pokusy na lidských embryích do 14 dnů od početí a kritizoval fakt, že německý parlament tento návrh nepřijal. Podle Frühwalda je lidský zárodek pouhou směsicí vajíčka a semene.

GK 5/1996

Proč média lžou?

Rakouský časopis „Glaube und Kirche“ (4/1996) upozornil na podvodnou manipulaci se statistickými údaji o výstupech Rakušanů z katolické církve. Podle agentury APA byl r. 1995 největší počet odpadů v diecézi Sankt Pölten, kde je biskupem Mons. Kurt Krenn, známý svou věrností Sv. otci a katolické nauce a proto mnohými progresisty a odpůrci Církve nenáviděn. Informaci APA zveřejnily všechny rakouské vlivné listy. Podle této agentury vzrostl počet výstupů z Církve nejvíce v diecézi St. Pölten a sice o 58 procent proti předchozímu roku 1994. To sice souhlasí, avšak APA vůbec neuvádí, že v absolutních číslech jsou odpady v diecézi St. Pölten nejnížší: zatímco v arcidiecézi vídeňské bylo zaznamenáno v r. 1995 20 487 výstupů, v Krennově diecézi pouhých 2566, což činí v přepočtu na 1000 katolíků ve vídeňské arcidiecézi 14 promile, v pöltenské diecézi pouhé 4 promile. Tato manipulace je dalším dokladem nenávislné kampaně liberálních masmédií proti těm církevním hodnostářům, kteří zachovali pravou víru a katolickou nauku.

R. Malý

„Konzervativci“ mají více kněží

Každoročně umírá nebo opouští svou službu více kněží než je jich nově vysvěceno. Současně ale podle údajů „Annuario Pontificio“ počet novosvěcenců rok od roku stoupá, konkrétně od roku 1988 do r. 1994 vzrostl počet novokněží o plných 10 procent. Vzrůst se projevuje hlavně v rozvojových zemích Afriky, Asie a Latinské Ameriky, kde stoupl počet seminaristů o 40 procent. Ve vyspělých zemích Evropy, Severní Ameriky a Oceánie je zajímavé, že nárůst kněžských povolání zaznamenávají ty diecéze, které jsou řízeny konzervativními biskupy, rovněž tak přibývá novosvěcenců u konzervativně založených církevních organizací, konkrétně u Opus Dei a Kněžského bratrstva sv. Petra (celebruje v předkoncilním ritu). Lefébvristé, tzv. Kněžské bratrstvo sv. Pia X., jehož kanonicko-právní vztah zůstává nedořešen, zaznamenávají prudký početní vzrůst. Počet jeho kněží činí na celém světě už 350, v šesti seminářích se připravuje 220 kandidátů.

GK 4/1996

Nebezpeční scientologové

Jak oznámil předseda německé křesťanské tzv. Unie mladých Burkhard Remmers, vyvíjí stále aktivnější činnost tzv. scientologická církev - a to především v bývalé NDR a proniká stále více na území bývalých komunistických států. Jde o sektu, která nevěří v Boha, ale v jakési vnitřní mohutnosti člověka, jimž se klaní a které vzývá. Tvrdou psychickou i fyzickou drezúrou chce tyto síly ve svých vyznavačích uvolnit a učinit z nich „nadlidi“. I když před několika lety byla v Německu tato sekta zakázána na základě soudního nálezu o duševním a fyzickém násilí, jehož používá vůči novým členům, rozvíjí svoji činnost nerušeně dál a podle nedávného vyjádření svých představených chce do roku 2000 získat do svých řad v Evropě 15 procent osobností ze sféry politiky, ekonomiky a masmédií. Tyto cíle jí dal už její zakladatel Američan Ron Hubbard. Švýcarský odborník, Hugo Stamm varuje v této souvislosti před vypracovanými psychotechnikami a indoktrinačními metodami scientologů, které jsou schopny po šesti týdnech intenzivního „školení“ přivést člověka do stavu naprosté závislosti.

Tag des Herrn 17/1996

Jak plníme Boží slovo?

Sv. Pavel v listě Římanům (12,2) píše jasně a jednoduše: „Nepřizpůsobujte se tomuto světu, nýbrž přeměňujte se obnovováním mysli...“ Sv. Jakub píše podobně: „Vy duše nevěrné, což nevíte, že přátelit se s tímto světem znamená znepřátelit se s Bohem?“ (Jak 4,4). A sv. Jan důrazně napomíná: „Nemilujte svět ani co je ve světě...“ (1 Jan 2,15) Kristova slova apoštolům, že nejsou ze světa, a proto je svět bude nenávidět, není snad nutno připomínat. Prostě a jednoduše: Boží slovo, bible, neví nic o přizpůsobování se tomuto světu, konkrétně jeho morálce a praktikám, které jsou v rozporu se zjevenou pravdou Kristovou a etikou Evangelia. Písmo svaté rovněž tak neví zhola nic o nějaké „obnově“ změkčením disciplíny v oblasti sexu a v otázkách ochrany bezbranného života (potraty, eutanázie), po níž volají modernisté v katolické církvi a la iniciativa „My jsme církev“ v německé jazykové oblasti. Jistě, slovo „obnova“ mnohokrát zaznívá v Novém zákoně. Jedná se však o obnovu skrze vnitřní obrácení ke Kristu, zřeknutí se hříchu a satana. Totéž obrácení, k němuž mnohokrát a mnoha slovy vybízí v evangeliích Spasitel, je obsahem poselství Pána Ježíše ve zjeveních sv. Markétě Marii Alacoque i sestře Faustiny Kowalské (úcta k Božskému Srdci a Božího milosrdenství), jakož i poselství Panny Marie ve zjeveních v Lurdech, La Salette, Fatimě, Akitě a jinde. Bůh jinou obnovu než takovou rozhodně nemůže mít na mysli.

Pavlova věta „Nepřizpůsobujte se tomuto světu“ k této obnově nerozlučně patří. Kdykoliv v dějinách Církve jí nebylo dbáno, vymstilo se to především

na ní samotné. O konkrétní příklady není nouze. Od 4. století počala církevní autorita, tentokrát už v křesťanském státě, hlásat ve shodě s morálkou evangelia, že kacíři nemají být popravováni. Zabíjení jinak smýšlejících patřilo jednoznačně k morálce „tohoto světa“, jemuž se křesťané nesměli přizpůsobit. Tomu zůstala církev věrná až do vrcholného středověku, toto patřilo nerozlučně k její Tradici. Ve 13. století dochází v důsledku albigenských válek k posunu, církevní autorita souhlasí s upalováním kacířů, které provádí světská moc, bez ohledu na zcela opačné stanovisko církevních učitelů sv. Ambrože, sv. Augustina, sv. Jana Zlatoústého, sv. Bernarda a dalších. Od prvopočátku církev odmítala torturu (útrpné právo), papež Mikuláš I. v 9. století dokonce exkomunikoval každého, kdo by jí při soudu použil - ve 13. století se však stává běžnou i při inkvizičních, tedy církevních soudech. Církev se v praxi „přizpůsobila tomuto světu“ a zapomněla přitom na zcela opačná slova sv. Pavla, tedy Písma sv. Důsledky jsou známé: protestantská reformace, později osvícenské a posléze nacistické a komunistické bezbožectví.

Je těžké nevidět zde analogii k současnosti. Až dosud církev nekompromisně hájila takové hodnoty, jakými jsou nenarozený život nebo život už pozvolna zhasínající, nerozlučitelnost manželství, ochrana lidské přirozenosti, k níž nutně patří stud, manželská věrnost a předmanželská pohlavní zdrženlivost. „Tento svět“ takovou etiku nepřijímá a Sv. otec Jan Pavel II., který ji vášnivě zastává, je terčem útoků ze všech stran, takže jeho postoj lze právem nazvat hrdinským. Bohužel se stal i mučedníkem ve vlastní Církvi, kdy hlasy vynucující si v těchto oblastech navzdory slovům sv. Pavla „přizpůsobení se“, jsou stále agresivnější. Papežova slova jsou častokrát vděčněji přijímána od pravoslavných a protestantů než od katolíků. Mnoho duchovních i laiků na ně vůbec nedbá. V západních státech ty politické strany, které byly dosud považovány za zastánce Církve a věřících, samy přicházejí s iniciativou legalizace potratů, takže kolínský kardinál Meisner musel německé CDU trpce doporučit, aby si písmeno C (Christlich, křesťanský) škrtnula ze svého názvu. Katoličtí biskupové u našich sousedů sami zapojují církevní poradny pro těhotné do státního systému, který vystavuje potvrzení, jež opravňuje k interrupci, francouzští biskupové doporučují - byť s výhradami - kondom jako ochranu před AIDS, aniž se jedinkrát zmíní o pohlavní zdrženlivosti jako zaručeně spolehlivé ochraně. U nás autor návrhu povinné sexuální výchovy na školách dr. Brzek je funkcionářem politické strany, jež tradičně hájí práva věřících a jeho teze se nikterak neliší od návrhů bezbožníků. Shodně s nimi tvrdí, že potrat nelze zakázat, že dívky mají s sebou neustále nosit kondomy apod. Význačný křesťanský politik vystupuje v masmédiích s ujištěním, že jeho strana nehodlá prosazovat zpřísnění potratového zákona. Katolický týdeník, oficiální orgán katolické církve, nejen že nevystupuje vůbec proti interrupcím, pornografii a sexuální nevázanosti, ale naopak proti katolickému

faráři Františku Provazníkovi, který jako jeden z mála katolíků měl odvahu postavit se za právo rodičů nenechat si vnutit znemravňování svých dětí školní sexuální výchovou. Tentýž Katolický týdeník neuznal za vhodné připravit vlastní reportáž z protipotrátového pochodu v Praze a přetiskl zkreslenou a dezinformující zprávu ČTK. Je smutné, že na této demonstraci byli z poloviny zastoupeni protestanti, kterých je početně podstatně méně než katolíků, z katolických duchovních se jí účastnili pouze tři.

Že by naši katolíci špatně četli? Že by ve výroku „nepřizpůsobujte se tomuto světu“ zápornou předponu přehlédli? I to je možné, neboť takové „přehlédnutí“ nepřináší komplikace s „tímto světem“.

Prvotní křesťané uvažovali naštěstí zcela jinak. Také oni byli v podobné situaci jako my, stačí si přečíst Minucia Felixe, Arnobia, sv. Řehoře Naziánského, sv. Jana Zlatoústého a další autory. Téměř totožná situace - roli masmédií plnilo tenkrát divadlo, amfiteátr, hlavní šířitel pornografie té doby. Jmenovaní křesťanští spisovatelé ostře proti divadlu vystupovali, chodit na představení lascivního charakteru bylo pokládáno za hřích. Celková atmosféra byla jednoznačná: nepřizpůsobovat se tomuto světu podle slov sv. Pavla. A Pán tehdejších křesťanům požehnal. Víme o celé řadě antických herců, kteří se obrátili díky křesťanské neohrožené kritice nemravností, jež se děly na jevišti i mimo ně, jako mučedníci Ardalio, Genesius, Porfyrius a zvláště herečka Pelagia, která byla jediným kázáním proti divadlu tak hluboce otřesená, že se ihned nechala pokřtít, zřekla se amfiteátru a zbytek života strávila v Jeruzalémě jako kajícnice. Proč stejným způsobem nevystupují současní křesťané proti pornografickým filmům, televizním pořadům a časopisům? Nevěří, že by se mohli tak jako v antice mnozí z herců nebo redaktorů obrátit? Zcela určitě se neobráti, když jim budou křesťanské časopisy dělat reklamu, jací jsou vynikající umělci, a ani slovem se nezmíní o tom, že žijí ve hříchu a napomáhají jeho šíření.

Již se ozývá námitka: ale to je přece fundamentalismus! Ano, to tedy je fundamentalismus. Prvotní křesťané byli fundamentalisty, byli jimi i apoštolové a dám Kristus Pán. Musíme už konečně přestat pohlížet na tento termín černými brýlemi. Fundamentalista je ten, kdo vychází z fundamentu, ze základu, kdo je zásadový, jde ke kořenu věci. Islámský fundamentalista, jdoucí ke kořenům islámu, ke koránu, bude nutně fanatikem, neboť korán hlásá nenávist k „nevěřícím psům“. Katolický fundamentalista nikdy takovým nebude, protože evangelium hlásá lásku i k nepřátelům. V tom se křesťan nemůže přizpůsobit tomuto světu, právě tak jako se mu nemůže přizpůsobit v otázkách ochrany nenarozeného života, eutanázie a sexuální morálky.

Mediální kampaň kolem P. Františka Provazníka není zdaleka jenom střetnutím svérázného faráře se školou a obcí, nýbrž nutným a nevyhnutelným konfliktem katolických fundamentalistů v tom nejlepším slova smyslu s „tímto světem“ a také s těmi katolíky, kteří nemíní respektovat slova Pavlova a chtějí

se mu přizpůsobit. Jinými slovy: v katolické církvi u nás jde o polarizaci dvou koncepcí obnovy Církve: na jedné straně té, která naplňuje biblická slova o „nepřizpůsobení se tomuto světu“, proto odmítá jakékoliv „změkčení“ morálky a disciplíny a usiluje o uskutečnění tohoto cíle cestou pokání a nápravy života, na druhé straně té, jež ignoruje Pavlovu větu a snaží se o „úpravu“ katolické morálky tak, aby byla pro „tento svět“ přijatelná.

Která z nich má šanci uspět? Odpověď může poskytnout příklad katolického faráře v rakouském Schardenbergu Alfreda Hohensinna, jehož počínání silně připomíná bývalého lysického (dnes dražovického) P. Provazníka. Ten již před léty vystoupil ostře proti kondomům, zakázal svým farníkům, aby ho zvali do restaurace, v níž jsou umístěny automaty na prezervativy. Neuspěl, byl nazván „fundamentalistou“. Dnes se ale situace obrátila. V situaci, kdy sami lékaři přiznávají, že kondomy jsou nedostatečnou a nespolehlivou ochranou proti AIDS, podávají si u P. Hohensinna dveře novináři a televizní reportéři, a i když s ním nesouhlasí, jsou nuceni ocenit, že on tenkrát předvídal to, co teprve teď tvrdí lékařská osvěta.

Metoda „přizpůsobování“ nikdy nové křesťany nezískala. Opačná cesta sice neznamenal masový příliv konvertitů, ale aspoň pomalý růst a upřímný zájem všech poctivě a upřímně hledajících. Tak tomu bylo u prvotních křesťanů. „Tento svět“ nikdy nebude Kristu nakloněn, proto představa o masových konverzích a hromadném obrácení na víru je iluzí. Není však nereálné počítat s jednotlivými konverzemi osob, u nichž nevymřel smysl pro dobro, pravdu, krásu a šlechtetnost. Ti ovšem musí vidět, že se katolická církev liší od „tohoto světa“, jinak nebudou mít důvod, proč si jí vůbec všimnout. „Přizpůsobení“ potom také povede věřící méně upevněné ve víře k otázce: K čemu je taková církev, když mi nenabízí nic jiného než to, co mohu najít jinde? Právě tento důvod, skrytý v hlubokém podvědomí, byl hlavní příčinou procesu sekularizace, který je možno pozorovat už od renesance. Zmínil jsem se o inkvizici a upalování kacířů. Proti tomu stojí oprávněná námitka, že heretické byly v tomto ohledu mnohem horší (kupř. naši husité), o novověkých neznabožích vůbec nemluvě. Jenže když katolická církev také souhlasila s hrdelním trestáním lidí jinak smýšlejících, čím se lišila od těch ostatních, čím mohla být přitažlivá?

Analogie s dneškem je nabíledni. Když katolická církev bude „shovívavější“ v otázkách interrupcí, eutanazie, manželské věrnosti, sexuální morálky a pornografie, jak se bude lišit od těch druhých? Masový odpad a výstupy z Církve právě v těch zemích, kde se katolíci nejvíce „přizpůbili“, jsou snad dostatečně varující. Proč by v tomto ohledu Česká republika měla být výjimkou, není dost dobře logicky vysvětlitelné. Chceme-li tomuto vývoji zabránit a dosáhnout alespoň toho, aby v příštích letech a desetiletích nám počet praktikujících katolíků neklesl ještě pod ta nízká 4 procenta, naopak aby se projevil mírný vzrůst konverzí a zájem poctivě hledajících lidí, nezbyvá než věrně

plnit to, co říká Písmo: Nepřizpůsobujte se tomuto světu. Každá jiná cesta je cestou do pekla jako ostatně všechno, co odporuje Božím přikázáním.

Radomír Malý

Křesťané nebo „draví vlci“?

Ministr pro sociální péči spolkové země Sasko (SRN) dr. Hans Geisler se vyjádřil v rozhovoru pro týdeník Tag des Herrn (24/1996) k otázce interrupcí tak, že kritizoval nedávný návrh spolkové země Bavorsko, který se snažil zmírnit dosavadní celoněmecký zákon, umožňující potrat po předchozí návštěvě poradny, tím, že žena musí uvést důvody, proč se rozhodla pro potrat. Pracovníci poradny by měli podle tohoto návrhu s klientkou diskutovat a snažit se její důvody pro potrat vyvrátit. Geisler s tím nesouhlasí a doslova říká: „Život dítěte nesmí být chráněn proti vůli ženy, ona sama zná nejlépe své důvody, spolupráce ženy při ochraně života dítěte nesmí být vynucená.“

Co k tomu dodat? Snad jen to, že tatáž argumentace může být v budoucnu použita pro oprávněnost usmrcení ne už nenarozeného, ale přímo narozeného dítěte. Jako ve starém pohanském Římě, kde platila zásada „Suscipe pater“: dítě po narození předložili otci k nohám, který teprve rozhodl, jestli bude zachováno naživu nebo shozeno ze skály. Jak daleko je k aplikaci této zásady od slov pana ministra Geislera? V podstatě jde o totéž. O životě dítěte rozhodují teprve rodiče, jeho život sám o sobě není posvátný a nedotknutelný. To by bylo hrubé porušení principu svobody a práva člověka. Pokrytectví liberalismu se tak odhaluje v celé své nahotě.

A to nejhorší nakonec: Pan ministr Geisler není totiž ani socialista ani klasický liberál, nýbrž člen CDU (!), jinak aktivní evangelík a dokonce spolkový místopředseda tzv. Evangelického pracovního kruhu CDU. Vnucuje se podobná otázka jako u prezidenta USA Clintona: co je to za křesťana, když místo obrany nenarozeného života naopak prosazuje širší možnosti vražd nenarozených. Clinton dokonce schválil sadistickou metodu potratu částečným porodem. Tito pánové á la Clinton se dokonce nechávají ostentativně filmovat při návštěvě bohoslužeb a při modlitbě. Inu, Kristus Pán nikoli nadarmo varoval před vlky v beránčím rouše. Tím je každý, kdo prosazuje zákonné rozšíření možnosti potratu, byť by se tisíckrát vydával za věřícího a sebeostentativněji chodil na bohoslužby.

R. Malý

Podle rakouského vzoru i v USA

Zhruba 20 katolických organizací v USA se přihlásilo k požadavkům rakouské a německé iniciativy „My jsme církev“ a shromažďuje podpisy pod požadavky zrušení celibátu, realizace kněžského svěcení pro ženy a uvolnění

sexuální morálky. Organizátoři akce doufají, že shromáždí alespoň milion podpisů. Dodejme, že praktikujících katolíků v USA je 30 milionů.

Tag des Herrn 24/1996

Obrana života je důležitější než konkordát

Polský primas kardinál Józef Glemp v kázání při slavnosti Božího Těla prohlásil, že obrana nenarozeného života a udržení současného zákona, který potraty zakazuje (s výjimkou incestu, znásilnění a ohrožení života matky), jsou důležitější než ratifikace konkordátu se Svatým stolcem. Obojí je současnou levicovou vládní ekipou ohroženo. Kardinál Glemp zdůraznil, že záležitost konkordátu se týká práv a svobod Církve jako instituce, záležitost protiinterrupčního zákona obrany nejzákladnějšího práva člověka, práva na život, což je věc všech lidí bez rozdílu náboženského přesvědčení. Proto Církve, bude-li postavena před dilema „buď konkordát nebo zákon proti interrupcím“, obětuje to první ve prospěch toho druhého.

GN 24/1996

O blahořečení kardinála Wyszynského

Ve varšavské katedrále probíhají tento rok modlitby o blahořečení polského primasa kardinála Stefana Wyszynského. Varšavský světitel biskup Piotr Jarecki se při této příležitosti vyjádřil, že kardinál Wyszyński zůstane navždy symbolem víry, neohroženosti hlásání Evangelia a nekompromisního odporu vůči všemu, co se staví proti Bohu a Ježíši Kristu, jakož i proti všemu, co zraňuje a uráží člověka.

GN 24/1996

Otroctví v Brazílii

V minulém roce bylo v této největší latinskoamerické zemi zaznamenáno 26 000 případů otroctví. Postiženými byly hlavně děti. Pracovaly ponejvíce na cukrových plantážích nebo při mýcení pralesa. Tuto zprávu zveřejnila brazilská Biskupská konference.

Tag des Herrn 24/1996

Bezbariérově po Evropě

Svaz tělesně postižených Německa a Rakouska požaduje po Evropské unii, aby umožnila bezbariérový pohyb po celé Evropě a ukončila tak diskriminaci těchto lidí a jejich omezení v možnosti cestování.

Tag des Herrn 24/1996

Demokracie v praxi

Když žena nebo dívka odmítá potrat, nesmí být v kantonu Curych ve Švýcarsku porodní asistentkou. Toto diskriminační opatření bylo zavedeno v posledních měsících. Otázka, jestli uchazečka schvaluje nebo odmítá interrupci, bude od nynějška patřit mezi první při přijímacím řízení na školy pro porodní asistentky.

Informblatt St. Petri 61/1996

Normalizace nenormálnosti

Těmito slovy nazval arcibiskup francouzské Remeše Jacques Jullien rozhodnutí 270 starostů francouzských velkých měst o uznávání tzv. „homosexuálních sňatků“. Lesbickým a homosexuálním párům jsou podle tohoto rozhodnutí vydávána potvrzení o společném životě. Francouzský hierarcha připomíná, že proti legalizaci homosexuálních svazků se vyslovila i Rada protestantské federace Francie.

Gosc niedzielny 22/1996

Více než oběti války

Za dvacet let po schválení tzv. Veilova zákona legalizujícího potraty ve Francii přišlo o život více než 5 milionů nevinných lidských bytostí. Každoročně je ve Francii od r. 1976 vykonáno 170 000 legálních potratů, 60 000 ilegálních a kolem 5 000 za hranicemi země. Tato čísla převyšují počet obětí během druhé světové války za jeden rok. Přitom Francie v počtu interrupcí nepatří mezi světové „špičky“, nicméně stává se zemí, která, tak jako všechny státy povolující potraty, vyvraždí sama sebe.

Zawsze wierni 11/1996

Vyjde podvod najevo?

Rakouský měsíčník „Glaube und Kirche“ (6/1996) upozorňuje na skutečnost, že policie je na stopě rozsáhlému proticírkevnímu spiknutí v této zemi. Jistý kněz z diecéze St. Pölten, který se dostal do konfliktu se zákonem kvůli blíže neuvedenému trestnému činu, byl ihned kontaktován neznámými lidmi, kteří mu nabízeli zastavení trestního stíhání a vysoký obnos peněz, když učiní prohlášení poškozující katolickou církev, jmenovitě některé vysoké církevní hodnostáře, jejichž jména nebyla zveřejněna. Časopis z toho dedukuje, že stejným způsobem bylo postupováno i v případě údajné „homosexuality“ emeritního kardinála Groera a dalších údajných „afér“ církevních hodnostářů: někdo vydíratelný pro svůj delikt dostal od „činitele x“ nabídku, že vše

bude odpuštěno, eventuálně se připojí slib finanční odměny, když učiní „senzační“ odhalení pro masmédia. Závěr? Nebuďme naivní a za všemi podobnými „skandály“ hledejme práci stále aktivních nepřátel Církve, kteří se „nevypařili“, nýbrž pokračují se stejnou intenzitou ve své snaze likvidovat Kristovo dílo v zájmu odvěkého nepřítele Božího - satana.

R. Malý

Lítost a pokání léčí

Myriam D. z Německa byla na potratu. Zveřejňujeme v překladu její zprávu. Ačkoliv šlo o ženu, která vědomě a dobrovolně interrupci chtěla a byla psychicky silná, neubránila se nakonec depresivním stavům, z nichž vedla pouze jedna jediná cesta: lítost a pokání.

„Jsem povoláním zdravotní sestra, bylo mi dvacet let, když jsem poprvé přišla do jiného stavu. Měla jsem známost s mužem, kterého jsem si nemínila vzít. Končila jsem právě školu, přede mnou ležela profesní kariéra. Nemohla jsem si s dítětem komplikovat život. Jako zdravotnice jsem viděla už tenkrát hodně potratů, dokonce jsem jednou i asistovala mladému lékaři, který plakal a hodil po zákroku nástroje na operační stůl, když musel malé tělíčko rozsekat na kousky. Mně připadalo jeho chování divné. Potrat nebyl pro mne nic víc a nic méně než jakýkoli lékařský zákrok.

Proto mi nedělalo žádné problémy rozhodnout se pro něj. Ozval se sice ve mně hlas, že jde o lidskou bytost se srdíčkem a končetinami, ale můj rozum byl silnější. Přihlásil se argument: Vždyť je to mé tělo a mohu si s ním přece dělat, co chci.‘ O nějakých depresích, známých jako popotratový syndrom, jsem vůbec neuvažovala a spoléhala na svoji racionalitu.

Potrat proběhl a žádné deprese se nedostavily. Můj přítel a otec usmrceného dítěte nic nevěděl, neřekla jsem mu o svém těhotenství. Krátce nato jsem se vdala za jiného muže, s nímž mám čtyři děti. A tenkrát to přišlo. Hned když jsem držela v náručí své první dítě, jako bych v jeho očích četla: Já ti nemohu věřit, když jsi jedno takové dítě, jako jsem já, zabila. Tyto výčitky se stupňovaly u každého dalšího přírůstku v rodině. Stala jsem se podrážděnou a uzavřenou. Manželovi, který byl mým chováním překvapen, jsem nic neřekla, dosud o mé potratu neví. V noci jsem nemohla spát, častokrát jsem musela vstávat a opakovat si: ach, mé ubohé maličké, co jsem to jenom provedla. Nepomohly ani léky ani psychiatři. Až jednou jsem se svěřila své přítelkyni, která byla křesťankou. Ta mi řekla: Přijď k nám do našeho společenství!‘ Cynicky jsem se uchichtla: Křesťané! Jak ti mi mohou pomoci?‘ Přesto jsem ale ještě tentýž den před spaním poklekla u své postele a z mých úst se úplně bezděčně vydrala prosba: Pane Bože, jsi-li, učiň něco, nebo jinak tuto noc zemřu.‘ Jako zázrakem jsem tu noc usnula. Příští den ráno u snídaně ležel na stole vytržený lístek z kalendáře, asi to udělal můj pětiletý syn.

Na něm byla napsána tato slova z bible: Slyšel jsem tvoji modlitbu a vyslyším ji.'

Nebyla jsem schopna slova. Cože? On vyslyší moji prosbu? Jestli ano, tak potom skutečně existuje. A když existuje, tak určitě ví, co jsem udělala a jednoho dne mu budu muset skládat účty.

Má cesta vedla okamžitě do společenství věřících, kam mne zvala přítelkyně. Lítostí a pokáním jsem ze sebe smyla vinu. Dnes spím klidně, vím, že Bůh mi odpustil. Pracuji dále jako zdravotní sestra. Odmítla jsem službu na gynekologii, kde se provádějí potraty, a sama vystupuji všude, kde mi Pán dává příležitost, proti nim a vykládám svůj příběh. Zároveň chci také všem ženám, které se zabývají myšlenkou potratu, varovat: Nespoléhejte na svoji psychickou sílu, nedomnívejte se bláhově, že se dá celý život žít s vědomím, že to je jenom lékařský zákrok, nebo že je to mé tělo, s nímž si mohu dělat, co chci. Tady rozhodují ještě jiné síly, proti nimž je člověk bezmocný. Dal je člověku do jeho nitra sám Bůh, aby mu připomenuly ohavnost jeho skutku a přivedly ho k nápravě. Proti nim nezmůže žádná racionalita a vlastní přesvědčení, byť sebevědecktější, zhola nic. Je to nikoli ke škodě, ale k užítku a prospěchu člověka, k jeho obrácení a záchraně, i když se pojí s obrovským utrpením. Pokud mu chcete uniknout, nikdy nechodte na potrat ani nikomu k tomu neradte, ba co více, ani nezůstávejte vůči tomuto snad největšímu zlu současné civilizace lhostejnými. To jsem vám chtěla ze své zkušenosti říct."

Podle Mitteilungsblatt 208/1996 R. Malý

Němečtí biskupové proti nacismu

Církvi nepřátelská propaganda jakéhokoliv směru neustává v obviňování katolických biskupů v Německu, že prý ne dost rozhodně vystupovali proti Hitlerovi, ano, dokonce prý kolaborovali. Nebudeme zde uvádět známá protinacistická kázání biskupa z Münsteru von Galena nebo mnichovského kardinála Faulhabera a soustředíme se na některá prohlášení biskupské konference. Čtenář si jistě udělá obrázek sám:

„Každý člověk má právo na osobní svobodu. Proto požadujeme soudní přezkoušení všech dosavadních trestních opatření a propuštění všech našich spoluobčanů, kteří bez jakéhokoliv důkazu byli oloupeni o svoji svobodu. Každý člověk má také přirozené právo na život. Proto my, biskupové, nepřestaneme pozvedat svůj hlas proti usmrcování nevinných, které se tak často v našem státě děje..."

Společný pastýřský list biskupů západní části Německa,
20.3.1942

„Právo člověka na zdraví a život je základním právem, které Bůh člověku dal. Proto musíme co nejrozhodněji odsoudit státní mocí organizované vraždy nevinných a bezbranných obětí: duševně nemocných, dědičně zatížených novorozenců, rukojmí a válečných zajatců, politických vězňů, lidí odlišné rasy a odlišného původu. Tyto zločiny se nedají ospravedlnit ani údajným zájmem společnosti a prospěchem celku...“

Společný pastýřský list Biskupské konference Německa,
19.8.1943

„Kdo usmrcuje druhého jen proto, že náleží k cizímu národu a k cizí rase, hřeší proti Božímu přikázání Nezapomeň...“

Kardinál Josef Frings, arcibiskup Kolína nad Rýnem,
vánoční kázání 1943

„Všechna práva, která člověk má, právo na život, na čest, na svobodu, na majetek a na manželství nesmějí být svévolí státní moci nikomu odeprána. Náleží také tomu, kdo není naší krve a nemluví naší řečí:“

Pastýřský list berlínského biskupa
Konrada von Preyssinga, 13.12.1942

Nový výchovný program

Požadavek radikální změny současného výchovného systému vznesl profesor psychologie univerzity v New Yorku Paul Vitz. Řekl, že současný výchovný systém se dostal do krize proto, poněvadž byl zaměřen jednostranně na lidské „ego“, na „kult vlastního já“. Odtud pramení současné potíže se sexuální nevázaností, násilím, potraty atd. Vitz požaduje nový koncept výchovy, který by podle křesťanské morálky byl zaměřen od nejútlejšího věku dítěte k tomu druhému, nikoli k vlastnímu „já“. Již dětem v mateřské škole je třeba promítat filmy o utrpení kolem nich a diskutovat s nimi, jak by pomohly. Zároveň je třeba podle Vitze představovat mládeži jako vzory hrdiny blíženské lásky a pevného charakteru a nikoli hrdiny s revolverem v ruce, jak se děje v televizních programech. Dnes převažuje všude tzv. výchova ke zdravému sebevědomí, která je podle Vitze od základu chybná, neboť je zaměřena na pěstování lidského „ega“. Tu je nutno odstranit a nahradit výchovou ke ctnosti a charakteru.

Fels 4/1996

Pilátovi žáci

Římský místodržitel známý z procesu s Ježíšem Kristem vešel mimo jiné do dějin svou otázkou po pravdě. Co je pravda? Tazatel, který se takto ptá, může

mít úmysl dvojí: buď pravdu poctivě hledá a snaží se najít, nebo toto hledání ironizuje a chce dát najevo, že objektivní pravda je absurdita a nesmysl. Pilát symbolizuje ty druhé.

Nebyl to nikdo jiný než sám Vladimír Iljič Lenin, kdo napsal v dopise Čičerinovi: „Říci pravdu je maloměšťácký přežitek.“ Ideoví následovníci Volodi Iljiče vydávali za pravdu vyslovenou lež. Současní liberálové a socialisté postupují jiným způsobem. Demokracie jim neumožňuje lhát primitivním popíráním evidentní skutečnosti, a to by je brzy jejich odpůrci odhalili, protože na rozdíl od totality mohou. Volí jinou, rafinovanější formu, a sice, že vyhlásují dle vzoru Piláta pravdu za nepoznatelnou a nezjistitelnou. Prohlásit něco za objektivní pravdu znamená být „fundamentalistou“, „konzervativcem“, případně „extrémistou“ a „fašistou“. Západní žurnalisté a publicisté v masovém měřítku formují v lidu tento názor a životní postoj.

Dříve bylo takové stanovisko nazýváno skepticismem a nihilismem. Dnes vyšlo toto pojmenování z módy. Skepticismus vůči pravdě dostává vznešenou nálepku „tolerance“ a „schopnosti dialogu“, jak uvádí německý esejista Jürgen Liminski v časopise Fels 5/1996. Kdo nalezne odvahu jasně a kategoricky prohlásit v oblasti světonázorové a morální něco za objektivní pravdu, je „nesnášenlivý“ a „není s ním možný dialog“. Tento ostrakismus je v hojné míře uplatňován proti odpůrcům interrupcí, eutanazie, manželské nevěry a pornografie. Liminski upozorňuje na zcela falešnou představu, zakódovanou u západní veřejnosti, odchované televizí a reklamou, že ten, kdo je skálopevně přesvědčen o své náboženské nebo morální pravdě, je automaticky člověkem nesnášenlivým, ochotným kdykoliv při nejbližší příležitosti a la inkvizice upalovat ty, kdo s ním nesouhlasí. Zapomínají ovšem, že nejtolerantnějšími v dějinách bývali právě ti lidé, kteří byli nekompromisně přesvědčeni o své pravdě. Málokdo prokázal tolik neústupnosti ve věci obhajoby pravosti katolické nauky proti bludařům jako ve 4. stol. sv. Jan Zlatoústý a sv. Ambrož - a přece právě tyto dva projevíli největší aktivitu v odmítání násilí vůči heretikům. Málokdo tolik perem bojoval za pravost a pravdivost katolické nauky jako papež sv. Řehoř Veliký - a právě on to byl, kdo se kategoricky zastal židů a vrátil jim synagogu, kterou město Řím zabavilo. Málokdo byl tak přesvědčen o pravdě presbyteriánské církve jako pastor Evans v 18. století v Severní Americe - a přece to byl on, kdo se stal ideovým tvůrcem první demokratické ústavy světa, ústavy USA. A nemusíme setrvávat jen v oblasti světonázorové. Uvedme příklad z politické sféry: Málokdo ve druhé polovině 20. stol. byl skálopevněji přesvědčen o velikosti a jedinečném poslání Francie jako generál de Gaulle. Přesto právě on ukončil válku v Alžírsku a dal této kolonii svobodu.

Český katolický žurnalista a konvertita ze židovství Alfréd Fuchs ve své knize „Propaganda v demokraciích a diktaturách“ skvěle rozlišuje pevnou víru a fanatismus. Píše, že fanatikové ochotní fyzicky likvidovat své myšlen-

kové odpůrce vlastně nejsou o své víře stoprocentně přesvědčeni. Jejich nesnášenlivost je vlastně signálem, že o své víře pochybují a potřebují si ji dokazovat siláckými gesty. Kdo pevně a neotřesitelně věří, necítí potřebu jakkoliv operovat, neřku-li likvidovat ty, kdo smýšlejí jinak. K těmto poznatkům dospívá moderní sociologie a psychologie.

Koneckonců ani současná svoboda a demokracie Západu by nemohla vzniknout, kdyby u jejího vzniku nestáli lidé s pevnou vírou v ideály světonázorové a politické tolerance a práv člověka. Zcela určitě by nevznikla, kdyby Washington, Evans či Jefferson byli skeptiky a nihilisty, kteří ve jménu tolerance odmítají jakékoliv kategorické stanovení pravdy. K uskutečnění ideálu svobodné společnosti byla přece nutná nekompromisní víra, že demokracie severoamerických obcí je podstatně lepší a humánnější než anglický panovnický absolutismus.

Opravdová tolerance a ochota k dialogu nemá tedy nic společného s Pilátovým zpochybňováním pravdy jako takové, které v hojné míře dnes praktikuje západní společnost. Toleranci a ochotu k dialogu nikterak neumenšuje, když katolická církev hlásá vhod či nevhod neměnnou Kristovu nauku jako objektivní pravdu. Lze jen vyslovit údiv nad západními publicisty, kteří nedovedou pochopit, jak může papež Jan Pavel II. bránit svobodu a lidská práva všude na světě a přitom „diktátorsky“ a „nesnášenlivě“ hlásat božství Ježíše Krista, Jeho fyzické zmrtvýchvstání, panenství Jeho Matky Marie, odsuzovat potraty a eutanazii jako vraždy a prohlašovat mimomanželský poměr za hřích. Kdo má jasný názor a nekompromisní víru, nemůže být podle tohoto klišé demokratem a tolerantním člověkem. Tento názor zastávají i mnozí katolíci, chtějící se „vyrovnat s duchem doby“. Teolog Hans Küng se vyjádřil o encyklice „Evangelium vitae“, že prý „zde nemluví dobrý pastýř, ale duchovní diktátor“.

Připravuje-li někdo diktaturu, pak to ovšem není Jan Pavel II. a nikdo z těch křesťanů, kteří mají tak pevnou víru a jasné přesvědčení jako on, nýbrž naopak novodobí Pilátovi žáci. Tím, že pochybování a odmítání objektivní pravdy vydávají za ctnost tolerance, sami dláždí cestu k netoleranci. Není-li totiž objektivní pravdy, potom není ani průkaznou objektivní pravdou to, že demokracie je lepší než totalita. Vždyť se zpochybňuje kdeco! Jestliže není průkaznou objektivní pravdou to, že nenarozené dítě je člověkem, kterého nelze zabít, jestliže není průkaznou objektivní pravdou to, že starý umírající muž je člověkem, jemuž nelze sáhnout na život, potom není průkaznou objektivní pravdou vůbec nic. Ani to, že demokratický systém představuje vysokou etickou hodnotu. Když se i toto zpochybní, lze v případě zájmu jisté ekonomické nebo vojenské lobby sáhnout k diktatuře a teroru.

Pilát svou skepsí přivedl Krista, jehož nevinu jasně poznal, na popraviště. Jeho dnešní žáci svojí novověkou skepsí způsobili smrt stamilionům nevinných bytostí pod matčiným srdcem. Pilát stojí nad svými žáky přece jen o ně-

co výš proto, poněvadž svou skepsi vůči pravdě nenazýval ctností. Skepse vůči objektivní pravdě vedla ruskou společnost do náruče bolševismu a německou do náruče hitlerismu. Lenin dobře rozpoznal, že když intelektuálové přestanou říkat pravdu, bude to voda na jeho totalitní mlýn. Proto říkat pravdu, věřit, že objektivní pravda v oblasti světonázorové a morální skutečně existuje, a následovat v tomto příkladu viditelné hlavy katolické církve je jedinou obranou proti nebezpečí další totality v jakémkoliv hávu. Toto poslání nemůže katolík odmítnout, jinak riskuje spoluvinu na možném dalším negativním vývoji lidské společnosti.

Radomír Malý

A přece se nepodřídil

V červnu letošního roku Sv. otec Jan Pavel II. navštívil Německo, kdo v Berlíně beatifikoval dvě kněžské oběti nacismu - Bernharda Lichtenberga a Karla Leisnera. O této události referovaly dostatečně podrobně Katolický týdeník i Světlo, proto se k ní nebudeme vracet. Jeden moment této papežovy návštěvy však zůstal našimi médii nepovšimnut. Krátce předtím totiž spolkový kancléř Helmut Kohl v rozhovoru pro Frankfurter Allgemeine Zeitung vyjádřil naději, že Jan Pavel II. nebude v Německu mluvit o potratech a bude respektovat „demokratické rozhodnutí parlamentu“ v této věci. Kohl sám řekl, že je proti potratům, ale musí prý se podřídít přání většiny německého lidu a doufá, že i papež tak učiní.

Papež Jan Pavel II. tak neučinil. V Paderbornu v promluvě k německým biskupům naopak zdůraznil, že biskupové nesmějí učinit nic, co by umožňovalo spolupráci Církve na potratech nebo bylo takto chápáno (narážka na církevní poradny pro těhotné, zapojené do státního systému poradenské péče, bez jejíhož potvrzení není možno v Německu podstoupit interrupci - viz 1. číslo Řádu) a znovu upozornil na naléhavou povinnost ochrany lidského života od početí až po přirozenou smrt. Stejně kategoricky odmítl eutanazii.

Jan Pavel II. nesplnil v tomto naději kancléře Kohla a nejen jeho. Je si vědom toho, že Církev tu není od toho, aby plnila přání politiků a diplomatů, kterým záleží přednostně na přízni davu, nýbrž od toho, aby - dle sv. Pavla - hlásala pravdu vhod i nevhod. Díky Bohu za takového papeže.

R. Malý

Scestné fráze (neo)modernistů

Holandský kardinál Simonis si nedávno postěžoval, že „nekatolické myšlení proniklo do Církve“ Ovlivnilo mimo jiné - aniž si toho často jsme vědomi - také náš „církevní“ jazyk. Mnohokrát slyšíme v kázáních a náboženských promluvách v rozhlase a televizi frazeologii, která je mylná, prázdná a scest-

ná. Ne, nikoho konkrétně neobviňujeme a nepodsouváme nikomu špatné úmysly, každý z nás často bezmyšlenkovitě přejímá velké množství frází, nad nimiž neuvažuje. Teprve až nám je někdo rozebere, žasneme, jak jsme nahrávali někomu, komu jsme vůbec nechtěli.

V několika pokračováních si osvětlíme některé z nejčastěji používaných frází nekatolické, tj. liberální a modernistické líhně, jež často slyšíme i na velkých poutích ve slavnostním kázání.

1) *„My katolíci nejsme žádnými vlastníky pravdy, ale spolu s jinými lidmi dobré vůle jejími pokornými hledači.“*

Tato věta je samozřejmě pravdivá ve sférách profánních věd, politiky a kultury. Směřuje ale na špatnou adresu, neboť v žádném z těchto resortů se katolíci nepovažovali za „vlastníky“ pravdy a učitelský úřad Církve nikdy k něčemu podobnému nevyzýval. Ti, kdo tuto větu pustili do oběhu, měli ale na mysli něco jiného: zpochybnění neomylnosti Církve ve věcech víry a mravů. Tam onen výrok směřuje, neboť představa, že by katolický lékař nebo matematik se považoval z titulu své víry za „vlastníka“ medicínské nebo matematické pravdy, je jistě směšná.

Neomylnost magisteria ve věcech víry a mravů nikterak neznamena „vlastnictví“ pravdy. Zjevená pravda není totiž pravdou papeže nebo koncilu, ale pravdou Kristovou. Církev skrze učitelský úřad je jejím strážcem, nikoli vlastníkem, a má povinnost uchovat ji neporušenou až ke dni posledního soudu. Tato pravda se výrazně liší od pravd jiných oborů v tom, že ty druhé vynalezli a odkryli lidé, zjevenou pravdu ale odhalil Církvi skrze Ducha svatého sám Bohočlověk Ježíš Kristus. On je v pravém slova smyslu vlastníkem této pravdy, neboť On sám o sobě řekl „Já jsem cesta, pravda i život.“

I katolík samozřejmě je podle slov zmíněné věty „pokorným hledačem pravdy“, ale toto jeho hledání se výrazně liší od hledání nekřesťanů nebo ateistů. Zatímco ti druzí hledají pravdu o původu světa a života a o morálce, křesťan věřící v Krista ví, že pravda je v Něm, přesněji, že touto pravdou je On sám. Proto jeho hledání na rozdíl od nevěřících směřuje k tomu, jak se s Kristem, věčnou pravdou, co nejúžeji spojit a jak neplnit v tomto životě Jeho vůli. Proto druhá část zmíněné věty „... spolu s jinými lidmi dobré vůle jejími pokornými hledači“ je přinejmenším přesná jak teologicky, tak i filozoficky. Katolík je sice pokorným hledačem pravdy, ale v naprosto jiné rovině než křesťan, který nezná Krista.

A ještě jiná poznámka: Uvedená věta automaticky předpokládá, jakoby mimo Církev nějak spontánně existovalo „hledání pravdy“. Pomíjí přitom smutnou skutečnost, že v současném konzumním materialismu většině lidí jde bohužel o materiální a nikoli duchovní hodnoty, že se nějakým „hledáním pravdy“ na způsob antických filozofů vůbec nemíní zabývat. Ti, kdo si otázky po smyslu života kladou, jsou v menšině, což samozřejmě není moti-

vací k zeslabení apoštolské aktivity katolické církve, ale naopak k jejímu zesílení.

2) „Církev musí vést dialog, ne konfrontaci“

Jde o větu, která je protismyslná sama v sobě, i když krásně zní. Cožpak dialog neobsahuje konfrontaci? Konfrontace neznamená v přesném překladu nic jiného než „střetnutí“. Co by to bylo za dialog, kdyby v něm nešlo o střetnutí dvou protichůdných názorů a stanovisek? Samozřejmě je třeba pěstovat náležitou kulturu a úroveň takové konfrontace, vyvarovat se osobních útoků, zkreslování výroků partnera v dialogu a zpochybňování jeho poctivosti. Tyto zásady je nutno z katolické strany na všech úrovních dodržovat tehdy, když opačná strana se jimi neřídí.

Jenže stavění do protikladu „dialogu“ a „konfrontace“ sledují liberálové jiný cíl. Autor těchto řádků učinil smutnou zkušenost v oblasti publicistiky, že mu byly vytýkány jako „konfrontační“ články, které nečinily nic jiného, než že slušně a bez jakýchkoliv osobních útoků nekompromisně hájily nějakou věroučnou nebo morální pravdu, například o nepřipustnosti potratu. Je smutné, že to byli právě mnozí katolíci, kteří se ozývali, že „toto není dialog, ale konfrontace“, zatímco četní protestanté, pravoslavní nebo i lidé zcela mimo sféru křesťanství, kteří poctivě hledali pravdu, s tím vyjadřovali nadšený souhlas. Podobnou zkušenost má za sebou mnoho opravdových katolických publicistů, kteří cítí ve svém svědomí povinnost hlásat dle sv. Pavla pravdu „vhod i nevhod“.

Jde o zjevnou snahu pod pláštíkem „dialogu“ vnutit katolíkům postoj kapitulace před nekatolickými názory a stanovisky. Takto chápaný „dialog“ má být ve skutečnosti monologem nekatolické strany, před níž katolík bude kapitulovat. A pokud vezme „dialog“ skutečně vážně jako dialog, tj. pokusí se hájit katolickou nauku, má být umlčen obviněním z „konfrontace“, která je neprávem prezentována jako něco negativního.

3) „Dnešní člověk potřebuje daleko více radost než morálku, tuto přinášet je prvním posláním katolíků.“

Tato bublina prázdné fráze vůbec nespecifikuje, o jakou radost se jedná. Radost je totiž široký pojem. Pravou křesťanskou radost nejlépe vystihl sv. František z Assisi, když svým bratřím vyložil, že se mohou radovat i v situaci, kdy přijdou promoklí, zmrzlí a hladoví uprostřed noci k bráně kláštera a vrátný je vyhodí do deště. Tím nechtěl říci, že tato tvrdá realita neexistuje, ale že Bůh má v moci i tuto nepříjemnost, dovede zvítězit i nad ní a učinit z ní dobro pro člověka. Taktéž i současný katolík se může radovat navzdory faktu úpadku víry a morálky v Evropě a navzdory modernistickému rozkladu katolicismu na Západě, neboť ví, že Pán i toto má ve své režii a využije to k dobru Církve, že Jeho slova o pekelných branách, které ji nepřemohou,

mají svou trvalou platnost. Stejně tak se katolík může radovat navzdory zklamání v oblasti společenského či politického vývoje, navzdory svým osobním neúspěchům a vážným nemocem, neboť ví, že jeho cílem není tento svět, nýbrž že žije pro věčnost. **Tuto radost** jsme jako katolíci povoláni hlásat tomuto světu, radost o vykoupení v Kristu a o věčném životě v Bohu. On je tím posledním cílem i přes naše životní prohry a zklamání.

Jenže původci výše zmíněného hesla mají na mysli radost jinou. Jinak by ji totiž nestavěli výš než morálku. Pravá křesťanská radost není myslitelná bez snahy a úmyslu jednat podle Desatera a Kristova přikázání lásky. Opomenout nebo podcenit tento fakt objektivně vylučuje vstup do Božího království po smrti. Radost, která není výsledkem osobní snahy člověka plnit Boží vůli, je radostí falešnou, „radostí“ pasažérů Titanicu, kteří po zprávě o ztroskotání lodi si ještě pár hodin před smrtí chtěli „užít“ a proto se oddali tanci a bujarému veselí. Taková „radost“ není ničím jiným než opiem, únikem od reality.

Co jiného ale prezentují neomodernisté, kteří zvedají káravě prst pokaždé, kdykoli slyší o poselství Panny Marie z La Sallety nebo z Fatimy, kde Matka Boží naléhavě vyzývá k obrácení a změně smýšlení, že prý „toto není radostné křesťanství“? Jistě, „radostným“ v tomto slova smyslu nejsou ani apokalyptické výroky Pána Ježíše o posledním soudu ani poslední kniha Písma sv. - Zjevení sv. Jana. Tam všude se totiž hovoří o potřebě nové morálky, změny smýšlení, jinak budou následovat Boží tresty. Dnešní člověk proto nepotřebuje „více radost než morálku“, ale naopak morálku jako základní a nevyhnutelný předpoklad pravé radosti. Morálku Desatera, morálku Evangelia, morálku, která nedovoluje podvádět na daních a neplatit dluhy, cizoložit a zabíjet nenarozené nebo přestárle a trvale nemocné. Obrácení, k němuž vyzývá ve svých posledních zjeveních Panna Maria, neznamena nic jiného, než přijetí těchto mravních zásad.

Toto není nic ponuré, co by lidi „strašilo“. Katoličtí světcí, kteří vzali tyto principy vážně, byli lidmi radostnými, vzpomeňme sv. Karla Boromejského, sv. Filipa Neriho, sv. Jana Boska. Kolik radosti jenom bylo znát na setkání Sv. otce Jana Pavla II. loni u nás s mládeží na Sv. Kopečku u Olomouce! Naproti tomu rozhořčené projevy samozvaných rakouských a německých reformátorů Církve, shromažďujících podpisy pod požadavky „liberalizace“ prý tvrdé sexuální morálky Církve, určitě radostí nepřekypují.

Pokračování příště
R. Malý

Reforma potratového zákona?

Podle sociologického průzkumu veřejnosti nedávno provedeného firmou Insoma pouze jeden z pěti „přesvědčených katolíků“ v České republice podporuje totální zákaz potratů.

Výzkumu se zúčastnilo 800 respondentů z celé země. Odpovědi na dotazník bylo možno vybrat z pětibodové stupnice, která začínala od 1 (ženy by měly mít možnost svobodné volby) a končila číslem 5 (nekompromisní zákaz potratů). Pouze 11 % zúčastněných podporovalo zákaz. Z nich byla většina „přesvědčených katolíků“ nebo „přesvědčených protestantů“. Tyto dvě skupiny byly také nejvíce zastoupeny ve střední části stupnice, kde volily pro potrat v závažných případech.

Celonárodně nejvíce odpůrců potratů bylo ze severní Moravy a z měst s více než 50 000 obyv. Jedinou výjimkou byla Praha, která vyjádřila největší odpor k zákazu potratů.

Současný zákon v České republice z roku 1986 dovoluje potraty „jako respekt k ochraně zdraví nebo života ženy a v zájmu odpovědného rodičovství“ Na rozdíl od jiných postkomunistických zemí, kde se potraty staly základní metodou plánování rodin, český zákon z roku 1986 přijal stanovisko, že „plánované a odpovědné rodičovství“ by mělo být prvotně záležitostí vyhýbání se nechtěnému těhotenství - raději než jeho ukončení. Lékaři - provádějící potraty jako druh rodinného plánování - jsou vázáni zákonem ujistit se, že žena je instruována, jak se vyhnout příštímu otěhotnění.

I když Česká republika přezkoumává zákony zděděné z komunistické doby, není zde žádný velký tlak na revizi potratového zákona. Ministerský předseda nedávno prohlásil, že rodinné plánování by mělo být odpovědností každého manželského páru.

Konečně však potratový zákon z roku 1986 přijde k přezkoumání. Polsko, kde toto téma vyvolalo nespokojenost, je důkazem toho, co může způsobit odsunutí reformy tohoto zákona. Z výzkumu firmy Insoma již nyní můžeme usuzovat na problémy, které by mohly v budoucnu vzniknout.

Z časopisu The Catholic World Report (listopad 1994)
vybral a přeložil Marcel Dominik Albert

Před nedávnem se mi dostaly do rukou statistiky hovořící o počtech potratů v České republice. Máloco může člověkem tak otrást, jako právě tyto informace zveřejněné našimi liberálními periodiky. Současná společnost, která se žene vpřed s pomocí vědy a techniky stále více zapomíná, že je nutné, aby za vším stál řád hodnot, v kterém však na prvním místě nebude zisk a užitek, ale Bůh, jenž je Láskou. Postavme se současné relativizaci hodnot, tak typické postmoderní kultuře, kde Pravda se dostala až na poslední místo. Svatý Tomáš Akvinský - ten, od kterého bychom se měli teď nejvíce učit (sic!) - nám ukazuje možnou cestu, po které můžeme jít, abychom došli k Pravdě - cíli v našem životě. Kéž na jeho přimluvu svět pochopí, že život je dar Boží a člověk se má chovat tak, aby jeho bytí bylo oslavou Stvořitele.

Nyní již však několik údajů vhodných pro vytvoření správného obrazu o na-

ší společnosti. Od roku 1986 vstoupil v platnost liberální zákon, který prudce zvýšil počet potratů (roku 1984 - 79534 potratů, 1985 - 83042, 1986 - 83564, 1987 - 107717, 1988 - 110394, 1989 - 109816, 1990 - 109361, 1991 - 103124, 1992 - 93435, 1993 - 69398, 1994 - 44917. V loňském roce ubyl počet potratů asi o desetinu, což se přičítá antikoncepci. Podle statistiky Ministerstva zdravotnictví podstoupilo loni umělé ukončení těhotenství necelých 50000 žen. Je to sice polovina maxima z roku 1988, ale přesto to znamená 50000 zmařených lidských životů. Rok 1995 byl po roce 1994 už druhým, kdy se narodilo méně lidí než jich zemřelo, tedy v důsledku našeho liberálního smýšlení populace České republiky vcelku rychle vymírá. Přepočítáme-li si počet potratů na 1000 narozených dětí u nás v roce 1992, tak je to 765 potratů na 1000 narozených!!! To snad již svědčí o našem barbarství.

My, katolíci, máme možnost současnou situaci změnit. Odevzdejme své síly Bohu a posvěcujme neposvěcené! Bůh nechť nám pomáhá.

Informace z denního tisku zpracoval Dominik Albert

Z literatury k tématu:

Groulík, Karel: Integrální konzervatismus. In: Jsme totiž v Jeho rukou, my i naše slova. (Sborník k 10. výročí úmrtí otce Metoděje Habáně OP) Praha 1994.

Fuchs, Jiří: Filozofie. Kritický problém pravdy. Praha 1995

Nadcházející prezidentské volby v Americe

Zaměření předvolební debaty na naléhavé otázky současnosti zastiňuje skutečnost, že jsou částí, důležitou částí, ale přece jen pouhou částí daleko mohutnějšího procesu: zrození nového druhu materialistické ideologie.

Tento nový světový názor lze nejlépe nazvat biologický materialismus, nebo krátce biomaterialismus. Jeho jádrem je přesvědčení, že mír a blahobyt lidského plemene může být uskutečněn jeho zdokonalením a že jeho zdokonalení může být provedeno jen použitím metod, které se prokazatelně už osvědčily při pěstění rostlin i živočichů. Tyto metody v podstatě spočívají v regulaci počtu a jakosti pěstovaného předmětu.

Pokud jde o *počet*, z hlediska racionálního hospodaření je lidí prostě příliš mnoho. Protože jejich většina může poskytnout jenom svou, většinou neodbornou, pracovní sílu, pro kterou počítačová technologie nemá použití, a protože lidé sami o sobě nemají žádnou zvláštní hodnotu, racionální řešení je snížit jejich počet. Protože (aspoň dosud) není možné je zlikvidovat nebo nechat umřít hladem, nejrychlejší cesta je ve snížení počtu jejich potomků, ve snížení počtu porodů. K tomu je nutné oddělit sex od plození. To se děje fyzickými a chemickými prostředky a chirurgickými zásahy s použitím potratů tam, kde jiné metody selhaly.

Oddělení sexu od plození má i jiné dalekosáhlé následky. Vede k tomu, že nepřirozené využití pohlavního pudu je povýšeno na stejnou úroveň s jeho přirozeným průběhem: onanie, orální a anální sex, skupinový sex, homosexualita a lesbianismus dostávají legitimitu. Umělé oplodňování, zkumavková novorozeňata, zmražené zárodky, surogátní těhotenství a klonování logicky následují.

Aby tyto prostředky byly všeobecně přijímány, musí být změněno kulturní dědictví lidstva. Pro tento účel jsou používány ty nejmodernější metody propagandy a marketingu. Nezbytnou a nejrychlejší cestou je indoktrinace mládeže; jejím jádrem je „nevýběrová“ sexuální výchova. Povinné vyučování sexuologie ve školách je pro biomaterialismus stejně nepostradatelné jako bylo vyučování marx-leninismu nepostradatelné pro historický materialismus. Obojí vyžadují vyřazení rodičovského vlivu.

Pokud jde o *jakost*, z hlediska racionálního chovu je situace naprosto nespokojivá: lidé se množí, jak se jim zachce, není v tom pořádek ani výběr. Jako u rostlin a živočichů určité typy vrozených vlastností musí být vymýceny, jiné pěstovány. První a bezprostřední cíl je eliminovat viditelně postižené osoby. V současnosti se to děje velmi neomalenými způsoby: podnormální jedinci s mongolismem, podvyvinutým mozkem, nezacelenou páteří nebo jinak nedokonalí se před narozením nebo bezprostředně po narození nechají zemřít nebo usmrtit. S pokrokem lékařské vědy je doba likvidace stále posunována blíže k okamžiku početí tak, jak je možné rozpoznat, které vlohy naznačují sklony k určitým neduhům nebo mentálním vlastnostem, a počet takto zjišťovaných nežádoucích rysů poroste s novými objevy genetického bádání. Na opačném konci škály života jsou ti, kdo přežili svou užitečnost: lidé přestárlí, nevléčitelně choří, „vegetující“, všichni, jejichž život nestojí za to, aby byl žit. Pro ně je k dispozici eutanazie a lékařsky poskytnutá sebevražda, a nová morálka i institucionální tlak je přesvědčuje, že je jejich mravní povinností zvolit „důstojnou smrt“ a nespotřebovávat sobecky prostředky, kterých lze lépe využít pro ty, kdo jsou společnosti prospěšní.

Vědecké eugenice se současný stav jeví jako zmatek, jako chaos. Obyčejní lidé s všemožnými druhy vloh je bezplánovitě, náhodně kombinují a znovu kombinují; výsledek je rozmanitost a nepředvídatelnost, směřující k převládnutí průměrných vlastností. Ale pole plné rozmanitých květín je méně žádoucí než pole uniformně vysokoplodné pšenice. Hospodárnost si žádá vypěstování specializovaných druhů s uniformně vysokou jakostí; chov musí vytlačit a zamezit nepředvídatelnost, rebelantství, nekonformnost.

Až program zdokonalení druhu *homo sapiens* bude proveden, zavládne obecný mír a štěstí pečlivě určeného počtu pečlivě vypěstěných vysoce jakostních jedinců, kteří budou žít uprostřed pečlivě udržovaného přírodního prostředí.

Různé části nebo celek biomaterialismu jsou převládající světový názor

amerických intelektuálních elit (včetně těch v křesťanských církvích). Jako všichni idealisté usilující o vybudování lepšího světa a lepšího lidstva, biomaterialisté sledují svůj cíl houževnatě, oddaně, energicky a fanaticky. Jako nejlépe vzdělaná a inteligentní složka společnosti mají přirozeně klíčové pozice ve vládě, médiích, akademických kruzích, umění, zábavě a používají jich promyšleně a účinně.

Biomaterialismu odporuje nezničitelná menšina biblických křesťanů, kteří jsou nepřemožitelní svou „zabedněností“: ke svému postoji nepotřebují nic jiného než důkaz, že něco je „proti bibli“. Biomaterialismu odporuje také papež a jemu věrní katolíci. Křesťanství se svou vírou v nesmrtelnou duši každého člověka si nemůže počínat jinak. Současná volební kampaň je jednou z důležitých šarvátek mezi oběma světy, a elity vyhrávají. Křesťané ztratili mnoho ze své sebedůvěry a zápalu. Ti, kdo jsou „pro život“, vyhrají, až a jestli si většina těch „obyčejných“ lidí uvědomí, že jde o víc než o rodinu, víc než o růst byrokracie, víc než o zaměstnání; že jde o stejná práva „obyčejných lidí“ rozhodovat o svém životě a prosadit důstojnost každého člověka, i když je jenom „obyčejný“. Pak obyčejní lidé řeknou odborníkům, kteří vědí velmi mnoho o svém úzkém oboru a velmi málo o obyčejném životě: „Své svobody se nevzdáme.“

(Překlad úvodníku „The forthcoming elections“, *Social Justice Review*, 87. ročník, č. 7-8, červenec-srpen 1965, dvouměsíčník Catholic Central Union of America, USA.)

Z dopisu čtenáře:

*Vážený pane redaktore,
obracím se na Vás s prosbou v této záležitosti:*

Četl jsem v 16. čísle KT na stránce „Slovo máte vy“ dopis čtenáře „Pes v kostele“. Chtěl jsem reagovat na tento dopis p. Františka Ptáka z Písku, jež opomněla redakce správně okomentovat.

Protože však redakce můj dopis (ani jeho část) neuznala za vhodné zveřejnit a ponechala čtenáře na pochybách, kde je pravda, obracím se na vás s prosbou o zveřejnění (aspoň části) mého dopisu. Problém postoje věřících ke zvířatům (psům atd.) je velmi aktuální a žádá jasné objasnění.

Můj dopis zněl: Vážená redakce KT, reaguji na dopis čtenáře, pana Františka Ptáka z Písku. Bagatelizování přítomnosti psa v kostele a srovnávání tohoto jevu s Betlémem je přinejmenším opovážlivé.

Co říká o zvířatech, jimž se věnuje nyní tak veliká péče, Katechismus katolické církve? - „Zvířata jsou boží tvorové. Bůh je zahrnuje svou starostlivou péčí. *Zvířata ho chválí a velebí už tím, že existují.* I lidé by k nim měli být laskaví.

Bůh odevzdal zvířata do správy tomu, kterého stvořil ke svému obrazu. Je tedy oprávněný používat zvířat k zajištění výživy nebo k výrobě oděvů. (Kdo nosí kožich, je vrah, křičí mladiství recidivisté, vydávající se za ochránce přírody - pozn. pisatele.)

Odporuje lidské důstojnosti nechat zvířata zbytečně trpět a bezohledně nakládat s jejich životem.

Stejně tak je nedůstojné člověka utrácet pro zvířata sumy peněz, které by měly být přednostně určeny k zmírnění lidské bídy. Zvířata je možno mít rád, ale nemají být předmětem takové lásky, jaká náleží lidem.“ Potud katolický katechismus, s nímž je třeba zcela souhlasit.

Přemrštěná láska ke zvířatům, a tedy i psům, s jakou se nyní kolem sebe téměř na každém kroku setkáváme, je blízká jejich zbožňování. (Ze života: jedno děvče tvrdilo, že by truchlilo pro svého uhynulého psa víc, než kdyby zemřel její bratr.) Zbožňování zvířat existovalo kdysi již v pohanských kultech (Egypt, Kanaan, Babylón, ještě nyní i Indie.) Takový trend odporuje jak židovství, tak křesťanství. Spíše pramení v dnešní době z panteistických názorů New Age.

Už sv. Jan Vianney se zamýšlel nad upadající úctou lidí ke knězi a předpovídal, že v budoucnosti bude u lidí spíše v úctě pes než kněz. Nynější situace v naší společnosti to zcela potvrzuje.

Kam to vše spěje?

Uvedu překlad informace z francouzského časopisu *Actualité religieuse*: „Zvířata jsou součástí stvoření a Bůh jim žehná.“ Toto přesvědčení protestantské církve curyšské dovolilo, aby se rozvinuly bohoslužby pro zvířata. Na takových náboženských projevech se již sešla prasata, kachny, kozy, psi a kočky se svými majiteli v jednom protestantském chrámě v Basileji. Bylo to během obřadu, kterému předsedal pastor Felix Felix. Synodiální rada reformované církve curyšské uznává určitý pozitivní aspekt těchto celebrací, ale obává se, aby se tak nepodporoval kult zvířat a aby se liturgie nezměnila v směšnou frašku.

V kulturním a civilizovaném světě je normálním jevem, že psům není dovolen vstup do prodejen potravin, do většiny obchodů, do kin, divadel a koncertních sálů.

Zcela odmítám názor pisatele dopisu, obhajující účast psů při bohoslužbě. - Na Dušičky jsme byli otřeseni faktem, že jedna paní se po hřbitově klidně procházela s velkým buldokem. Do domu Božího, kostela, ani na hřbitov psi nepatří. Jejich přítomnost na těchto místech je znesvěcující.

Frant. Maliňák, Zašová

Demokratické hrátky (nejen) po americku

Z časopisu hledí na mne jakási suverénně drzá tvář stárnoucího retardovaného adolescenta. „Velevážený pane prezidente...“ zní název článku Gianni Cardinale z 5. čísla letošního ročníku měsíčníku *Trenta giorni*. To jsou úvodní a také jediná sympatizantsky znějící slova z otevřeného dopisu amerických biskupů, adresovaného prezidentu Clintonovi poté, co vetoval rozhodnutí kongresu o zamítnutí zákona, povolujícího tak zvaný *partial-birth abortion*, tedy umělý potrat plodu a jeho usmrcení v okamžiku jeho rození, tady spíše zabití člověka již částečně narozeného. To je technika potratu, používaná ve vysokém stupni těhotenství. Vyvolá se předčasný porod, při kterém dítě přichází na svět nohama napřed, a protože děložní krček není dostatečně široký, aby jím prošla hlava dítěte, zůstává dítě částečně uvězněno v děloze. Aby hlava mohla děložním krčkem projít, zmenší ji lékaři tak, že z ní odčerpají mozek. Zákon povolující tento obludný způsob zabíjení novorozenců byl sice při jeho projednávání kongresem zamítnut, avšak Clinton vetoval toto zamítnutí svým rozhodnutím ze dne 10. dubna tohoto roku. Tím si vysloužil protest i amerických biskupů - kardinálů a předsedů biskupských konferencí USA, dosud při svých známých liberalistických postojích tak konformních se všemi Clintonovými rozhodnutími v duchu „lidských práv“. Mluvčí Svatého stolce Navarro-Valls nazval prezidentovo veto ostudným brutálním násilím proti nevinným lidským životům a proti neproklamovaným lidským právům nenarozených. Je ovšem třeba poznamenat, že veřejný dopis, v němž se jednání hlavy první světové velmoci označuje za „ostudné“, není pro jistotu aprobován státním vatikánským sekretariátem, jak je jinak obvyklé - zajisté také příklad „diplomatické prozíravosti“!

Clinton prostřednictvím svého mluvčího oznámil, že na své podpoře legálnosti potratů „částečným porodem“ nadále trvá, a bývalý arkansaský guvernér soudí, že Clinton nemůže od svých potratářských požadavků ustoupit ani o milimetr, protože by v nastávajících volbách ztratil podporu všech zastánců potratů a především feministek, které představují tvrdé jádro jeho voličů. Kromě toho, jak tehdy usoudil známý novinář Robert Novak, Clintonovi poradci nepředpokládají, že by „katolíci, stojící na jeho straně, straně demokratů, přešli po Clintonově vetu do řad republikánů.“ Štáb republikánského prezidentského kandidáta senátora Boba Doleho byl sice jiného názoru, a jeho šéf Scott Read dokonce prohlásil, že „Clintonovo veto můžeme považovat za náš dubnový politický úspěch“, ale celkově nelze říci, že by republikáni stáli v otázce potratů za Dolem jednotně. Někteří vlivní republikánští guvernérů chtěli dokonce boj proti potratům škrtnout ze stranického programu v obavě, aby tím neodrazovali případné své voliče z prostředí velkoměstských subkultur, nedotčených morálkou ani smyslem pro jakýkoliv řád, na jejichž volební podpoře budoval dosud svoji kariéru právě Clinton.

A skutečně se vliv těchto politických čachrářů, jako v každé demokracii, také prosadil. Když pak později republikánský kandidát Dole opakoval své odsouzení „partial-birth abortion“, neopomněl se již ovšem jedním dechem přihlásit k podpoře potratů jiného typu. Jak jinak by také mohl uspět, že ano? Jak je vidět, nemohou být v demokracii proti svodům levné popularity imunními ani muži, schopní snad zaujmout i něčím jiným než hudením na ságo či vysedáváním v pivnicích se svými provinciálními duchovními soupeřníky.

Tak už to však v tom osvětleném, „dospělém“ světě chodí. Všechny tradiční hodnoty mravního života, majícího svůj původ v přirozeném mravním zákoně a v křesťanské nauce, zmizely spolu s popřením existence objektivní pravdy a pravdivým se stává to, co si jako pravdu odhlasuje největší počet osob. Život na intelektuálním poli se pak stává kolbištěm nejrůznějších polopravd i zjevných lží, jejichž představitelé i přísluhovači si tak mohou v pomyslném uspokojení mocí promrhávat v pohodě své jepičí pozemské bytí, podporováni masami zmanipulovaných voličů, radujících se alespoň z možnosti volného ukájení svých nejzákladnějších živočišných potřeb. A to je ten svět Popperova „zdaleka nejlepšího, nejsvobodnějšího, nejbáječného a nejspravedlivějšího společenství, jakého se kdy v historii lidstva lidstvu dostalo“. V takovém společenství jsou ovšem i ta nejzákladnější přirozená práva člověka odvolatelná z vůle demokratické většiny a takové pluralistické společenství se může snadno zvrátit v totalitarismus většiny. A nejen většiny! Vždyť v případě, že volby se vyvíjejí nějak „šif“, stačí je prostě zrušit (jako v Alžíru!) a „demokracie“ je opět zachráněna (v alžírském případě to byla záchrana před „islámským fundamentalismem“). A co na to lid? Ten má dost starostí se zachováním si své vlastní existence, a chce-li již projevit své uvědomělé „občanství“, papouškuje zase jen to, co mu zkorumpovaná „masmédiá“ předkládají. A to všichni manipulátoři dobře vědí!

Je pravda, že katolíky, stojící pevně v katolické víře, by tento stav nemusel příliš znepokojoval. Je jim totiž známo, že svět je v moci ďábla, a že jejich život na tomto světě je pouze průchozí cestou slzavým údolím, které není jejich domovem. Mnohé z nich však zneklidňuje a mate skutečnost, že liberalistické ideje, které od dob Francouzské revoluce bezpečně ovládly svět, začínají nápadně ovládat i život v Církvi. Nejde jen o hojný výskyt nejrůznějších heretických nauk „nových“ teologů a překvapující množství biskupů, kteří je podporují. Co se toho týká, pak konec konců i z „dogmatické konstituce o církvi“ II. vatikánského koncilu (čl. 25) víme, že jako svědky božské a katolické pravdy máme mít v úctě pouze ty biskupy, kteří vykládají nauku víry ve společenství s římským biskupem, o kterém opět známe z definice papežství, formulované již na I. vatikánském koncilu, že mu jako nástupci svatého Petra nebyla svěřena pomoc Svatého ducha proto, aby hlásal nějakou novou nauku, ale proto, aby zachovával, bránil a dále předával tradiční nauku Církve, tedy tu nauku, která byla po téměř dva tisíce let hlášána všemi

Petrovými následovníky. Zneklidňující je však to, že nyní ti, kteří odporují svým učením katolické nauce, zůstávají oficiálně i nadále příslušníky Církve, přestože se dokonce i pokoušejí přimět učitelský úřad Církve, aby sám tradiční nauku Církve měnil. A přitom to nejsou tito lidé, kteří by proto byli učitelským úřadem kritizováni, ale do vnitřního exilu jsou naopak zatlačováni ti, kteří se snaží zachovat věrnost tradici. Zvláště znepokojující je pak to, že správnost zavádění určitých změn do církevní praxe, byť i se jedná o změny přičítající se katolickému pojetí, bývá dokazována kladným přijímáním těchto změn „širokou veřejností“. A toto absurdní kritérium hodnocení čehokoliv - v tomto případě dokonce i náboženských pravd - se začíná chápat zcela vážně jako směrodatné kritérium a nejednou jsou výsledky takového hodnocení považovány za důkaz úspěchu „nové evangelizace“. To je to nejvíce zneklidňující - to nové psychické klima v Církvi, onen šířící se duch liberalismu, demokracie a chardinovského evolucionismu, tolerantního ke všemu novému a nesmířlivě útočného proti všem těm, kteří trvají na zachování Církvi svěřených tradic. Právě tento duch je podstatnou složkou onoho ďábelského puchu, který pronikl po II. vatikánském koncilu, podle slov Pavla VI., do chrámu Církve.

Jestliže dnes člověk jen vysloví slovo tradice, cítí se téměř automaticky exkomunikován jak ze současné „otevřené“ společnosti, tak z církve - přirozeně z té psané s malým „c“, z jejích lidských struktur. Kdo se cítí být ještě dnes tradicí nějak zavázán, je zcela samozřejmě označen za „fundamentalistu“, „ultrakonzervativce“ a „tradicionalistu“, a tím prakticky již za jakéhosi „pravicového extrémistu“. Ve sdělovacích prostředcích se průběžně dovídáme o stále dalších společnostech, publikacích apod., řazených do těchto kategorií. Smyslem tohoto známkování je izolace takových jedinců či společností a jejich likvidace, neboť se staví mimo svět představ „otevřené společnosti“ a nemají v ní tudíž místa - ať již se to týká osoby současného papeže, pokud hájí některé požadavky tradiční katolické víry, biskupů zachovávajících věrnost katolické víře, nebo jiných osob či skupin osob označovaných za tradicionalistické. Hledí se na ně jako na nepřátele společnosti, proti kterým je třeba bojovat. Tato společnost má totiž o toleranci, kterou neustále zdůrazňuje, představy velice specifické, formulované celkem jasně již Marcusem. Dnes už je jisté jméno tohoto „významného veřejného činitele“ málokomu známo. Byl to tedy ten iniciátor „protestující generace“, importované v šedesátých letech do Evropy (pochopitelně z USA), která zde zapříčinila různé študácké bouře, především ve Francii. Ten ve své knize „Kritika čisté tolerance“ říká, že ta pravá „osvobozující tolerance se nutně pojí s intolerancí vůči pravicáckým hnutím a naopak se smířlivými postoji vůči levicovým hnutím“, a že proti konzervativnímu a politicky pravicovému myšlení je třeba vystupovat ještě dříve, než se vůbec může veřejně projevit.

Dnes již podobné představy pronikly i do církevních struktur, jak lze sou-

dit nejen ze zaměření tak zvaných křesťanských relací ve sdělovacích prostředcích, ale dokonce i z výroků mnohých biskupů, nehledě již vůbec k propagátorům „nové teologie“. Ti všichni jsou v nejlepším případě motivováni ke své destruktivní činnosti snahou přizpůsobit se „dnešním lidem“, a to i přes varování a důrazné napomínání evangelia (Jan 15,19), i přes výzvy II. vatikána k zachovávání věrnosti neměnné tradici katolické nauky v Dogmatické konstituci. S jakou zlověstnou aktuálností zní v této souvislosti starý Kierkegaardův výrok, že „křesťanství zmizí ze světa v den, kdy se křesťanství s tímto světem spřátelí.“

Čím více v dnešním liberalistickém duchu pronikají do Církve hereze, tím neústupněji je třeba osvědčovat tradiční, zjevenou víru, která je právě pro svůj původ nezměnitelná, a bránit se proti snahám o zdemokratizování hierarchických církevních struktur, daných Církvi Bohem.

Je to ovšem úkol velice těžký, kterému lze pouze napomáhat, jehož úspěch však závisí na Boží vůli, pouze na tom, zda vytržení světa z moci ďábla je ještě vůbec v dalším plánu Prozřetelnosti. Vždyť hodinu konce nezná nikdo. Na vůli „občanů“ však určitě nelze stavět nic. Vždyť i kardinál W. H. Keeler, když byl v interview otázan, soudí-li, že ono Clintonovo ostudné veto nějak ovlivní voliče při podzimních prezidentských volbách, odpověděl jako zkušený člověk, který ví, co v lidech je. Řekl: „Nevím, zda si na to v den voleb ještě vůbec někdo vzpomene. Vím jen, že i nadále musíme zvěstovat pravdu.“

A. Loula

Homilie, kterou pronesl Blahoslavený Josemaría Escrivá de Balaguer, zakladatel Opus Dei, v objektu navarské univerzity dne 8. října 1967:

VROUCNĚ MILOVAT SVĚT

Právě jste vyslechli dvě slavnostní čtení z Písma svatého, tvořící součást Mše Svaté z 21. neděle po Svatodušních svátcích. Poslech slova Božího vás uvedl do prostředí, kam nyní směřují moje slova. Slova kněze, pronášená uprostřed velké rodiny dětí Božích v jejich Církvi svaté. Slova, jež chtějí hlásat slávu i milosrdenství Boží, a která vás připravují ke slavení vznešené Svaté eucharistie na půdě navarské univerzity. Važte si těchto okamžiků. Oslavíme posvátnou eucharistií, svatou oběť Těla a Krve Krista Pána, tajemství víry, sjednocující všechna tajemství křesťanská. Tak konáme nejsvětější a nejpro-

spěšnější činnost, kterou my lidé můžeme, díky Bohu, konat. Přijímáním těla a krve Páně se v jistém smyslu odpoutáváme od svých pozemských starostí proto, abychom se co nejdříve ocitli v nebi, „kde on sám, jejich Bůh bude s nimi a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu, ani nářku, ani bolesti už nebude - neboť co bylo, pominulo.“¹⁾

Žádné mylné představy o křesťanství

Tato hluboká pravda plná útěchy, tento, jak říkají teologové, eschatologický²⁾ význam Svaté eucharistie, by mohl být snadno pochopen nesprávně. Tak tomu bylo vždy, když se podstata křesťanství vysvětlovala jako něco čistě duchovního, vlastního lidem „čistým“ a mimořádným, kteří nechtějí mít nic společného s nepatrnými věcmi zdejšího světa, anebo v lepším případě tyto maličkosti tolerují jako něco nutně existujícího vedle ducha v našem pozemském životě.

Pokud budeme takto uvažovat, stane se pro nás chrám místem určeným výhradně pro život křesťanů. Být křesťanem bude tedy znamenat navštěvovat chrámy, účastnit se církevních obřadů, začlenit se do církevních společenství, tj. skupin oddělených od světa, jež chápeme jako vstupní bránu do nebeského království. Okolní svět se zatím bude ubírat svou vlastní cestou. Život naplněný křesťanským učením a vděčností by se takto neustále setkával s lidským pokrokem, aniž by ho poznal.

Dnešního říjnového rána, kdy se chystáme proniknout do tajemství památky svátku našeho Pána, zcela odmítáme tento mylný výklad křesťanství.

Představte si nyní, ve chvíli díkůvzdání, že se nacházíte ve zcela prostém chrámě. Jeho loď tvoří univerzitní nádvoří, oltáře, místní knihovna a stavební stroje, pod nimiž vyrůstají nové budovy a nad tím vším vysoké navarské nebe...

Ve světě

Není tento výčet nezvratným důkazem skutečnosti, že každodenní život je nejvhodnějším místem pro vaši křesťanskou existenci? Děti moje, tam, kde jsou vaši nejbližší, vaše naděje, práce i láska, tam je místo pro vaše každodenní setkávání s Kristem. A právě v prostředí těch nejhmotnějších věcí pozemských, kde dochází k vašemu každodennímu posvěcování, sloužíte nejvíce Bohu i lidem.

Stále jsem vysvětloval slovy Písma svatého, že svět není špatný. Vždyť vyšel z rukou Božích, vždyť už Jahve pozoroval jeho stvoření a uznal, „že je to dobré“³⁾. To jen my lidé konáme zlo, působíme ošklivost, dopouštíme se hříchů a nevěry. Nepochybujte, děti moje, o tom, že jakýkoliv únik z řádně vedeného života je pro vás, muže a ženy tohoto světa, odvrácením od vůle Boží.

Naproti tomu musíte nyní zcela jasně pochopit, že Bůh vás volá k pečlivému plnění běžných denních povinností v laboratořích, na operačním sále, v kasárnách, za školní katedrou, v továrně, dílně, na poli, u rodinného krbu a v celé nesmírné šíři pracovního procesu. Uvědomte si, že i v té nejběžnější a nejobyčejnější životní situaci je skryto něco svatého, co musí objevovat každý z nás.

Křesťanský materialismus

Obvykle jsem říkal vysokoškolským studentům i dělníkům, kteří mě ve třicátých letech navštěvovali, že si musí umět zhmotnit duchovní život. Chtěl jsem je takto odvést od neustálého pokušení vést jakýsi dvojí život - na jedné straně život vnitřní ve společenství s Bohem, na straně druhé zcela odlišný život rodinný, profesionální a společenský, naplněný drobnými skutky pozemskými. Tohle tedy ne, děti moje! Nejsme přece schizofrenici, kteří žijí dvojí život. Chceme-li být dobrými křesťany, musíme si uvědomit, že je jen jediný život, tvořený tělem a duší každého z nás, a ten musí být svatý, naplněný milostí Boží. Tohoto neviditelného Boha nalézáme ve věcech nejviditelnějších a nehmotnějších.

Není jiné cesty, děti moje. Buď dokážeme nalézat Pána Boha ve svém každodenním životě, nebo Ho nenalezneme nikdy. Proto vám zdůrazňuji, že současná doba musí navrátit hmotným věcem i zdánlivě nedůstojným situacím jejich původní vznešený význam. Musí je naučit sloužit království Božímu, zduchovnit je a vytvořit z nich prostředky a příležitosti k našemu neustálému setkávání s Ježíšem Kristem. Původní smysl křesťanství, založený na zmrtvýchvstání všeho tělesného, se vždy logicky střetal se zduchovněním bez obav, že bude pokládán za názor materialistický. Je proto dovoleno hovořit o materialismu křesťanském, který se odvážně staví proti ostatním materialismům, vzdáleným duchovnímu životu.

Co jiného jsou svatosti - důkazy ztělesnění Slova, jak tvrdili naši předkové, než ten nejvýmluvnější důkaz cesty, kterou Bůh zvolil proto, aby nás posvětil a přivedl do nebe? Cožpak nevíte, že každá svatost je láska Boží, spojená s mocí stvořitelskou i vykupitelskou, které se nám dostává hmotnými prostředky: Co jiného je nadcházející Svatá eucharistie než uctívání těla a krev našeho Vykupitele, podávané nám prostřednictvím chleba a vína, skromných pozemských darů přírody vypěstovaných člověkem, jak nám připomíná poslední ekumenický koncil?

Děti moje, apoštol by jistě zaznamenal tato slova:... „Ať svět nebo život nebo smrt, přítomnost nebo budoucnost, všechno je vaše, vy však jste Kristovi a Kristus je Boží.“⁴⁾ Jedná se tedy o pořadí, které zavedl ve zdejším světě Duch svatý - od věcí pozemských až ke slávě Boží. A do tohoto pořadí patří i to zdánlivě nejobyčejnější a nejvšednější. Svatý Pavel přece také napsal: „Ať tedy jíte či pijete, všechno číňte k slávě Boží.“⁵⁾

DOBŘE VYKONANÁ PRÁCE

Toto učení Písma svatého, které tvoří základ ducha Opus Dei, vás nutně musí vést ke svědomité práci, k lásce k Bohu i lidem, k láskyplnému plnění drobných povinností všedního dne, k objevování čehosi Božského ukrytého v těchto maličkostech. Jak výstižně působí verše kastilského básníka:

*„Jen pomalu a rozumně,
dělat věci dobře
je cennější než dělat je...“⁽⁶⁾*

Ujišťuji vás, děti moje, že křesťan, který plní s láskou sebenepatrnější denní povinnosti, oplývá láskou i úctou k Bohu. Znovu vám tedy důrazně opakuji, že křesťanské zasvěcení spočívá v tvoření veršů z každodenní prózy. Zdá se vám, děti moje, že na horizontě se pojí nebe se zemí. Místo jejich skutečného spojení budou však vaše srdce, dokážete-li posvěcovat svůj každodenní život.

MYSTIKA „KÝŽENÁ“

Žijte svatě svůj každodenní život, jak jsem právě řekl. Tato slova se týkají i veškerého plánování vaší křesťanské práce. Zanechte tedy snění, falešných představ i fantazírování - všeho toho, co obvykle nazýváme „kýženou mystikou“. - **Kéž** bych se nebyl oženil, **kéž** bych nevykonával tuto práci, **kéž** bych byl zdravější, **kéž** bych omládl, **kéž** bych zestárl! Ve vší skromnosti se naopak držte toho nejhmotnějšího a nejbližšího místa, kde naleznete našeho Pána. „Podívejte se na mé ruce a nohy,“ řekl vzkříšený Ježíš, „jsem to já sám. Dotkněte se mě a přesvědčte se. Duch přece nemá kosti a maso, jako to vidíte na mně.“⁽⁷⁾

LAICKÉ SMÝŠLENÍ

Prostředí, v němž se pohybujete, má mnoho tváří rozjasňujících se známou pravdou. Pomyslete třeba na svoje působení v občanském životě. Člověk vědoucí, že nejen chrám, ale celý svět je místem pro jeho setkávání s Kristem, tento svět nesmírně miluje. Snaží se dosáhnout dobré přípravy studijní i praktické, zcela svobodně si utváří své vlastní názory na problémy související s prostředím, v němž vyrůstá. V důsledku toho činí svá vlastní rozhodnutí, a to rozhodnutí křesťanská, vycházející z osobní snahy vždy pokorně přijímat vůli Boží ve všech drobných, ale zároveň významných maličkostech denního života.

Takovýto křesťan nebude nikdy myslet ani říkat, že sestupuje z chrámu do světa proto, aby zde reprezentoval Církev a k řešení všech problémů přistupoval jako správný katolík. Tak tomu nemůže být, děti moje! To by byl přece klerikalismus. To by bylo katolictví úřední, nebo jak to chcete nazývat.

V tomto případě bychom se dopouštěli násilí na přírodě i všech věcech. Musíte proto šířit do všech koutů světa opravdové laické smýšlení, směřující ke třem závěrům. Musíte být:

- 1) dostatečně čestní, abyste na sebe mohli vzít osobní zodpovědnost
- 2) dostatečně křesťanští, abyste dokázali ctít své bratry vyznávající jinou víru a hájící odlišné názory
- 3) dostatečně katoličtí, abyste si nepletli naši Matku Církev s politickou stranou.

Je tedy zřejmé, že byste nemohli posvěcovat svůj každodenní život, kdybyste nevyužívali všechnu svobodu, kterou vám poskytuje Církev i vaše lidská důstojnost. Jste přece muži i ženami vytvořenými k obrazu Božímu a vaše osobní svoboda tvoří základ křesťanského života. Nezapomínejte však, děti moje, že mám vždy na mysli svobodu spojenou s pocitem zodpovědnosti.

Chápejte tedy moje slova jako výzvu k soustavnému - nejen příležitostnému - uplatňování svých práv i k plnění povinností v oblasti občanské, politické, hospodářské, studijní i pracovní. Postavte se odvážně čelem ke všem důsledkům svých svobodných rozhodnutí a náležitě využijte svoji osobní nezávislost. Toto křesťanské a zároveň laické smýšlení vám umožní uniknout ze světa netolerance, fanatismu, pomůže vám žít v míru se všemi lidmi a podpoří soužití občanů z rozdílných společenských zřízení.

OBYČEJNÍ LIDÉ

Nyní již nepovažuji za nutné znovu připomínat to, co jsem během tolika let stále opakoval. Vědomí občanské svobody, soužití a vzájemného porozumění tvoří prvořadou součást poselství, které šíří Opus Dei. Znovu musím potvrdit, že muži i ženy, které chtějí sloužit Ježíši Kristu v Díle Božím, jsou obyčejní lidé, stejní jako ostatní. Snaží se plnit velmi zodpovědně všechny své povinnosti a dovést je až do úplných důsledků svého křesťanského zasvěcení.

Nic tedy neodlišuje mé děti od jejich spoluobčanů. Kromě víry nemají nic společného s církevními řády. Vážím si řeholníků a obdivuji jejich klášterní život. Jejich apoštoláty, izolovanost od světa i jejich „contempus mundi“, což jsou odlišná znamení svatosti. Ale Pán Bůh mi nedal náboženské zasvěcení, a nebylo by tedy správné ho pro mne žádat. Žádná pozemská autorita mě nemůže donutit ke stavu duchovnímu, stejně tak jako mi nemůže vnutit uzavření manželství. Jsem laický kněz, posel Ježíše Krista, který vroucně miluje svět.

Někteří následují Ježíše Krista se mnou, ubohým hříšníkem. Je to malé procento těch kněží, kteří dříve vykonávali občanská povolání, a velké množství laických kněží z mnoha diecézí. Ti tak potvrzují svou poslušnost příslušným biskupům a svou lásku ke Kristu vyjadřují prací pro příslušnou diecézi. Stojí, stejně tak jako já, uprostřed světa, který milují, a s otevřenou náručí

zvou, stejně jako ukřižovaný Kristus, do svých srdcí všechny duše. Vedle nich najdeme v tomto zástupu věrných muže i ženy rozličných národností, rasových i jazykových skupin, nejrůznějších povolání, svobodné i žijící v manželství, kteří se všichni podílejí na řešení obtížného úkolu. Chtějí vytvořit lepší a spravedlivější společnost každodenním bojem o osobní zodpovědnost. Spolu s ostatními lidmi zakoušejí úspěchy i prohry a přitom se snaží plnit své povinnosti i uplatňovat svá práva společenská a občanská.

A toto všechno samozřejmě konají jako kterýkoliv jiný svědomitý křesťan, aniž by se považovali za výjimečné nebo vyvolené. Spolu se svými přáteli usilují o zachycení Boží záře, která se zrcadlí v těch nejvšednějších životních situacích.

Také různá sdružení, která Opus Dei podporuje, mají výhradně laický charakter, a nejsou to tedy organizace církevní. Nemají žádné zastoupení v hierarchii Církve svaté. Jsou to kulturní, vzdělávací i společenské organizace, jejichž členové se je snaží prosvětlovat září Evangelia a rozehrávat láskou Kristovou. Jako vysvětlení lze například uvést, že Opus Dei nemá a nikdy nebude zřizovat vlastní semináře, kde by biskupové, ustanovení Duchem svatým, připravovali budoucí kněze.

Opus Dei naopak podporuje zřizování vzdělávacích středisek pro dělníky i rolníky, základních, středních a vysokých škol a koná mnoho další užitečné práce po celém světě, neboť jeho apoštolské nadšení, jak jsem již uvedl před mnoha lety, je mořem bez břehů.

NAVARSKÁ UNIVERZITA

Ale proč bych měl ještě pokračovat, vždyť samotná vaše přítomnost je výmluvnější než sáhodlouhý projev? Vy, přátelé z navarské univerzity, tvoříte součást lidu, který má zájem o neustálý pokrok ve své společnosti. Vaše upřímné snažení, vaše modlitba, oběti ani úspěchy se neubírají cestou katolického pobožnůstkařství. Vaše spolupráce, občanské uvědomění i úsilí o společné blaho dokazují, že z vůle, tvořivé činnosti i za podpory lidu se může zrodit i univerzita.

Ještě jednou bych chtěl při této příležitosti poděkovat všem, kteří s naší univerzitou spolupracují - svému váženému městu Pamploně, rozlehlému navarskému kraji, přátelům z celého Španělska. Zvláště mě dojíhá pomoc cizinců, dokonce i nekatolíků či nevěřících, kteří svými skutky dokazují, že chápou ducha i úmysly našeho Díla.

Pro ně všechny je třeba vytvořit z vaší univerzity středisko občanské svobody, intelektuální přípravy, profesionální soutěživosti na každodenní práci, směřující k rozvoji vědy, ke společenskému vzestupu i k učení víře.

Z toho, co jsem prve uvedl, jasně vyplývá, že navarský lid uznává svou univerzitu jako prostředek k hospodářskému a společenskému vzestupu celého kraje. Vždyť umožňuje vzdělání tolika mladým lidem, z nichž mnozí by

je mohli získat jen s obtížemi a mnozí vůbec ne. Úloha vaší univerzity v životě Navařanů je tedy zcela zřejmá - morálně podporovat nadšení, se kterým ji stále radostněji pomáhají.

Stále doufám, že stejně tak jako v jiných spravedlivě řízených zemích i zde nastane období, kdy se španělský stát bude významně podílet na práci ve prospěch celého národa a nebude sledovat jen soukromé zájmy jednotlivců.

LIDSKÁ LÁSKA

A nyní mi, synové a dcery, dovolte, abych se chvíli věnoval jedné zvláště vřelé a dojemné oblasti každodenního života. Pohovořím o lidské lásce, čisté lásce mezi mužem a ženou, mezi snoubenci a manžely. Znovu opakuji, že tento posvátný lidský vztah není jen něco trpěného nebo tolerovaného vedle duchovních hodnot, jak by se domnívali někteří falešní spiritualisté, o nichž jsem se už jednou zmínil. Opakuji totéž už po čtyřicet let, takže mi porozuměli i ti, kteří moje slova dříve nechápali.

Láska, která směřuje k manželství a k založení rodiny, se též může ubírat úžasnou cestou, cestou odevzdání se našemu Pánu. Konejte proto s láskou a co nejdokonaleji své každodenní drobné povinnosti, objevujte to Božské, co se v nich ukrývá, a vaše přesvědčení pak zaujme zvláštní místo v životě, do něhož patří i lidská láska.

Poroučím tedy, milí profesori, studenti a ostatní pracovníci navarské univerzity, vaše lásky Panně Marii, matce vznešené lásky. V prostoru vaší univerzity stojí kaple, kterou jste s úctou vybudovali proto, aby Panna Maria naslouchala vašim modlitbám a přijímala důkazy úžasné a čisté lásky, jimž Ona sama žehná.

„Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jež máte od Boha? Nepatříte sami sobě!“⁸⁾ Kolikrát ještě před obrazem Svaté Panny Marie, matky čisté lásky, radostně přisvědčíte na otázku apoštolovu! Ano, jsme si toho vědomi a chceme tomu zasvětit svůj život s tvou vydatnou pomocí, Panno Maria, matko Boží.

Při každém zbožném rozjímání si uvědomíte, jak je úžasné, že si Duch svatý zvolil za svůj příbytek něco tak hmotného jako vaše tělo. Že už nepatříte sami sobě, ale vaše tělo i duše, celá vaše bytost náleží Pánu Bohu. Takováto modlitba se pak nemine účinkem, neboť sám apoštol vás vyzývá: „Svým tělem oslavujte Boha!“⁹⁾

Nesmíte však opomíjet skutečnost, že pouze mezi těmi, kteří dokáží ocenit lidskou lásku v celé její šíři, může vzniknout ono nepopsatelné porozumění, které nazval Pán Ježíš čistým darem Božím a které vás podněcuje k odevzdání těla i duše Pánu Bohu. Nabízíte mu tím celé své srdce, plné nesmírné pozemské lásky.

Musím už skončit, děti moje. Jak jsem uvedl na začátku, moje slova vám chtěla alespoň částečně přiblížit Boží slávu a milosrdenství. Myslím, že jsem

svůj úkol splnil tak, že jsem vás seznámil s posvěcováním každodenního života. Žít svatě svůj všední život bez hluku, prostě, ale upřímně a pravdomluvně, není to snad ten nejdojemnější důkaz „magnalia Dei“, těch úžasných milosrdenství, která Bůh koná ke spáse světa?

ŽIVOT VE VÍŘE

Nyní vás prosím, abyste se podle textu žalmu připojili k mé modlitbě a chvále. „Magnificate Dominum mecum et extollamus nomen eius simul“ – „Velebte Hospodina se mnou, vyvyšujme spolu jeho jméno.“¹⁰⁾ To znamená, děti moje, žijme ve víře. – „Přijměte štít víry, prilbu spásy a meč Ducha, jímž je slovo Boží!“¹¹⁾ Tak nás povzbuzuje apoštol svatý Pavel v listu Efezským, který byl přečten před několika okamžiky při této bohoslužbě.

Víra je ctnost, kterou my křesťané tolik potřebujeme, zvláště v letošním roce Víry, vyhlášeném naším milovaným Svatým otcem Pavlem VI. Vždyť bez víry postrádáme samotný základ pro posvěcování všedního života.

Ať naše víra znovu ožije v těchto okamžicích, kdy se blížíme k „mystériu fidei“, k Svaté Eucharistii. Účastníme se hostiny Páně, jež je důkazem Jeho milosrdenství.

Za malou chvíli se, děti moje, na tomto oltáři obnoví dílo našeho vykoupení. Víra nám slouží k tomu, abychom stále znovu prožívali Credo a pocítili kolem tohoto oltáře a v tomto sdružení Kristovu přítomnost, jež na nás působí „cor unum et anima una“ - jediným srdcem a jedinou duší. Vytváří z nás jednu velkou rodinu - Církev svatou, všeobecnou, apoštolskou a římskou, jednotnou pro nás všechny.

Víra, moje nejdražší dcery a synové, dokazuje světu, že toto všechno nejsou jen obřady a slova, ale Božská skutečnost, touha ukázat lidem svědectví jednoho všedního života, posvěceného ve jménu Otce, Syna i Ducha Svatého a svaté Panny Marie.

Poznámky:

- 1) Zjevení Janovo 21,3-4
- 2) Eschatologie - nauka o posledních věcech člověka (Encyklopedický slovník, Odeon 1993)
- 3) První Mojžíšova (Genesis 1)
- 4) Korintským 3,22-23
- 5) Korintským 10,31
- 6) Antonio Machado: „Poesias completas“ CLXI-161 (volný překlad)
- 7) Evangelium podle Lukáše 24,39
- 8) Korintským 6,19
- 9) Korintským 6,20
- 10) Žalmy 34,4
- 11) Efezským 6,11

NAKLADATELSTVÍ ŘÁD (P. Karel Dachovský)
Sarajevská 13, 120 00 Praha 2
zašle:

- 1) P. K. Dachovský: „**Sv. Alfons z Liguori**“; Kč 39,-
- 2) P. F. Mikulášek SJ: „**Nový zákon**“; výklad Kč 99,-
- 3) S. Lilley: „**Padre Pio - život s utrpením**“; úvahy o utrpení; Kč 11,-
- 4) P. K. Dachovský: „**Sedm statečných bojovníků proti interrupcím v USA**“; Kč 17,-
- 5) „**Zpovědní zrcadlo**“; Kč 1,-
- 6) P. O'Donovan: „**Padre Pio**“; životopis; Kč 14,-
- 7) P. K. Dachovský: „**Cestou k Bohu**“; první seznámení s učením víry; Kč 10,-
- 8) ThDr. S. Novák: „**Milníky života**“; výklad Desatera, katecheze; Kč 40,-
- 9) ThDr. S. Novák: „**Disharmonický člověk**“; jak vychovávat děti; Kč 100,-
- 10) MUDr. John Grady: „**Interrupce - ano nebo ne?**“; důvody proti interrupcím; Kč 8,-
- 11) P. Jan Bárta OFM: „**Syntéza učení víry**“; úvod do katolické nauky; Kč 53,-
- 12) Team katolických teologů: „**Věda života**“ katolická morálka; Kč 45,-
- 13) P. K. Dachovský: „**Cesta františkánského kněze Jana Bárty**“; studie o knězi vězněném 16 let pro víru; Kč 22,-
- 14) František Lazecký: „**Poéma o lidském srdci**“; básně; Kč 24,-
- 15) F. Lazecký: „**Století za stoletím**“; básně; Kč 28,-
- 16) Ivan Slavík: „**Suspiria**“; básně; Kč 10,-
- 17) I. Slavík: „**Kapky krve a potu Arnošta Jenče**“; básně; Kč 10,-
- 18) K. Dachovský: „**Budu Ti, Bože, zpívat**“; básně; Kč 23,-
- 19) K. Dachovský: „**Pod klenbou katedrály**“; básně; Kč 16,-
- 20) K. Dachovský: „**Podle řádu Melchisedechova**“; Kč 35,-
- 21) K. Dachovský: „**The Silent Bell**“ anglicky. Román o knězi Janu Bártovi; Kč 40,-
- 22) ThDr. S. Novák: „**Zásady života**“; katecheze; Kč 30,-
- 23) Mgr. J. Hlušítková: „**Zakladatel a jeho Dílo**“; život a dílo Josemarii Escrivy de Balaguer - zakladatele Opus Dei; Kč 30,-
- 24) P. K. Dachovský: „**Sv. Karel Boromejský**“; Kč 43,-

Dále je na skladě ještě několik výtisků:

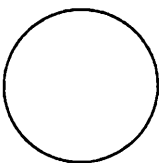
- 25) Ch. Stoddard: „**Sv. Antonín z Padovy**“; Kč 33,-
- 26) Sv. Alfons z Liguori: „**Rozjímání**“; Kč 24,-
- 27) J. Zdislavinská: „**Budte prostí jako holubice**“; vyprávění o svém uvěznění; Kč 23,-
- 28) P. K. Dachovský: „**Sv. Jan Vianney**“; Kč 43,-

Objednávám na svou adresu:

1) ... kusů	7)	13)	19)	25)
2)	8)	14)	20)	26)
3)	9)	15)	21)	27)
4)	10)	16)	22)	28)
5)	11)	17)	23)	
6)	12)	18)	24)	

Datum: Podpis:

Odesílatel:

Kč 3,-

Nakladatelství ŘÁD

P. KAREL DACHOVSKÝ

SARAJEVSKÁ 13

PRAHA 2

